

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 72

ΚΑΤΙΑ ΣΛΑΒΛΟΒΑ

ΖΥΛΙΑΝ ΟΣΙΠ

ΔΡΧ.
5

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ

Είναι χρόνια τώρα, κυρίες μου, που, ανοίγοντας όλα τα περιοδικά, σε ώριμους σελίδες, βρίσκετε διαρκώς συμβουλές για το τι πρέπει να κάνετε ώστε να γίνετε καλές νοικοκυρές. Και κανείς ποτέ δεν σας έμειλε γι' αυτά που δέχεται να κάνει στο σπίτι, στην κουζίνα, για τον καλλωπισμό και τις σχέσεις σας με τον πλησίον. Και όμως είναι απαραίτητο να τα μάθετε κι αυτά.

Αρχίζοντας από το σπίτι, θα μπορούσαμε να γεμίσουμε σελίδες δόκιμες. Γι' αυτό θα περιορισθούμε στο ηλεκτρικό ρεύμα και στο γκαζί που χρησιμοποιούνται στα περισσότερα σπίτια, και μπορούμε να προκαλέσουμε ένα σωρό δυστηχήματα. Τό βράδυ πρέπει να έχετε πάντα κλειστό το ρολόι του γκαζιού, καθώς και όλα τα κλειδιά, γιατί την επομένη μπορεί να ανοίξετε το ρολόι χωρίς προηγουμένως να βεβαιωθείτε αν όλα τα κλειδιά είναι κλεισμένα, προς μεγάλην ζημίαν της τσέπης σας και μεγάλον κίνδυνον της υγείας και της ζωής σας.

Μην ανοίξετε ποτέ κανένα ράμφος του γκαζιού, αν πρώτα δεν ανάψετε το σπρίτ, γιατί πλησιάζοντας τη φλόγα του σ' ένα ράμφος που είναι ανοιχτό από λίγα μόλις δευτερόλεπτα, μπορεί να συμβεί έκρηξη, ίσως όχι και τόσο καταστρεπτική, πάντως όμως βλαβερή.

Στην κουζίνα, όταν έχετε αναμμένη την μηχανή του γκαζιού ή και άλλη φωτιά, μην καθαρίζετε ποτέ ρούχα με βενζίνη, έστω και αν αυτό γίνεται σε μεγάλην απόστασι από τη φωτιά. Τα αέρια της βενζίνης απλώνονται με καταπληκτική ταχύτητα και ο κίνδυνος της πυρκαϊάς είναι πάντα μεγάλος, έστω και αν η βενζίνη βρίσκεται σε απόστασι τεσσάρων μέτρων από τη φλόγα.

Πολλές άλλες δουλειές, όπως το σιδέρωμα, το μαντήρισμα και το μάλωμα, δεν πρέπει ποτέ να γίνονται στην κουζίνα, ακόμη και για λόγους καθαριότητος. Η κουζίνα, όσο καθαρή και αν κρατιέται, είναι πάντα επικίνδυνη για τα λευκά, που απαιτούν μεγάλη προσοχή για να μη λερωθούν από της ώρας.

Όσον αφορά το ηλεκτρικό σίδερο του σιδερώματος, χρειάζεται εξαιρετική προσοχή στην χρησιμοποίησή του. Μη στρίβετε ποτέ το σύρμα, γιατί υπάρχει κίνδυνος να κοπεί ή να προκαλέσει ένωση, ή οποία, εκτός του ότι θα καταστρέψει το σίδερο, μπορεί να σας προκαλέσει σοβαρά εγκαύματα.

Όταν αντίληψετε ότι έχουν κοπεί τα σύρματα στο μέρος που μπαίνουν μέσα στο σίδερο, σταματήστε άμεσα το σιδέρωμα, γιατί είναι ενδεχόμενον να πάθετε κανένα δυστύχημα. Και μην επιχειρήσετε να τα διορθώσετε μόνες σας, γιατί η ζημιά μπορεί να είναι ακόμα πιο μεγάλη. Το ίδιο θα κάμει αν φαγωθή ή κοπεί το σύρμα της φορητής λάμπας με την οποίαν εργάζεσθε το βράδυ.

Μην άγγιζετε ποτέ έναν ηλεκτρικό διακόπτη ή μιαν πρίζαν όταν έχετε τα χέρια βρεγμένα. Αν έχετε ραδιόφωνο με ακουστικά, να μην το φοράτε αν το πρόσωπό σας είναι βρεγμένο ή πολύ ιδρωμένο. Γιατί το νερό από γενναίως ή ύγρασία είναι καλός αγωγός του ηλεκτρισμού. Είναι πάρα πολλοί εκείνοι που έ-

παθαν επειδή δεν το ήξεραν αυτό.

Στην κουζίνα, αφού πλύνετε τα πιάτα και τα ποτήρια στο νερό, μην τ' αποκαθαίρετε ποτέ απ' εύθείας στο μάραρο για να στεγνώσουν. Στεγνώνουν με τόση ή ένα πανί, γιατί έτσι θα τα προστατέψετε να μη σπάσουν, αλλά και να μη γλιστρήσουν, πράγμα που συμβαίνει πολύ συχνά.

Όταν τύχη να σπάσετε εξ αποροξείας κανένα βάζο άξιας, μην το πετάξετε προτού βεβαιωθείτε ότι είναι αδύνατον να ξανακολληθεί. Γιατί σήμερα υπάρχουν κόλλες και τεχνίτες που κολούν τα πιο κατεστραμμένα αντικείμενα, ακόμα και όταν έσείς νομίζετε ότι είναι τελείως για πέταμα.

Τό ψωμί να μην τό κόβετε ποτέ τραβώντας το μαχαίρι προς το στήθος σας, πρώτον επειδή μπορεί να κοπείτε και δεύτερον γιατί ασφαλώς θα λερωθείτε. Να έχετε μια σανιδούλα επίπεδη γι' αυτή τη δουλειά και επάνω σ' αυτήν να κόβετε το ψωμί.

Τέλος, τα πράγματα που δεν πρέπει να κάνετε είναι άπειρα και θα γεμίσουμε ένα δόκιμο βιβλίο αν σας τα απαριθμούσαμε όλα. Σταματάμε, λοιπόν, γιατί φανταζόμαστε ότι κάθε καλή νοικοκυρά τα ξέρει πολύ καλύτερα από μας.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

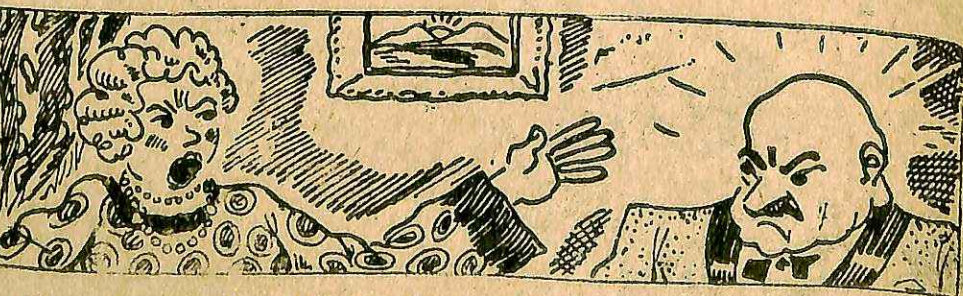
Η ΑΙΤΙΑ

—Σε βλέπω ν' αγαπάς πολύ το μικρό σκυλάκι σου, είπες ο θεός του Γιαννάκη.
—Ναί, θείε, απήντησε το παιδάκι, το αγαπώ γιατί έφαγε τις παντούφλες του μπαμπά με τις οποίες με έδεχνε.

Η ΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΦΡΟΥΡΩΝ

—Ψι! Έσύ είσαι, Τζόν;

Εκείνη: —Να χωρίσω! Δώσε μου πίσω τα γράμματά μου!
Εκείνος: —Δώσε μου πίσω τα μαλλιά μου!

ΑΡΑΒΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ένας Ιθαγενής του Αλγερίου είχε παντρεύει την κόρη του μ' έναν Γάλλον. Κάποια μέρα η νεαρή νύμφη έρχεται κλαίοντας να παραπονεθεί στον πατέρα της ότι ο σύζυγός της την χτυπάει.

—Τόλμησε να σπρώξει χέρι επάνω σου; φώναξε καταγανακτισμένος ο Αλγερινός.

—Ναί, πατέρα, μ' χτύπησε.

—Α, αυτή είναι η μεγαλύτερη προσβολή που μπορεί να μου κάμη και πρέπει να τον εκδικηθώ.

Και χωρίς να χάσει καιρό... Πάφ! δίνει ένα γροθ χαστούκι στην κόρη του λέγοντας:

—Πήγαινε και πές στον άθλιο αυτόν να μάθει με ποιόν έχει να κάνει. Αν αυτός χτυπά την κόρη μου, χτυπά κι' εγώ την γυναίκα του. Τώρα είμαστε ίσοι!

ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΠΗ

Στο δικαστήριο.

Ο κατηγορούμενος είναι ένας σεσημαμένος λωποδότης, που έχει καταδικασθεί περισσότερο από δέκα φορές, για άλλες πράξεις του.

Όταν ήλθε η σειρά της δίκες του:

—Κύριε πρόεδρε, λέγει, ο δικηγόρος μου είναι αδιάθετος, γι' αυτό ζητώ αναβολή της δίκης.

—Αλλά εσύ συνελήφθης επί αυτοφώρου με το χέρι στην τσέπη του θύματός σου. Τι μπορεί να πη ο δικηγόρος προς υπεράσπισί σου;

—Ίσα-Ίσα, γι' αυτό είμαι περιεργός κι' εγώ να τον άκουσα, κύριε πρόεδρε!

ΤΙ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕ

Ένας Σκοτσέζος μπαίνει διασπαστικά στο τηλεγραφείο, παίρνει ένα κομμάτι χαρτί και γράφει τα εξής:

«Κίγκτον, όδός Γκροσβενδρ 10, Λονδίνον. Αγγέλλω μετά θλίψως θάνατον θείου. Είμεθα κληρονόμοι, έλθετε άμέσως. Τζών».

Ο υπάλληλος που μέτρησε τις λέξεις του λέγει λακωνικά:

—Είναι δυο λέξεις περισσότερες, κύριε.

—Πολύ καλά, έκαμε άτάραχος ο αποστολέας του τηλεγραφήματος. Αφαιρέσατε τό: με τ ά θ λ ι ψ ε ω ς.

ΑΝΑΛΟΓΙΑ

Η κυρία: Γιατί δεν ήρθες, Μαρία, μόλις κτύπησα το κουδούνι;

—Δεν άκουσα, κυρία. Θα περνούσε απ' έξω ένα αυτοκίνητο.

—Μά, σου χτύπησα πέντε φορές...

—Τότε φαίνεται πως περνούσαν απ' έξω πέντε αυτοκίνητα.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 72

Οικονομικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία

ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5

Αθήναι

22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1939

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ

Χαράς ευαγγελία στις τάξεις των αρραβωνιασμένων ή και απλώς των ερωτευμένων: "Ελαττώνονται τα καλώδια του γάμου. Οι γάμοι του λοιπού θα συνάπτονται πιο εύκολα.

Ίδιως οι νέες που είνε σε ώρα γάμου, έκκριση από την χαράν. Μερικές απ' αυτές έφηραν την έφημερίδα στην οποίαν αναγράφεται η σχετική είδησις και παραβύσαν από κοινού, ανάμεσα στις γριφώδεις γραμμές της νομικής διατυπώσεως να ένοήσουν πως θα μπορούν στο μέλλον να παντρευθούν εύκολοτερα. Δεν καταρρώουν όμως να καταλάβουν τίποτε όποτε μια ρατά!

Για κύτταξε Καίτη, μήπως γράφει, αν καταργούνται οι πενιές; Δυστυχώς τέτοιο πράγμα δεν άνεγράφετο στην είδησι. Την θεσπρά, το μεγαλύτερο κούλημα ενός συγχρόνου γάμου, δεν θα σπαθή Ικανός κανένας νόμος να την καταρρήσει.

Τό διεθνές ενδιαφέρον μετεφέρθη προς βορράν: Φιλανδία, Λεττονία, Έσθονία, Λιθουανία έρχονται στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Είνε η πρώτη φορά που οι γώρες της περιχής των πάγων δημιουργούν τόσον αλέγοντα ζήτηματα. Εκτός αν όλη αυτή η κίνησις αποβλέπει στην πα ν ι ο π ι η σ ι της Ειρήνης.

Οι έφημεριδοπάλοι θ' αποκτήσουν διαιόμορφη στολή. Θαυμασά ιδέα. Συνάμα όμως θα όρεθούν και πολλοί συμπολίται οι οποίοι θα μεταβάλλουν αυτό το ύτο το έμπόρευμα τότ έφημεριδοπάλου εις στολήν. Με άλλα λόγια, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι εισηλάμε στην έποχή του κρούου και ότι οι άπατοι σκέπτονται να χρησιμοποίησουν πάλι την έφημερίδα κάτω από τó νυλέκο. Είνε πάντοτε της μόδας τά, πα νωφόρια με είδησεις.

Οι μαθηταί έφέτος έχουν διπλό θάσσο: Πρέπει να παρακολουθού τα μαθήματα τους αλλά δεν μπορούν να μείνουν άδιάφοροι και για τά όσα διαδραματίζονται σήμερα στον κόσμο. Γι' αυτό δεν είνε σήμερα καθόλου σπάνιες ερωτήσεις μαθητών σαν αυτές:

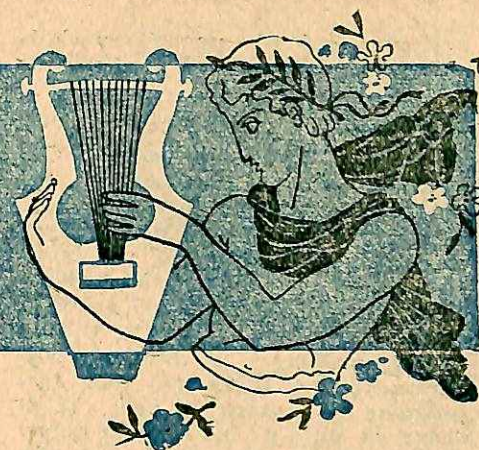
—Ποιά είνε τά ουδέτερα κράτη, μπαμπά;

—Αυτά που, δ έ ν ν ε ν ν ο υ ν ζητήματα άπαντά ό μπαμπάς, ό όποιος έτυχε να είνε μαγειυθή.

Ο Μπέρναρ Σόου όμιλησε περί του πολέμου. Τό τί είνε δεν έχει και τόσην σημασίαν. Άρκει ότι όμιλησε περί της μεγαλύτερης συμφοράς, που μαστίζει σήμερα τον κόσμο. Ένας εύθυμογράφος "Αν εισηκούετο, άσφαλώς θ' άνέτελλαν λαμπρές ήμέρες στην ανθρωπότητα. Αν ήταν δυνατόν να συγκεντρωθούν καπου οι συνωφισμένοι και άγριοι ένοχοι άρχηγοί των κρατών και να κληθί και ό Σόου να τους πη μερικά άπειρα ε' έτελειωναν ό'ια. Οι άρχηγοί θ' άρχίζαν τά γέλια και μέσα σε μια νεκρή λιανότητα θα έεχνοσαν τά μίσθ. Όποιος νελάσθ άσπολίζε-ται, λέγει κάποιος σοφός.

Ι.Α.ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ιστορίας και Θρύλου

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τό σάλπισμα του μίσους που άντίχρησε απ' την Σπάρτη, έφθασε έως τά πέρατα της Έλλάδος και οι άρχηγοί της που στην άρχή άδιαφόρησαν για τους έρωτες της Έλλένης και την άπάτη του Μελέαχου, άρχισαν να θεωρούν τώρα την άπαγωγή της απ' τον όμορφο Πάρι, ως προσβολή πούθιγε την αξιοπρέπεια όλων τους!

Ένας μισοδόρυς βασιλόπαϊδας, πατώντας τον ιερό νόμο της φιλοξενίας, έρωτεύθηκε τη βασίλισσα. Μιά ώραία μικρούλα, κόρη της λήδας και του Κύκνου — και πώς, άλλωδης μπορούσε να έξηγηθή η καταπληκτική ώραιότης της, αν δεν ήταν κόρη του Διός που μεταμορφώθη σε κύκνο κι' έρωτεύθηκε την μητέρα της; — γοητεύθηκε από την όμορφη Πάρι, κι' οι δυο έρωτες μένοι έγκληματαί πηγαν κι' έσθήσαν τη φωνή της αγάπης των στη μακρινή Τροία, όπου έλατρεύθησαν ως θεοί. Τόσο όμορφο ήταν τό ζευγάρι εκείνο του έρωτος.

Ο Μενέλαος διεκήρυξε ότι η Έλλάς προσεβλήθη, έπειδή τον έγκατέλειψε η γυναίκα του, αλλά στην άρχή δυσκολεύθηκε πολύ να πείση τους άλλους ότι η αξιοπρέπεια όλων έξαρτάτο από τις έρωτικές ιδιότητες της θαλκτικής και έρωτομανούς συντροφου της άσχημίας του.

Άλλ' όταν δήλωσαν πως θα τον βοηθούσαν εκείνοι που είχαν παλαιότερα διεκδικήσει μ' αυτόν τό κορ-

μί της και δεν τό κερδίσαν — ποιος ξέρει αν όλοι οι πρώην μνηστήρες της σαγηνευτικής άπιστης δεν την άγαπούσαν ακόμα; — όταν έγνωσθη ότι η άπαγωγή της Έλένης έθεωρήθηκε προσβλητική για όλους κι' ότι ό βασιληάς Πρίαμος, ό πατέρας του Πάρι, άρνήθηκε να την ξαναστείλη στο σπίτι της τότε όλοι οι Έλληνες βασιληάδες δήλωσαν πως θα τιμωρούσαν την προσβολή. Και μεταξύ των άλλων εκδικητών ήταν κι' ό Φιλοκτήτης, ό γυιός του Ποϊαντος και της Δημωνάσης, βασιληάς των πόλεων της Μαγνησίας, που είχαν πρωτεύουσα τη Μελιβοία.

Περίφημος τοξότης ό γενναίος Φιλοκτήτης, είχε τό τόσο και τά θέλη το ό "Ηρακλέους, τά όποια ό ήρωας εκείνος είχα χαρίσει στον πατέρα του, πριν πάη να καθί στη φωτιά που είπε κι' άναψαν στην κορυφή της Οίτης. Κι' έλασε μέρος στην έκστρατεία έχοντας επτά πλοία, που είχαν τό καθένα τους από πενήντα κωπηλάτες—μαχητές.

Όμως, όταν ό στόλος προσώρμισθη στην Τένεδο, ένα φίδι δάγκωσε στο πόδι τον γιγαντόσωμο βασιληά και του προέηνσε τρομερή πληγή, απ' την όποια άρχισε να βγαίνη φρικτή μυρουδιά, κι' άνυπόφορη. Δυνατοί πόνοι βασάνιζαν τον ήρωικό μαχητή. Κι' ένώ οι άλλοι τραγουδούσαν και διασκεδάζαν, αυτός, με τους όροντερούς στεναγμούς της άγωνίας του προένουσε τη θλίψη εις τους φίλους και τη στενοχώρια σ'

5

Πως η φιλαρέσκεια εινε αποκλειστικη της γυναικας.
Χωρίς να βέλω ν' αμμοσθήησας τη φιλαρέσκεια μας πιστεύω ωστόσο πως και ο ανδρας δεν υστερεί διόλου σε κοкетταρία από την γυναίκα.

Αν τον προσέξετε μάλιστα σε διάφορες εκδηλώσεις της καθημερινής του ζωής, ίσως δείτε πως έχει στιγμές που ξεπερνάει την γυναίκα.

Εινε ο φιλότιμος φιλάρεσκος!
Ακολουθεί τη μόδα κατά πόδας και τρώει και αυτός αρκετές ώρες της ημέρας μπροστά στον καθρέφτη.

Τώρα, αν τα γένεια και τα μουστάκια δεν του επιτρέπουν να φορέση καπελάκι με βουσαλέτ ή τα τριχωτά του πόδια κοντές φούστες, αυτό δεν θα πη πως δεν εινε φιλάρεσκος.

Μας κατηγορούν πως ακολουθούμε τους εξωφρενισμούς της μόδας. Μήπως δεν ήταν εξωφρενισμός εκείνα τα φαρβεία πανταλόνια, τα «ατσάρεστον», που έφθρασαν οι άνδρες; Δεν συναντήσαμε πολλές φορές πολλούς απ' αυτούς να κολυμπάνε μέσα στο φάρδος του πανταλονιού τους και να δίνουν την εντύπωση πως αντί να χάνουν φορέσει εκείνοι τα πανταλόνια, τ ο ο ε είχαν φορέσει εκείνα;

Πόση ώρα δεν έφαγε μπροστά στον καθρέφτη του ο κύριος Ντινίτης, για να στρώση τα μαλλιά του με μπριγιαντίνη, έτσι που να μην ξεφύγουν ούτε τρίχα!...

Λίγες πόδες παίρνει μπροστά στον καθρέφτη του ράφτη του, έως ότου δεθείωθι ότι επέτυχε η εφαρμογή εκείνης που σκεπάζει τα «ακτωματάκια του κορμιού του και τον κάνει να φαίνεται πιο καλλίγραμμος, από όσο εινε στην πραγματικότητα;

Βρίσκεται κι' αυτός σε πολύ φιλικές σχέσεις πάντοτε με τον καθρέφτη. Στον κλημα τογράφο, στο θέατρο, όπου υπάρχει τέλος πάντων καθρέφτης, θα ρίξει με τρόπο τις ματιές του σ' αυτόν ή θα σταθι μπροστά του για να κάμει το ρετουσάρισμα του έαυτού του. Γιατί δλ' αυτά; Απλούστατα, γιατί θέλει να άρεση.

Οι εθιρίνες των καταστημάτων των ανδρικών ειδών συνανώνονται μεταξύ τους ποιά θα παρουσιάση τα κομψότερα είδη. Ποικιλόχρωμες ρόμπες, γραβάτες, μαντήλια, κάλτσες, τραβούν σαν μαγνήτες τους κυρίους που περνούν και τους καθηλώνουν εκεί για πολλήν ώρα.

Πόσα όνειρα δεν κάνουν κι' αυτοί οι καυμένοι μπροστά σε μία εθιρίνα!...

Ο Κωστάκης εξαφνα θάλεπε τον έαυτο του ακαταγώνιστο Δόν Ζουάν με το κομψό ζευγάρι τα παπούτσια ή την μοντέρνα φαντοχτερή γραβάτα που του γυάλισαν στη εθιρίνα. Αλλά και στις άλλες εκδηλώσεις της ζωής τους φροντίζουν πάντοτε να άρεσουν.

Λίγη προσπάθεια καταβάλλουν όταν θρίσκονται σε μία παρα κούριων, προκειμένου να επιδείξουν πνεύμα, έστω και της κακής ώρας πολλές φορές;

Ακόμη και όταν τα χρονάκια περάσουν, δεν παραιτούνται από τη φιλαρέσκεια.

Πολλοί εινε εκείνοι που καταφεύγουν σε όλα τα μέσα, έπισημητικά και κοιμουνιαννικά, για να έμπεδίσουν την τριχοπώση, όταν αρχίσουν. Πόση αγωνία δεν τους πιάνει τους καυμένους άμα δούν την άπαρχή φαλάκρας.

Όσο για το θάψιμο, πόσες φορές δεν βλέπουμε μέσα σε μαύρα μαλλιά να ξεπροβάλλουν άσπρες ρίζες; Εινε ανηλέεις οι άθλιες.

Αμ' εκείνη η αφιλότητι η κοιλίτσα που έννοει να κάμει την έμφάνισι της κατά τα τριανταπέντε! Τότε ακολουθούν κι' εκείνοι τη βιαία τους. Με μόνη τη διαφορά πως δεν όμολογούν πως τó κάνουν για λόγους αιλουέτας, αλλά γιατί... τó πάχος τους ελάττει.

—Γιατί δεν τρώς, Κωστάκη, τó θράδι;
—Μου επέβαλε ο γιατρός κάποια δίαιτα, γιατί έχω άλματα.

Και κάθε δυό-τρεις μέρες θα ζυγισθι, έτσι καλέ, γιατί τού τó επέβαλε ο γιατρός!

Όταν κάποιος κύριος μεσόκοπος οδς λέει: —Τώρα πιά έγώ; Πέρασαν τα γούνα.

Μη γελασθιτε και δεν τó άπανήστες.

—Μά τί λέτε; Εισθε τόσο νέος ακόμη!... Περιμένει ο καυμένος τόσο πολύ αυτή την απάντησι! Κρίμα εινε. Μην τον άφήσετε χωρίς να τó την δώσετε.

EYA

ΖΩΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Η πολεμική δόξα δεν στεφάνωνει μόνο μετώπα ανθρώπων. Στεφάνωνει και κεφάλια ζώων. Ήδη πολλά τετράποδα ηνδραγύησαν στο δυτικό μέτωπο.

Αν παρακολουθήτε άνελλιπώς τα παρασκήνια των επιχειρήσεων θα εδιδάσκατε πρό ημερών ότι μια άγγελάδα άνετίναξε μια γέφυρα. Καθώς έδωσκε εκεί κοντά μπερδεύθηκαν τα πόδια της στα ήλεκτροφόρα σύρματα, τα οποία έπικοινωνούσαν με δυνάμεις που είχαν τοποθετηθι κάτω από την γέφυρα. Οι δυνάμεις πήραν φωτιά και η γέφυρα άνετινάγη στον αέρα. Φαντάζεσθε την έκκλησι της άγγελάδας! Αλλά φαντασθιτε και την υπερφάνειά της. Όταν θα διειστώσε τον άθλον της, θ' άπομακρυνόταν καμαρωτή από τόν τóπο της καταστροφής και κάθε τόσο θα έστροφε τó κεφάλι πίσω, σαν να ήθελε νι πη!

—Βλέπετε; Έγώ τó έκαμα αυτό!

Μεγαλύτερος εινε ο άθλος των γευρουιών. Ένας άθλος, που έχει τó μεγαλειον της ατόθυσιος. Οι Γερμανοί λένε τα τηλεγραφήματα, έχουν σπειρεί στο έδαφος πανίδες, ώστε μόλις δοκιμάσουν να προελάσουν οι αντίπαλοι, προκαλούνται τρομακτικές υποχώσι. —Γρήρις. Οι Γάλλοι, λοιπόν, για να καθαρίσουν τó έδαφος εκσέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν την γενναίότητα των γευρουιών. Αφίνου κατά κοπάδια τα γευρουία να διατρέχουν τó υπό κατάρτην έδαφος και έτσι λειτουργούν οι παγίδες και προκαλούνται οι εκρήξεις. Και στη θεί των στρατιωτών πίπτουν ένδωξ τα άδωα τετράποδα.

Και δλ' αυτά συμβαίνουν, χωρίς να υπάρχη κανένα δεδομένο, ότι τα γευρουία της Γαλλίας έχουν προηγουμένα με τα γευρουία της Γερμανίας. Αλλά ο άνθρωπος κατορθώνει να «εμβάλλη μάχαιραν» και μεταξύ των πιδ άκάων ζώων.

Αφού έφθασε στο σημειον να χρησιμοποιήσιν στον πόλεμο και αυτήν ακόμη την περιστερά, τó σύμβολον της άβωστης και της άγνότητος! Λοιπόν, τί περιμένετε; Ό οιοηικός κλάδος ελάσις εινε δακτύλιος δεμένος στο πόδι της, που περιέχει κάποιο τρομερό μυστικό. Τεραστιά ένοχη κατασκοπείας θάρυνε κάθε ταχυδρομική περιστερά.

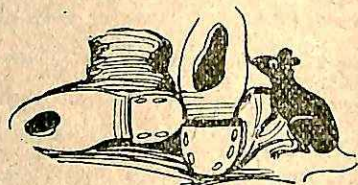
Τελευταίως χρησιμοποιούνται στον πόλεμο και οι σκύλλοι. Γι' αυτούς δεν μπορεί να έχη κανείς αντίρρηση. Σκύλλοι εινε, τόν κανών των έχουν στο αίμα, άστους λοιπόν να καταναλώνουν την πολεμική τους μανία μέσα στο πόρ των μαγών. Οι σκύλλοι και μέσα σ' ένα ανθρώπινο άλληλοφάγιο εινε τó θεί τους. Και για να χάνουν μεγα-

γα, θα έχουν να διηγούνται ένα πλθος ηρώικών κατορθωμάτων στους άπαγόνους των. Και τó πουλαράκι που θ' άκούη έτσι σιγά σιγά τήν συντασστική διήγησι, θα ρωτῇ τόν πατέρα του:

—Και πού υπερετώσε τότε μπαμπά, και ο παλαίμαχος ήππος θ' άπαντῇ;

—Στά πεζικά, παιδί μου. Και δεν θα πρήψι να θεωρηται παρῶδον ή άστειον τó ότι ένας ήππος δεν υπερετώσε στο ήπικόν, αλλά στο πεζικόν. Διότι απλούστατα, αντί να έχη ένοπλον καβαλλάρην εκουβαλούσε στους ώμους του τις καραβάνες και τó καζάνι τού λόγου. Ό,τι να κάνη κανείς στην κρίσιμη στιγμή εινε άξίειπαινον και οδηγεί εις την δόξαν.

Και καλά μὲν ο ήππος, ο πολεμικός σκύλος και η ταχυδρομική περιστερά. Εινε πολλοί λογικόν να υπερηφανώνονται για γενναίους των πράξεις. Αλλά μπορείτε να

Τόν καιρό που ήμουνα στον πόλεμο τού 1939...

φαντασθιτε λαγόν καυχόμενον για τόν ήρωισμόν του:

Και όμως έρχεται περίστασις που και τó ζώον της εσχάτης δειλίας γίνεται ήρωας. Παρακολουθώ νοερώς μιάν οικογενειακή συγκέντρωσι λαγών σε μια λάχμη εκεί κάπου στην πεδιάδα τού Ρήνου ύστερα από κάμποσα χρόνια. Ό γεροντότερος λαγός διηγῶναι και οι νεώτεροι άκούω.

—Λοιπόν, που λέτε, παιδιά, πρέπει να έισθε υπερόψαν, διότι κατάγεσθε από ένδοξον πρόγονον. Στον πόλεμο τού 1939 ένας πόνονος σας έλαθε μέρος στις έπιχειρήσεις τού δυτικού μετώπου.

Οι νεαροί λαγοί ορθώνουν με έκπληξι τ' αυτιά των Κι' ένας ρωτῇ:

—Πώς ήταν εκείνος ο γενναίος λαγός πολεμιστής;

—Στιφάδο, παιδί μου, άπαντῇ ο γηραιός λαγός.

Νέα έκπληξις των νεαρών τρακτικόν.

—Ναι ναι παιδιά μου, λέει ο γέρος. Ήταν ένας λαγός που έτόνωνε τους στόμαχους των αξιωματικόν τού έπιτελείου της στρατιάς. Και τούς έδωσε τó άναγκαίο πνευματικό και σωματικό σφόνος για να καταστρώσουν τó σχέδιο της νικηφόρου μάχης.

Επακολουθεί ολίγων λεπτῶν σιγή εις μνήμην τού ήρωικού εκείνου λαγού.

Από αυτής της πλευράς μήπως δεν εινε άξιοι της ευγνωμόνης ένδς έννοες όλων των ειδών τα φαγώσιμα ζώα που προσφέρουν τις σάρκες των πιδ τόνων της άνδρείας των πολεμιστών; Βάδια, πό έστα κατασκία πολυκαίρι τσιπούρας, σφυρίδες, μπακαλιάροι, μαριδες έκδηλώνουν με την θυσίαν της υπέρβας των την φιλοπατρίαν τους.

Υπάρχουν και ζώα που γίνονται άνεπιθύμητοι έθελοντα σ' έναν πόλεμο. Χωρίς να τούς καλέση η χώρα στην οποία ζουν τρέχουν εκ των πωτών στα χαρακώματα. Στην κατηγορία αυτή υπάγονται τα διάφορα ζώα που και οι ποντικοί. Ποτέ δεν λείπουν από μιάν έκστρατείαν. Πολλοί ποντικοί αύριο εά λέμε στους άπαγόνους των:

—Τόν καιρό που ήμουνα στον πόλεμο τού 1939 μέσα στα χαρακώματα.

—Και τί έκανες σ' αυτά χαρακώματα, μπαμπά; Θα ρωτῇ ο μικρός.

—Ετρώνα τις άφύδες των στρατιωτών παιδί μου.

A ΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

ΤΟ TENNIS

Η μετακόμισις έφερε έπι τάπητος ένα πρόβλημα σπουδαιότατον:

—Παναγιώτη!

—Μμ...

—Επίπλωσις χρειάζεται τó σπίτι. Μερικά από τα βαρυά μας έπιπλα έχάλασαν και τó πόδι τού τραπέζιου της τραπεζαρίας μας δεν ξαναπαίρνει στην θέσις του.

Ό Παναγιώτης δεν θα ύποχωρούσε τόνον εύκολα εαν δεν είχε ίδιαν αντίληψιν και ίδιαν πικροτάτην πείραν της αξιοθρηνήτου καταστάσεως των έπιπλων του. Είχε άκουμήρει, εξαφνα σε μιάν στιγμήν επάνω στο τραπέζι, και άκριβώς στη γωνία όπου έλειπε τó πόδι. Έγειρε λοιπόν τó τραπέζι και ο Παναγιώτης εύρεθη κε σωριασμένος στο πάτωμα, ένφ από πάνω του έχυνόταν τó δροσερό νερό μιας πελωρίας αρχαϊκής γαράφας, που η Σουσού έτοποθετούσε πάντα στο κέντρον τού τραπέζιου.

Η συζήτησις από τού θα ήγοράζοντο τα έπιπλα άρχισε άπ' τόν «Ρυθμό», έπροχώρησε στού «Απέρρη» και κατέληξε στο Δημοπρατήριο.

—Δεν είμαστε καλά!

—Γιατί, μαρή ζαργάνα;

—Γιατί: Αυτό μας έλειπε.

Να ψωνίζουμε τώρα και άπό τó δημοπρατήριο τόν τίποτις κατασάρια! Αυτό τó έκαμε η κ. Πανοραία και άηδίαζα!

Δεν άργησε όμως να πεισθῇ η Σουσού όταν άκουσε

«...ότι όλα οι άριστοκράτες άμα τούς σφίζουν οι πείνες τά πάνε εκεί τα έπιπλα τους. Έξεκίνησε λοιπόν ένα πρωί και ίδου η Σουσού άνάμεσα στα πάσης φύσεως κειμήλια, κειμήλιον μοναδικόν ή ίδια, να ψάχνη για να βρη τά άπαιτούμενα.

Είχε πράγματι πολλά και διάφορα πράγματα στο δημοπρατήριο. Από σαλόνια «Λουί κένζ» μέχρι ραδιόφωνα κι' από νεροχύτες της κακής ώρας μέχρι θερμοσίφονες. Επί πολλή ώρα η Σουσού περιεφέρετο άνάμεσα στις πάσης φύσεως παλαιατούρες με τα φασμαίν στα χέρια και τότε έσκυβε επάνω σε κανένα κομοδίνο σκοροφαγωμένο, πότε ύψωνε τó κεφάλι της και άπεθαύμαζε καμμιά παληντουλάπα «Λουί σέζ». Τίποτε όμως από όλα αυτά δεν την συνεκίνησαν. Τίποτε δεν της έκανε έντύπωσιν. Τίποτε δεν της είλκυσε ιδιαιτέρως την προσοχήν.

Έξαφνα όμως έσταμάτησε μπροστά σ' ένα σωρόν κουρελαρίας. Ήταν, πράγματι πάμπολλα, τά πιο άνάκατα, τά πιο άνόμοια, τά πιο άσυμβίβαστα άπλωμένα κατά γής, ένα κλίσμα πλάι σ' έναν πίνακα ζωγραφικής, μια θούρτσα επάνω σ' ένα πιστόλι, ένας καθρέφτης πλάι σε μια μπάλα, ένα μάτσο βίδες μέσα σ' ένα «φάουστ», ένα σερβίς παγώ τού πλάι σε σωλήνες θερμάστρας, μερικά ρολόγια, σφυρίχτρες, καδράκια, πίπες, πόμολα, μελανοδοχεία, μέσα σ' ένα τέντζερη, ένα ζευγάρι παπούτσια πλάι σε μια κλειδαριά, μια σιγαροθήκη πλάι σε μια φούχτα πρόκες, μια ρακέττα επάνω σ' ένα φαράσι, κλπ, κλπ. Αφού επί πολλή ώρα περιέφερε τα φασμαίν της σ' αυτήν την άκατονόμαστη συγκέντρωσι που έπιανε τεραστιο χώρον, έσταμάτησε και έξασταμάτησε τά θλόμενά της σ' ένα άντικείμενον. Υστερα έσκυψε μ' έπισημότητα, έπηρε στο δεξι της χέρι την ρακέττα, την έτίναξε δεξιά κι' άριστερά για να την δοκιμάση—όπως ήταν συνηθισμένη να δοκιμάζη τις σκούπες—και κατόπιν έστράφη με έπιβλητικήν αξιοπρέπεια στον παληατζή.

—Εμπορεί!

—Λέγε, μαντάμ.
—Πόσο την κάνεις;
—Την ρουκέτα;
—Η Σουσού έμειδίασε σιγά-καταβατικώς και εϊρωνικώς:
—Ανόητε!...

—Τ' είπες, μαντάμ;
—Ρακέττα όχι ρουκέτα!

—Τελοσπάντων, τί ρακέττα, τί ρουκέτα, τó ίδιο κάνει. Δώσε τρία τάλλαρα.

Η Σουσού εκύτταξε πάλι τη ρακέττα, την έτίναξε πάλι προς τα δεξιά σαν να έξεσφενδύνιζε την σφαίρα και σαν να μην έκανε άλλο στη ζωή της παρά να παίζη τένις, κι' ύστερα είπες:

—Πολλά!

—Μπα! Πενήντα δραχμές τις πουλάνε καινούργιες, μαντάμ.

—Ξέρω, ξέρω, πτωχέ άνθρωπε! Κάθε μέρα αγοράζω από δαύτες! Δεν εινε δά η πρώτη φορά! Άστείο πράμμα! Τη δίνεις ένα τάλληρο;

Ο άνθρωπος ένεύριασε:

—Ας τη χάμω τη ρουκέττα! Θα μου πής πως αγοράζεις κάθε μέρα από δαύτες! Και τί τις κάνεις, μαντάμ; Τις τρώς;

Η Σουσού κατάλαβε ότι έκανε γκάφα και έκανε πώς δεν κατάλαβε. Έν τέλει συνεφώνησε στα δύο τάλληρα, έπηρε τη ρακέττα ύπό μάλης κι' έβγηκε άπ' τó δημοπρατήριο με μια πόζα που ούδέποτε άλλοτε είχε πάρει στη ζωή της.

Τό πως έμπηκε στο τραμ η Σουσού, τó πως κρατούσε τη ρακέττα, τó πως εκύτταζε τόν κόσμο, εινε άνωτέρων των δυνάμεων τού γράφοντος. Τούτο μόνον σας λέω ότι παρά πέντε να θγάλη τó μάτι ενός κοντού κυρίου που στεκόταν από πίσω της, εις τις διαμαρτυρίες τού όποιου ούτε καν έδωσε προσοχήν. Ό διάβολος όμως τάφερε να υπάρχουν μέσ τó τραμ δυο κοριτσάκια εκ των οποίων τó ένα άρχισε να κυττῇ την Σουσού και την ρακέττα της και να γελά προκλητικώτατα. Σιγά-σιγά άρχισε να την κυττῇ και τó άλλο και να γελά κι' αυτό. Κι' ύστερα από λίγο άρχισε να σκύβη τó ένα στο αυτί τού άλλου, να ψιθυρίζη κάτι και να γελούν και τά δυο μαζί. Δεν έπέρασαν ολίγα δευτερόλεπτα και οι περισσότεροι έπιβάται τού τραμ έπηρεσαν κάθω και κυττούσαν πότε τά κοριτσάκια, πότε την Σουσού και έμειδιούσαν κατά τρόπον άπρεπέστατον.

Αντελήφθη η Σουσού τί γινόταν. Με τόν κανθόν τού όφθαλμού της παρακολούθουσε τά δυο κοριτσάκια

και σε μιάν στιγμή έξεμάνη τόπο, ώστε έσήκωσε την ρακέττα και την κατέβαλε εις τó κεφάλι τού ενός:

—Κακοανταθραμμένο!

—Αα... έβαλε τις φωνές τó κοριτσάκι.

—Δεν ντρεπούστε!

Οι έπιβάται έσηκώθηκαν άπ' τις θέσεις τους κι' έλλοι έπηρε τó μέρος των κοριτσιών, άλλοι έπηρε τó μέρος της Σουσού. Μόνον ο κοντός κύριος τού όποιου παρά πέντε να βγῇ τó μάτι, έμεινετο έναντίον της Σουσού.

—Δεν ντρέπεσαι μ' αυτό τó σουβλί! Θα στραβώσης τόν κόσμο έδω μέσα. Παρά λίγο να μου θγάλετε τά μάτια.

Η Σουσού έγύρισε και τόν εκύτταξε περιφρονητικώς:

—Χαρά στα μάτια!

Η παρατήρησις αυτή έκανε τόν κόσμο να γελάση παταγωδώς εις όρους τού κοντού κυρίου, ο όποιος είχε πράγματι κάτι μάτια μικρά, σαν τυφλοπόντικας. Η Σουσού κατέβηκε πομπωδώς υπό τούς γενικούς κανχασμούς. Όταν έφτασε όμως στο σπίτι και είδε ο Παναγιώτης τί έψωνισε αντί των έπιπλων που έπερίμενε έσηκώθηκε επάνω τρέμων έξ όρηξι:

—Μαρή ζαργάνα, αυτό τó παλούκι θρήκες να ψωνίσης;

—Αλλά η Σουσού τού έγύρισε τις πλάτες:

—Σαχλέ! Ξέρεις έσύ από τέτοια! Παληοφαρά! Βρωμιάρη!

Και έσπευσε η Σουσού να θρη ένα δίχτυ από τά παληά τού Παναγιωτάκη για να συμπληρώση τά σύνεργα τού τένις...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΔΥΟ ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

★ Όταν δεν μπορούν πια να συνεννοούνται οι δυο σύζυγοι, καλύτερα να χωρίζουν. Ειναι ίδιον των άδυνάμων και των μετρίων χαρακτήρων να παραμένουν πολέμιοι και να προχωρούν διαπληκτιζόμενοι προς την τελική διάστασι. Πρέπει να χωρίζουν με την πρώτη συγκρούσι και χωρίς φιλονικίες.

Ανι Ντε ΠΕΝ

★ Τό διαζύγιο ειναι ένα στοιχείον ήθικής άναρχίας τόσο ισχυρό, ώστε υπήρξε μία από τις αιτίες γαλιτώσεως της πρώτης Γαλλικής Δημοκρατίας. Η ήθική σαπίλα είχε γίνει πολυάδηδαστική.

7

ΤΟ ΣΕΞ -ΑΠΠΗΛ καὶ ἡ ὀμορφιά

ΜΕΡΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

Δὲν θὰ σὰς ἐξένιζε περισσότερο ὁ τίτλος, ἐὰν ἐγγράφαμε «τὸ σέξ - ἀππὴλ καὶ τὰ καλοριφέρ».

Ἀλλὰ τὸ σέξ - ἀππὴλ δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ ὀμορφιά ; Καί, ἐὰν δὲν εἶναι ἡ ὀμορφιά, τότε τί εἶναι ;

Οἱ ὀρίσμοι ποὺ δόθηκαν ὡς σήμερα εἶναι ἀπειροί. Ὅλοι συμφωνοῦν σὲ τοῦτο: ὅτι τὸ σέξ - ἀππὴλ εἶναι ἡ προσωπική γοητεία, ἡ γοητεία ποὺ τὴν ἔχει ἕνας μόνον ἄνθρωπος, γιὰ κάποιον ὀρισμένο λόγο καὶ ποὺ τὴν ἴδια δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἔχη κανένας ἄλλος. Εἶναι ἕνα δλόκληρο «κάτι», ποὺ ὑπάρχει στὴ φυσιογνωμία σας, στὶς κινήσεις σας, στὴν ὀμιλία σας, στὸ ντύσιμό σας, ἀκόμη καὶ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον κάνετε ἢ δὲν κάνετε ἕνα πράγμα.

Τὸ «σέξ - ἀππὴλ» εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σὰς ξεχωρίζει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ τοὺς

κάνει νὰ σὰς προσέχουν καὶ ποὺ συγχρόνως τοὺς ἔλκει ἀκατανίκητα πρὸς τὸ ἄτομό σας.

Εἶναι μιὰ δυσαρμονία, μιὰ δυσαναλογία, κατὰ τὸ παρόμοιο ποὺ ὑπάρχει στὸν ἑαυτὸ σας.

Ἡ ὀμορφιά εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Εἶναι ἡ ἀρμονία στὴν ἀπόλυτη ἐκφρασί της.

Μιὰ γυναῖκα ὀμορφη δὲν ἔχει ἀναγκαστικά σέξ - ἀππὴλ. Τὸ τελευταῖο ὅμως μπορεῖ νὰ βρεῖται σὲ μιὰν ἄσχημη γυναῖκα, χωρὶς νὰ ὑπάρχη τίποτε τὸ ἐκπληκτικὸ σ' αὐτό.

Ἐνα μόνον κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ὀμορφιάς καὶ τοῦ σέξ - ἀππὴλ. Ὅτι καὶ ἡ πρώτη καὶ τὸ δεύτερο ὑπάρχουν ἢ δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ δὲν ἀποκινῶνται.

ΤΑ ΓΚΡΙΖΟΠΡΑΣΙΝΑ

ΜΑΤΙΑ

Τὸ σέξ - ἀππὴλ εἶναι ὁ δυναμισμὸς τῆς προσωπικότητας. Βρίσκει τὴν ἐκφρασί του σὲ κατὰ ποὺ δὲν τὸ ξέρετε οὔτε σεῖς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ποὺ τὸ βλέπουν οἱ ἄλλοι σ' ἐσάς.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα δικό του ἰδανικὸ ὀμορφιάς. Ἀλλ' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δοκιμάζουν τὴν ἐπίδρασι τοῦ σέξ - ἀππὴλ.

Ποιά ὅμως εἶναι τὰ στοιχεία τοῦ σέξ - ἀππὴλ ;

Ἄς πάρουμε μερικὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου.

Καὶ πρώτα - πρώτα τὰ μάτια.

Τὸ σέξ - ἀππὴλ βρίσκεται περισσότερο στὰ μάτια μὲ τοὺς παράξενους χρωματισμούς, ὅπως εἶναι τὸ γκριζοπράσινο.

Ὁ χρωματισμὸς αὐτὸς κάνει αἰνιγματικὴ μιὰ προσωπικότητα καὶ γι' αὐτὸ πιδ ἐλκυστικὴ.

Τὰ γαλανὰ μάτια πολλὴ σπανίως ἔχουν σέξ - ἀππὴλ.

Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια δίνονται στὸ πρόσωπο μιὰν ἐκφρασί, ποὺ ἄλλους μὲν ἐλκύει, ἄλλους δὲ τοὺς ἀποκρούει. Ἡ ἐπίδρασις ποὺ ἐξασκοῦν δὲν εἶναι γενικὴ.

Τὰ μικρὰ ἄτονα μάτια, ἀνεξαρτήτως χρωματισμοῦ, δὲν ἔχουν ποτὲ σέξ - ἀππὴλ.

Οἱ ΓΟΗΤΕΣ ΚΑΙ Οἱ ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὰ μαλλιά μὲ μιὰ φυσικὴ

δοντουλασιὸν φαίνεται ὅτι ἔχουν μιὰ μεγάλη δύναμι σέξ - ἀππὴλ. Ἀντιθέτως τὰ ἴσια μαλλιά, καὶ ἰδίως στὶς γυναῖκες, δὲν ἐλκύουν.

Οἱ αἰσθητικοὶ λένε ἀκόμη ὅτι μιὰ μικρὴ προέκτασις τῆς ἀκρῆς τῆς μύτης ἐπαυξάνει τὴν προσωπικὴ γοητεία καὶ δίνει ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦνε σέξ - ἀππὴλ.

Τὸ στόμα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἔδρες τοῦ σέξ - ἀππὴλ.

Τὰ λεπτὰ καὶ σφιγμένα χεῖλη, ποὺ μόλις διαγράφονται στὸ πρόσωπο, δὲν ἔχουν κανένα στοιχείο γοητείας. Προκαλοῦν τὴ δυσπιστία καὶ τὴν ἐπιφυλακτικὴτητα.

Τὰ χονδρὰ χεῖλη εἶναι καὶ αὐτὰ χωρὶς σημασία γιὰ τὸ σέξ - ἀππὴλ.

Τὰ χεῖλη ὅμως ποὺ εἶναι σφιγμένα στὴ θάσι τους καὶ γυρίζουν μὲ μιὰ καλογραμμένη καμπύλη πρὸς τὰ ἐπάνω, δίνουν στὸν ἄνθρωπο ἕνα ἀκαταγώνιστο σέξ - ἀππὴλ.

Ἡ γοητεία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν γίνεται μεγαλύτερη, ὅταν συνδυάζεται μὲ ἕνα μαλακό, ἀλλ' ἐπίμονο βλέμμα, ποὺ προσηλάνεται χωρὶς νὰ ἐπιβάλλεται.

Λένε ὅτι τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα χαρακτηρίζουν τοὺς γοητὲς καὶ τὶς μοιραίες γυναῖκες.

Οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ποὺ βρέχονται ἐμπρὸς σὲ παρόμοια ὄντα θέλουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι νὰ τὰ ἀποφύγουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνουν, γιὰτὶ ἐλκονταὶ ἀκατανίκητα.

Οἱ ΒΟΥΛΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ἀπὸ τὸ στόμα προέρχεται τὸ χαμόγελο.

Ἐνα χαμόγελο, ποὺ ἀνοίγει μόνον τὸ στόμα, χωρὶς νὰ αὐτάνη ἰκανότητα κατανόησις, δὲν ἔχει σέξ - ἀππὴλ, γιὰτὶ στερεῖται ἐκφράσεως. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, οἱ ἐντοναὶ γκριμάτσες ἔχουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Τὸ χαμόγελο ποὺ ἀνασηκώνει τὸ ἐπάνω χεῖλος ὡς τὴν θάσι τῶν δοντιῶν εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ στοιχεία τοῦ σέξ - ἀππὴλ.

Τὰ χονδρὰ χέρια, εἴτε σὲ ἄνδρες εἴτε σὲ γυναῖκες, δὲν εἶναι ποτὲ ὠραία καὶ δὲν ἐλκύουν.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ μακρὰ ὀστεώδη χέρια.

Τὰ μακρουλά δάκτυλα ποὺ εἶναι ἐλαφρῶς μυτερά στὶς ἄκρες, ἐλκύουν πιδ πολλὸ.

Τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος δὲν φαίνεται νὰ παίζουν μεγάλο ρόλο.

Οἱ κινήσεις ὅμως ἔχουν ἐξαιρετικὴ σημασία.

Οἱ δεξιὲς καὶ συγκρατημένως ἵπκος καὶ ἀντίθετα οἱ βλαίες καὶ βάναντες, προκαλοῦν τὴν ἱποστρόφι.

Φαίνεται ὅτι τὸ σέξ - ἀππὴλ (Τὸ τέλος στὴ σελ. 50)

Σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀσχοῦν ἐπίσης μεγάλη γοητεία οἱ βούλες ποὺ σχηματίζονται στὸ πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ στόματος, ὅταν χαμογελοῦμε.

Ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀυλακώνονται, κατὰ τὸ χαμόγελο, ἔως τὰ μάτια, δὲν ἔχουν καθόλου σέξ - ἀππὴλ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς μικρὲς ρυτίδες ποὺ σχηματίζονται στὴ μύτη.

Τὸ πολὺ χτυπητὸ πηγούνι, ποὺ σχηματίζει γωνίες στὶς ἄκρες, δὲν εἶναι εὐχάριστο ποτὲ, οὔτε καὶ στοὺς ἄνδρες. Φυσικὰ πιδ πολλὴ στὶς γυναῖκες.

Τὸ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ Τὸ ΠΡΟΣΩΠΟ

Τὸ ἀνάστημα δὲν φαίνεται νὰ παίζει μεγάλο ρόλο στὸ σέξ - ἀππὴλ, ἐκτὸς βέβαια ὅταν φθάνη στὶς δυὸ ἄκρες, ὅταν εἶναι δηλαδὴ πολὺ κοντὸ ἢ πολὺ ψηλὸ, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο, εἴτε ἄνδρας εἴτε γυναῖκα, νὰ μὴν ἔχη καμμιὰ χάρι.

Κατὰ ἕναν γενικὸ κανόνα, τὰ πολλὰ στεγνὰ πρόσωπα, μὲ σπόμενον χρωματισμό, δὲν ἔχουν σέξ - ἀππὴλ. Τὸ λαδί χρώμα ἐλκύει πιδ πολλὸ, σὲ μερικὲς μάλιστα περιπτώσεις, ὅταν συνδυάζεται μὲ μὴν ἐντονη ἐκφρασί καὶ μὲ πολὺ σκοῦρα μαλλιά, ἀσκεῖ μιὰν ἀκαταγώνιστη γοητεία.

Τὸ σέξ - ἀππὴλ σπανιώτατα ἀπαντᾶται σὲ πολλὴ στοργικὰ πρόσωπα. Μόνον ὡς ἐξαίρεσις ὑπάρχει.

Βρίσκεται τοῦναντίον συχνότατα στὰ μακρουλά πρόσωπα, ὅταν συμβῇ νὰ ἔχουν ἀρμονικὰ καὶ ἥρεμα χαρακτηριστικά.

Τὸ μεγάλο μέτωπο, μπορεῖ νὰ φανερώνη εὐφυΐα καὶ μεγάλην ἰκανότητα κατανόησις, ἀλλὰ δὲν ἀσκεῖ καμμιὰ γοητεία. Στὶς γυναῖκες δὲν εἶναι ποτὲ ὀμορφο.

Ἀπὸ ἀπόψεως χρωματισμοῦ, τὰ ρόδινα καὶ τὰ πολλὰ μαύρα πρόσωπα ἀσχοῦν μεγάλη γοητεία.

Τὸ πολὺ λευκὸ χρώμα καὶ τὸ τεφρόδες προκαλοῦν πιδ πολλὴ τὴν ἀποστρόφι.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΑΙ Οἱ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Τὰ κοντὰ καὶ χονδρὰ χέρια, εἴτε σὲ ἄνδρες εἴτε σὲ γυναῖκες, δὲν εἶναι ποτὲ ὠραία καὶ δὲν ἐλκύουν.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ μακρὰ ὀστεώδη χέρια.

Τὰ μακρουλά δάκτυλα ποὺ εἶναι ἐλαφρῶς μυτερά στὶς ἄκρες, ἐλκύουν πιδ πολλὸ.

Τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος δὲν φαίνεται νὰ παίζουν μεγάλο ρόλο.

Οἱ κινήσεις ὅμως ἔχουν ἐξαιρετικὴ σημασία.

Οἱ δεξιὲς καὶ συγκρατημένως ἵπκος καὶ ἀντίθετα οἱ βλαίες καὶ βάναντες, προκαλοῦν τὴν ἱποστρόφι.

Φαίνεται ὅτι τὸ σέξ - ἀππὴλ (Τὸ τέλος στὴ σελ. 50)

'Αγαπῶ ἕναν στρατιώτη

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

Καθὼς εἶνε ψηλὸς, ἡ στρατιωτικὴ του στολή δὲν τοῦ πηγαινέι. Ἐφυγε τὴν ἡμέρα τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως. Ἐφάγαμε μαζί σὲ ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο κοντὰ στοὺς στρατῶνες. Ἐξῶ ἔκανε ζέστη. Ποτὲ δὲν μούχε πῆ : «Σ' ἀγαπῶ».

Ἐκάθησε κοντὰ μου μὲ κύτταξε καὶ μούπε ἀργά :

—Μεῖνε φυσικὴ καὶ ἥρεμη ! Μὴν κλαῖς, παιδί μου. Θέλω νὰ διατηρήσω πάντα στὴ φαντασίᾳ μου τὴν εἰκόνα μιᾶς γυναίκας εὐτυχισμένης.

Δὲν ἐπρόφερε ποτὲ τὸνομά μου, μ' ἔλεγε «παιδί του» μὲ ἕναν τρόπο πολὺ τρυφερὸ, ποὺ τόρρα, ποὺ τὸν θυμάμαι, ἀναστατώνομαι.

Δὲν εἶχα τίποτε δικό του. Οὔτε ἕνα γράμμα, οὔτε μιὰ φωτογραφία, οὔτε ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο γιὰ νὰ τὸ σφίγγω κοντὰ μου τὶς μαῦρες νύχτες, ὅταν θὰ οὐρλιάζῃ ἡ σειρήνα καὶ θὰ φοβάμαι.

Ζήσαμε μαζί δύο χρόνια. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τὸν ἀγάπησα τρελλὰ. Μοῦ ἐπρότεινε νὰ γίνω φίλη του, ὅχι γυναῖκα του, ἀργότερα ἴσως, ὅταν θὰ διωρθόνονταν τὰ πράγματα..

Ποιά πράγματα ὅμως ἐννοοῦσε καὶ πῶς θὰ διωρθόνονταν οὔτε μοῦ εἶπε. Ἀφοῦ ἔτσι ἤθελε, ἐγὼ ποὺ ἐφρόντιζα νὰ ὑποτάσσωμαι πάντα στὶς ἐπιθυμίες του, δὲν ἔφερνα ἀντίρρηση.

Μὲ ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς φίλους του. Ἀπότομα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ἂν θὰ μοῦ χρειάζονταν νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ τους, ἐδίωξα κι' ἐγὼ ὅλους τοὺς δικούς μου. Δὲν τοῦ ἄρεσε οὔτε τὸ σινεμά, οὔτε τὸ θεάτρο, οὔτε κανένα ἄλλο νυκτερινὸ κέντρον. Ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχα ἐγκαταλείψει κι' ἐγὼ, ἀκόμη καὶ τὸ θάλας ποὺ τόσο μ' ἄρεσε, ἀφοῦ ἐκεῖνου δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ χορεύῃ. Δὲν τοῦ ζητοῦσα τίποτε εἰς ἀντάλλαγμα, παρὰ νὰ τὸν ἔχω κοντὰ μου. Ἡ ἀναχώρησίς του δὲν εἶχε καὶ μεγάλη σημασία, γιὰτὶ τὸν εἶχαν τοποθετήσῃ στὰ μετόπισθεν. Τὸ θάρρος ὥστόσο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχω κατὰ τὸ διάστημα ποὺ θὰ ζοῦσα μόνη μου, μόνον ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ δώσῃ.

Αὐτὸ τῶξερε. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ μούπε :

—Ἐλα, ὁ Σηκουάνας δὲν εἶνε μακριά. Πάμε νὰ περπατήσωμε λίγο. Ἐχω ἀκόμη μισὴ ὥρα καιρό.

Θέλησα νὰ σταθῶ στὴ σκιά τῆς γέφυρας, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχε ἥλιο.

—Στάσου ἐκεῖ. Μ' ἄρεσει νὰ βλέπω τὰ μαλλιά σου ἡλιολουσμένα. Μοιάζουν σὰν τὸ χρυσάφι. Δὲν θέλω νὰ τὰ σκουρύνῃς πιά, δὲν σοῦ πᾶνε. Ἀγόρασε αὐτὸ τὸ γαλάζιο πουλόβερ

ποὺ δοκίμασες τὴν περασμένη ἑβδομάδα μπροστὰ μου. Ἡ πωλήτρια ἔλεγε πῶς ἦταν στενὸ. Δὲν πειράζει. Ὁ-στόσο σοῦ πηγαινέ καλύτερα ἔτσι.

Ἐξάφνα τὰ μάτια μου θούρκωσαν καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά μου. Μάταια προσπάθησα νὰ τὰ συγκρατήσω, γιὰτὶ ἤξερα πῶς δὲν τοῦ ἄρεσαν «δημόσιες συγκινήσεις».

Ἐβγαλε ἕνα μαντήλι καὶ μοῦ σκούπισε τὰ μάτια.

—Κλαῖς, παιδί μου ; Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχεις δίκιο.

Μ' ἔσφιξε ἐπάνω του. Τὰ χοντρά κουμπιά τοῦ χιτῶνος του μ' ἔκαμαν νὰ πονέσω.

—Κράτησέ με γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ ψιθύρισα. Ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ. Πές μου πῶς θὰ μὲ θυμάσαι. Πές μου πῶς εἶμαι ἡ γυναῖκα σου. Πές μου πῶς θὰ ξαναβρεθοῦμε μαζί. Πῶς θέλεις νὰ περιμένω. Θέλεις νὰ περιμένω ; Γράψε μου. Δὲν εἶνε πολὺ δυὸ λόγια σὲ μιὰ κάρτα. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς εἰδήσεις σου, πές μου πῶς μ' ἀγαπάς !

Μὲ ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντὰ του καὶ κρατώντας πάντα τοὺς ὤμους μου μὲ τὰ στιβάρα του χέρια :

—Κύτταξέ με ! μοῦ εἶπε.

Δὲν χαμογελοῦσε. Τὰ μάτια του ἦσαν ὀδυνητὰ καὶ ἀισθανόμουν νὰ ρουφῶν τὰ χαρακτηριστικά μου. Κύτταξε διαδοχικὰ τὸ πρόσωπό μου, τὸ σῶμα μου καὶ ἀκόμη τὸ Παρίσι, ποὺ βρισκοταν πίσω μου, τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ καὶ τὴν περασμένη.

—Παιδί μου... γιὰτὶ θέλεις λόγια ; Ἀγάπη εἶν' ἀκόμη καὶ τὸ νὰ κυττάξῃς — καὶ σὲ κύτταξα τόσο ! Τίποτε δικό σου δὲν μοῦ ἐξέφυγε ποτὲ.

Ὅταν σὲ κυττοῦσα τὸ πρωῒ, ἤξερα ἀμέσως ἂν ἄλλαξες κάλτσες, ἂν ἔβαλες πολὺ μπλὲ στὰ τσίνουρα, ἂν ἦσουν χαρούμενη ἢ λυπημένη, ἀκόμη καὶ πρὶν σοῦ μιλήσω. Ἦσουν ἡ μὴν γυναῖκα ποὺ ποτὲ δὲν μὲ κούρασε. Ἦσουν αὐτὴ ποὺ ποτὲ δὲν μὲ γέλασε.

Ἀρχισε νὰ ξαναπερπατᾷ καὶ τὸν ἀκολουθοῦσα.

—Δὲν θὰ σοῦ γράψω. Δυὸ λόγια σὲ μιὰ κάρτα !... Πῆ ! Ὁχι ! Καὶ δὲν θὰ ξέρω καὶ τίποτε ἀπὸ σένα. Νὰ σὲ κρατήσω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ ; Θὰ τὸ δῇς, ὅταν ξαναγυρίσω.

Εἶχαμε φθάσει στὴν ἀκρὴ τῆς ἀποβάθρας.

Ἐσταμάτησε.

—Τώρα πρέπει νὰ φύγω. Μεῖνε. Εἶσαι τόσο ὀμορφη, ἔτσι ἐδῶ, στὴν ἀκρὴ τοῦ νεροῦ !

Κατέβηκα τρομερὴ προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν πέσω ἐπάνω του. Νὰ αἰσθανθῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ μυρωδιά τοῦ κορμιοῦ του, ν' ἀγγίξω τὰ μαλλιά του..

—Ὁρβούαρ, παιδί μου. Μὴν ξεχάσῃς ποτὲ..

Ἀνέθηκε τὴ μικρὴ σκάλα πολὺ γρήγορα, σχεδὸν τρέχοντας.

Ἐμείνα μόνη.

Ξαναγύρισα μὲ τὰ πόδια, ἀπὸ τὰ γνωστὰ μέρη ποὺ τόσες φορὲς εἶχα μὲ περάσει μαζί. Ἀρχισε νὰ νυχτώ.

Στοὺς δρόμους συναπτοῦσα φορητὰ αὐτοκίνητα γεμάτα στρατιῶτες. Ὅλα χοροπηδοῦσαν μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Πέρασα τὸ πάρκο, ἂν' ὅπου τόσες φορὲς ὁ φύλακας μᾶς εἶχε διώξει μὲ τὸ κουδοῖνι του, στὶς ἐνδεκά τὴ νύχτα..

Στο δωμάτιό μου, το πρώτο πράγμα που είδα ήταν το τηλέφωνο. Χτυπούσε.

«Μέ καλεῖ», ἐσκέφθηκα. Θὰ ἀκούσω γιὰ τελευταία φορὰ τὴ φωνή του. Αὐτὴ τὴν ὑπόκωφη φωνὴ πού εἶχε συγχρόνως καὶ ἕναν ἥχο γλυκὺ, ἀπαλὸ σὰν βελούδο.

—Εὐμπρὸς !... Εἶμ' ἐγὼ, ἡ Μπιάνκα. Ξέρω πὼς ἐφυγε. Μπορῶ νὰ ῥθω ; «Ἐχὼ ἀνάγκη νὰ σὰς δῶ.

Ἡ Μπιάνκα ! Εἶχα ξεχάσει σχεδὸν τὴν ὑπαρξὶ αὐτῆς τῆς γυναίκας. Ὡστόσο, γιὰ πολλοὺς μῆνες, ὅπου ἔξοδος ἡ ἐφιάλτης τῆς ζωῆς μου. Αὐτὸς πού μὰς κάνει νὰ στριφογυρίζουμε ὁ λὸκλῆρες ὥρες σὺν κρεβάτι, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ κλείσωμε μάτι. Αὐτὸς πού φοβόμαστε. Δὲν ἤξερα παρὰ μόνον τὸ ὄνομά της. Ἀπὸ ὅ,τι εἶχα ἀκούσει, ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁμορφὴ, ἐπικίνδυνη. ἤξερα ὅτι ὁ Φρανσις μὲ ἤθελε, γιατί ἤμουνα ὁ ἀντίποιος της. Ἀλλὰ ποῖα ἦταν ; Τί ρόλο εἶχε παίξει στὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου μου ; Δὲν τὸ εἶχα μάθει ποτέ... Ὁ Φρανσις δὲν μοῦ μίλησε σχεδὸν ποτὲ γι' αὐτήν. Δὲν ἤθελε. Ὑπέφερα χωρὶς νὰ λέω τίποτε. Ἐπειτα ἡ ἐπικείμενὴ ἀναχώρησίς του, τὸ εἶχε σαφῶς εἰσαφέρει ὅλα. Εἶχα ξεχάσει ἀληθινὰ τὴν ὑπαρξὶ τῆς Μπιάνκας.

Τί μὲ ἤθελε ; Τὴν ἐγνώριζα μόνον ὡς ὄνομα καὶ ἐνόμιζα ὅτι κι' αὐτὴ ἀγνοοῦσε τὴν ὑπαρξὶ μου.

Χτύπησε τὸ κουδούνι, ἐπῆγα καὶ τῆς ἀνοίξα. Μοῦ ἐσφίξε τὸ χέρι καὶ μὲ ἀκολούθησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Ἦταν πολὺ ψηλὴ, ἕνα κεφάλι ψηλότερῃ μου καὶ πραγματικὰ ὁμορφὴ. Πολὺ κομψή.

—Συγχωρήστε με πού ἦρθα. Εἶμαι πολὺ συγκινημένη. Εἰσθε καλὴ. Ἀσφαλῶς γι' αὐτὸ σὰς ἀγαπᾷ. Ἦσως μὲ συχαινόσατε, μὰ δὲν ὑπόρρεσα νὰ κρατηθῶ. Ὅπως βλέπετε, τὸν ἀγαπᾷ κι' ἐγώ.

Μοῦ φαίνονταν πολὺ περιέργω ν' ἀκούω αὐτὴ τὴ γυναῖκα πού εἶχε τόση ἐπιβλητικότητα στὴν ἐμφάνισιν, νὰ φάχνῃ νὰ ῥθῇ τὰ λόγια πού ἤθελε νὰ πῇ. Ἐπειὶς νευρικὰ τὰ χέρια της καὶ τὴν ἐπρόσεξα πὼς σχεδὸν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια της τὸ σαλόνι ὅπου εἶχαμε καθήσει.

Σώπασε. Ἡ σιωπὴ μεταξὺ μας ἐκράτησε ἀρκετὰ. Αἰσθάνθηκα ὅτι ὅλη ἡ ἀγωνία πού ἐφίγγε τὴν καρδίαν μου ἐπὶ τὸσον καιρὸ, ἐξαφανίσθηκε ἀπτότομα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν μοῦ προξενοῦσε κακὸ. Δὲν ἐμπνοῦσε μέσα μου οὐτὲ ἴχνη ἀνησυχίας. Ἡ μου ἡρεμὴ, ἀδιάφορη καὶ εὐγενικὴ σὰν νάμουν μπροστὰ σὲ μίαν ἀγνωστή.

—Γιατί ἦρθα ; Γιὰ τίποτε. Μ' ἐγ κατέλειψε χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λέξι, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ διευθύνσιν. Δὲν θέλει νὰ τοῦ γράφω. Ἐξ ἀλτίας σας. Σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ὑπῆρξε σκληρὴ. Δὲν εἶχα σκεφθῇ ποτὲ μου ὅτι μὴ ἀλλὰ γυναῖκα μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ. Ἡ μάλλον ἐπὶ στυγα πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀμυνθῇ. Καὶ ὁ Φρανσις δὲν ἔχει ἀδύνατον χάρη. Λογικέστερα πάντοτε, δὲν ἀφήνει τὸν ἑαυτὸ του νὰ παρασυρθῇ. Ἐνίκησατε, ἡ μάλλον δὲν σὰς ἐγκατέλειψε ὁ σᾶς.

Μιλοῦσε γρήγορα, μὲ μικρὰς συγκεκομμένες φράσεις. Ἡ φωνὴ της

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδιθ

Ἡ ἀνέραδὴ κόρη
τῆς Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

13ον

Ἐπὶ μερικὰ λεπτά ἔμειναν σιωπηλοὶ οἱ δύο, σὰν τὰ λόγια πού ἐπλημύριζαν τὴν ψυχὴ τους νὰ ἀνέβαιναν μὲ δυσκολία στὰ χεῖλη τους.

Ἀλλὰ τέλος ἡ Ἰουδιθ ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ πρώτη τὴ σιωπὴ.

—Ἀδίκως ὑποφέρεις, Χάν, εἶπε. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος γιὰ νὰ ἀνησυχῇς καὶ νὰ στενοχωρεῖσαι.

ἔτρεμε.

—Τί θέλετε, Μπιάνκα. Δὲν καταλαβαίνω. Τώρα ἐφυγε...

Ἡ Μπιάνκα σηκώθηκε πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ σὲ ἕνα τραπέζακι.

—Πόση γαλήνη ὑπάρχει στὸ σπῆτι σας, εἶπε, χαμηλόφωνα. Μὲ τίποτε δὲν ἀγοράζεται ὅλη αὐτὴ ἡ ἡρεμία πού βασιλεύει ἐδῶ μέσα... Δὲν σὰς φανταζόμουναι ἔτσι πού εἰσθε.

—Ὁ Φρανσις καθότανε πάντοτε ἐκεῖ χάμω, ἐπάνω στὸ χαλί.

Ἐσήκωσε τὰ μάτια της. Ἦταν βουρκωμένα.

—Τί θέλω ; Τίποτε. Νὰ μαθαίνω νέα του κάπου-κάπου. Ἄν θέλετε νὰ μοῦ τὰ λέτε.

—Θὰ σὰς λέω, ἂν μαθαίνω. Δὲν εἶνε ὁμως θέβαιον.

—Σὰς ζηλεύω. Ποτὲ μοῦ δὲν ἐξήλεψα κανέναν. Ὡστόσο ἐσεῖς εἰσθε δυνατὴ. Εἰσθε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ ζωὴ του, ἀφοῦ σὰς ἐχάρισε δυὸ χρόνια. Εἰσθε ἡ πραγματικὴ γυναῖκα του. Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ κλαῖτε.

Ἐρριξα ἕνα ξύλο στὸ τᾶκι κι' ἐκάθησα κοντὰ της. Οἱ ἀγκῶνες μας ἀκουμποῦσαν. Ἄν τὰχα διαβάσει ὅλα αὐτὰ σὲ κανένα διελίκο, θὰ μοῦ φαίνονταν ἀπίστευτα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ εἶχε ἡσυχάζει. Ἡ ἀγωνία της μ' ἔκανε νὰ βλέπω τὴ δύναμίν μου. Ὁ Φρανσις δὲν εἶχε φύγει ἄλλως τε γιὰ μέρος ἐπικίνδυνον, ὅπου ἡ ζωὴ του θὰ διευκυβετο σὲ κάθε θῆμα. Ἀπομακρύνθηκε ἀπλῶς γιὰ λίγον καιρὸ ἀφήνοντάς μου ὅτι καλύτερο εἶχε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

Ξεχνούσα κάθε τι πού μὲ εἶχε κάμει νὰ πονέω, γιὰ νὰ διατηρῶ ὅλες τὶς ὁμορφες στιγμὲς τῆς περασμένης μας εὐτυχίας.

Ἡ Μπιάνκα, σηκώθηκε πολὺ ἡσυχᾶ. Δὲν κινήθηκε. Ἀλλὰ κατὰλαβε πὼς της ἦρθα ; Ἀναφέρετέ μου ἀνάρθῃ. Φεύγοντας μου μούρμυρισε :

—Ὅταν τοῦ γράφατε, θὰ τοῦ πῇτε πὼς ἦρθε ; Ἀναφεράτέ του ἀπλῶς πὼς ἦρθε στὸ σπῆτι σας ἡ... γυναῖκα του.

ΕΛΑΝΙΝ ΕΡΒΕ

—Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἦταν ἐκεῖνο πού διεμήνυσες στὸν ἄνδρα.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀνακοινώσω, Χάν.

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε καλὸ.

—Πολὺ καλὸ μάλιστα! ὅ,τι ἔκαμα θὰ ἐπιφέρῃ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως καὶ θὰ μὰς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι, γιατί κανεὶς πιά δὲν θὰ μπορῇ νὰ ταράξῃ τὴν ἀγάπη μας.

—Μὴ μιλάς πιά γιὰ ἀγάπην, δέσποινα, δέκοψε ὁ Χάν, ἀφοῦ τὴν συνέντριψες κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρό σου.

—Συνέντριψα ἐγὼ τὴν ἀγάπην μας, Χάν ;

—Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ ζήσῃ ἡ ἀγάπη μας, ὠραία Ἰουδιθ, ἀφοῦ σὺ, παρὰ τὴ δική μου θέλησιν, στέλλεις μηνύματα στὸν Ἀσσύριο ; Ἡ ἀγάπη μας ὑπῆρχε ὡς, τὴ στιγμὴ πού ἀνέβηκες στὸν ἡγεμονικὸ θρόνον τῆς Βεθούλης. Ἀπὸ τὴ στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶμαι πιά ἐραστής ἀλλὰ ὑπὸ ὅς σου. Μπορεῖς νὰ μὲ διατάξῃς ὅ,τι θελήσῃς. Θὰ ἐκτελέσω πρόθυμα τὶς διαταγές σου. Ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι μποροῦμε πιά νὰ μιλοῦμε γιὰ ἀγάπην.

—ὦ, Χάν, πόσο ἡ παραφορὰ σου σὲ κάνει νὰ μὲ ἀδικῇς ! Φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι ἔπαυσα νὰ σὲ ἀγαπᾷ ; Ἀλλ' αὐτὴ ἡ παραφορὰ σου μὲ μαγεύει, γιατί ξαναβρίσκω σὲ σὲνα τὴν ἀγριότητα πού εἶχες καὶ ὅταν σὲ ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ. Ἡ ἀγάπη μου δὲν ἔγινε μικρότερη γιὰ σὲνα, Χάν. Ἀλλὰ δὲν ὀ ἀξίζει τίποτε ἡ ἀγάπη μας ἂν σὺ μὲν ἐπεφτες ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τῶν θορῶν, ἐγὼ δὲ μετεφερόμην στὴν κλίνην τοῦ Ὀλοφέρνη. Πρέπει νὰ ἀπομακρύνωμε καὶ τὸ ἕνα κακὸ καὶ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ μπορέσωμε ἡσυχοὶ καὶ ἀμέριμνοι νὰ ἀπολαύσωμε τὴν ἀγάπην μας.

—Δὲν ἀντιλέγω, δέσποινα. Ἀλλὰ ποῖον τρόπον θέλεις νὰ μεταχειρισθῇς γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμε ;

—Τὸν τρόπον αὐτὸν τὸν ἐχρησιμοποίησα τώρα, Χάν.

—Ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε ἀπὸ τὸν τρόπον αὐτὸν, ἀπήντησε μὲ δυσφορίαν ὁ κυνηγός.

—Καὶ οὐτε πρέπει νὰ γνωρίζῃς, Χάν. Ἡ ὁρμὴ καὶ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχεσαι μπορεῖ νὰ ἀνατρέψουν τὰ σχέδιά μου.

—Τὸ λέγεις ἴσως, δέσποινα, ἐπειδὴ καὶ σὺ τώρα ἀναγνωρίζεις τὸ λάθος σου.

—Δὲν ξεύρω ἂν εἶνε λάθος ἡ ὄχι.

Χάν. Εὐχομαι μόνον νὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Χάν ἐγείρει τὸ κεφάλι καὶ ἐπιθύρισε μέσα σ' ἕνα ἀναστεναγμό :

—Τώρα μόνον ἀντιλαμβάνομαι τί εἶχα καὶ τί ἔχασα.

Ἐνα ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τῆς Ἰουδιθ.

—Τί θέλεις νὰ πῇς ; ἐρώτησε μὲ ἀγωνία.

—Ἀλλοίμονο στὸν ἄνδρα πού ἀγαπᾷ μὴ γυναῖκα ἀνωτέρα ἀπ' αὐτόν...

—Ἀλλὰ γιὰ ποῖον μιλεῖς, Χάν ;

—Γιὰ ποῖον ἄλλον παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ;

—Καὶ βρίσκεις ὅτι ἀγαπᾷς γυναῖκα ἀνωτέρα ἀπὸ σένα ;

—Φυσικὰ. Καὶ στὴ θέσιν καὶ στὸ ἀξίωμα εἶσαι πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ μένα. Μὴ ἀβυσσὸς μὰς χωρίζει.

—Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸ πιστεύῃς αὐτὸ, Χάν ;

—Καὶ ὁμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Σὺ στέκεις πολὺ πῶς ψηλὰ ἀπὸ μένα κι' ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑποτάσσωμαι καὶ νὰ ταπεινώσωμαι μπροστὰ σου. Εἶμαι ἕνας δοῦλος καὶ τίποτε περισσότερο. Καὶ ὁμως νοιώθω μέσα μου μὴ τρομερὴ δίψα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, γιὰ τὴ δύναμιν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν. Μὲ λέγεις ἄγριον καὶ εἶμαι πραγματικὰ γιατί θέλω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Δὲν μὲ ἐγνώριζες, δέσποινα. Μέσα στὴν ἀγάπην μου ὑπάρχει ὁ ὠκεανός. Μέσα στὴν ψυχὴ μου ἀνοίγεται ἡ ἀβυσσός. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον αἰσθάνομαι γιὰ σένα δὲν ἔχει ὄνομα, δὲν ἔχει ὅρια, δὲν δέχεται περιορισμούς. Ἀλλὰ βλέπω τώρα ὅτι δὲν νοιώθουμε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο τὴν ἀγάπην. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀγαπήσω λιγώτερο καὶ οὐτε σὺ, δέσποινα, μπορεῖς ἴσως νὰ μὲ ἀγαπήσῃς περισσότερο.

Ἐγὼ στὴν ἀγάπην ἐζήτησα τὸ ἀπειρον. Ἐσὺ γι' αὐτὴν τί μοῦ ἐδωκας ; Ἰσως τίποτε, ἴσως ἕνα πολὺ μικρὸ πρᾶγμα...

—Χάν ! Χάν ! ἐφώνασε ἡ Ἰουδιθ. Πὼς λοιπὸν τολμάς νὰ λές αὐτὰ τὰ πράγματα ; Νομίζεις μετὰ, ἐάν ἐπρόκειτο νὰ προτιμῶμε ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τῆς καλύψης τῆς Γενησαρέτ, θὰ ἐδίσταζες καθόλου ;

—Οἱ πράξεις σου, δέσποινα, δὲν συμφωνοῦν μὲ τὰ λόγια σου. Πιθανὸν νὰ πιστεύῃς ὅσα λές, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κάνεις εἶνε ἐντελῶς διαφορετικὰ.

—Χάν, τὸ μήνυμά πού ἔστειλα στὸν ἐχθρό μας δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡγεμονίδα. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀντιληφθῇς αὐτὸ.

—Τότε δὲν βλέπω γιὰ ποῖον λόγον τὸ κρατεῖς μυστικὸ ;

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀκόμη, Χάν. Ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Εὐφραῖμ καὶ τότε ὅλες σου οἱ ὑποψίες θὰ διαλυθοῦν.

Ἀλλὰ τί ἦταν τὸ μήνυμά αὐτὸ τῆς Ἰουδιθ πρὸς τὸν Ὀλοφέρνη ; Ὁ Εὐφραῖμ εἶχε ὁγῇ ἀπὸ τὴν πόλιν, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς στρατιώτες.

Μπροστὰ ἐβάδιζε ἕνας κήρυξ κρατῶντας μὴ λευκὴ σημαία.

Τρόπος κατέλαβε τὸν ἀπεσταλμένον τῆς Ἰουδιθ, μόλις ἀντίκρουσε τὰς μορφὰς τῶν πρώτων Ἀσσυρίων.

Εἶχαν ὅλοι ὄψιν ἀγριωπὴ καὶ τὰ μάτια τους ἐλαμπαν σὰν δυὸ φω-

τεινοὶ πυρσοὶ μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὰ μαῦρα μαλλιά τους ἐμπερδεύοντο ἐπάνω στοὺς ὤμους των μαζί μὲ τὶς ἀλυσίδες καὶ τοὺς ἀορτήρας τῶν ξιφῶν καὶ οἱ μαῦρες γένει ἀδες τὸν τοὺς ἔκαναν νὰ φαίνονται σὰν δαίμονες τῆς κολάσεως.

Δὲν ἦσαν μόνον φοβεροὶ τὴν ὄψιν, ἀλλὰ καὶ ἀναρίθμητοι.

Οἱ φάλαγγες των ἐφθάναν ὡς τὰ ὄρη καὶ ἐσκέπαζαν τὴν κοιλάδα, σὰν μαῦρα σύννεφα πού ἐφέρνην τὴν καταστροφή καὶ τὸν ὄλεθρον.

Ὁ Εὐφραῖμ ἐζήτησε νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐμπρὸς στὴν ἀρχηγὸν τους.

Εὐρῆκα τὸν Ὀλοφέρνην ἐσπλῶνον ἐπάνω σ' ἕνα ἀνάκλιτρο, πού βρισκόταν στὸ μέσον μιᾶς χρυσοκεντήτου σκηνῆς.

Δοῦλοι τῆς Ἀσσυρίας καὶ αἰχμάλωτοι παρθέναι τῆς Ἰουδαίας, λευκὲς ὅπως τὰ κρίνα τῆς κοιλάδος Ἀσρών, κατεπλημύριζαν τὴν σκηνὴν, περιποιοῦμεναι τὸν κατακτητὴν.

Ἀλλ' ὁ Ὀλοφέρνης δὲν εἶχε τὴν εὐθυμία τῶν ἀνδρῶν του, οὔτε ἐπρόσχε τὶς ἡμίγυμνες αὐτὲς καλλονές, πού περιεφέροντο γύρω του.

Δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὴν ὠραία Ἰουδιθ καὶ, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν παρατασιαμάτων τῆς σκηνῆς του, ἀντίκρυζε τὴ Βεθούλην καὶ τὰ ἀνάκτορά της, σιωπηλὴ καὶ ἀκίνητος, ὅπως τὰ ξύλινα εἰδῶλα τῶν θεῶν τῆς πατρίδος του.

Ὁ Εὐφραῖμ ἐγονάτισε ἐμπρὸς του, τὸν ἐπροσκύνησε καὶ ἐπερίμενε τὴν ἀδείαν του γιὰ νὰ μιλήσῃ.

—Ἰληθαισε καὶ λέγε μου τί σὲ φέρνει ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἀσσύριος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναγνωρίσει ἀμέσως τὸν Εὐφραῖμ.

—Μὲ στέλλει ἡ δέσποινά μου γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω, ἀπήντησε ὁ Εὐφραῖμ μὲ σεβασμό.

—Ἡ δέσποινά σου ; ἔκαμεν ὁ Ὀλοφέρνης. Ἡ ὠραία Ἰουδιθ ; Ἐνόμιζα ὅτι ἐρχόσουν ἐκ μέρους τοῦ ἡγεμόνος σου.

Ὁ Εὐφραῖμ δὲν ἀπήντησε.

—Λέγε, λοιπὸν, ἐξηκολούθησε ὁ Ὀλοφέρνης. Γιατί σὲ στέλνει ἡ δέσποινα σου καὶ ὄχι ὁ ἄρχων Μανασῆς. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς.

—Ὁ ἄρχων Μανασῆς δὲν ὑπάρχει πιά.

—Δὲν ὑπάρχει πιά ; ἔκαμεν ὁ Ὀλοφέρνης, τιναζόμενος ὀρθίως.

—Ἀπέθανε ἀπὸ τὰ βέλη τῶν στρατιωτῶν σου, ἀπήντησε μὲ θλιβερό ὄφρος ὁ δοῦλος.

Ἐπλήρωσε πολὺ γρήγορα τὴν ἀπερισκεψία καὶ τὴν ἀφροσύνην του, παρητήρησε ὁ Ὀλοφέρνης, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμμίαν συγκίνησιν. Καὶ τώρα ποῖος διευθύνει τὸν ἀγῶνα ;

—Ὅχι μόνον τώρα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τὸν ἀγῶνα τὸν διευθύνει ὁ Χάν.

—Ὁ Χάν, εἶπες ;

Ὁ Ὀλοφέρνης ὠχρίασε στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος.

Μὲ ἕνα κίνημα, ἀπεμάκρυνε τὶς γυναῖκες πού τὸν περιστοιχίζαν,

—Φύγετε ἀμέσως, ἐκραύγασε ὁ Ὀλοφέρνης, ἀποτεινόμενος πρὸς τὶς δοῦλες πού τὸν περιστοιχίζαν καὶ ἀφῆστε με μόνον μὲ τὸν Ἰουδαῖον.

Ἡ σκηνὴ ἐξεκενώθη ἀμέσως καὶ ὁ Ἀσσύριος ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Εὐφραῖμ.

—Ἡ συνθήκη εἶνε, εἶπε ὁ στρατιώτης, νὰ σέβεται ἕνας στρατιώτης τὴ ζωὴ ἐνὸς ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ ἀποστολήν. Ἀλλὰ δὲν θὰ διωτῶ νὰ παραβῶ αὐτὴ τὴ συνθήκη, ἐάν μὴ θεοβιάσῃς μὴ εἰδῇς.

Ὁ Εὐφραῖμ δὲν ἐταράχθηκε καθόλου ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά.

—Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν πρόκειται νὰ μοῦ συμβῇ, ἀπήντησε, μόνον τὴν ἀλήθειαν θὰ μάθῃς ἀπὸ τὸ στόμα μου.

—Ἀπάντησέ μου, δοῦλε, χωρὶς περιστροφές... Ἀφοῦ ἀπέθανε ὁ γέρον Μανασῆς, ποῖος ἀνακράχθηκε ἡγεμὼν τῆς Βεθούλης ;

—Ἡ Ἰουδιθ.

—Ἡ Ἰουδιθ ! Μὰ εἶνε δυνατόν μὴ γυναῖκα...

—Αὐτὴν ἐξέλεξαν ὁ λαὸς καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς Βεθούλης.

—Καὶ ἡ Ἰουδιθ ἔκαμε τοὺς γάμους της μὲ τὸν Χάν ; ἐρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ὀλοφέρνης.

Τὰ μάτια του ἐλαμπαν τόσο, καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ὥστε ὁ Εὐφραῖμ ἐβράδυνε μερικὲς στιγμὲς νὰ ἀπαντήσῃ.

—Μίλησε, δοῦλε, ἐκραύγασε καὶ πάλιν. Γιατί διστάζεις ;

—Ὅχι, ἀπήντησε ὁ Εὐφραῖμ. Οἱ γάμοι των θὰ γίνουν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Ὁλη ἡ ὀργὴ τοῦ Ὀλοφέρνητος κατέπεσε ἀμέσως.

Ἐγέλασε μὲ ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο καὶ, ἀνασηκωνόμενος ἀπὸ τὴ θέσιν του, εἶπε πρὸς τὸν Εὐφραῖμ :

—Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου...

Ἀλλὰ δὲν σκεπτόνται ποῖον θὰ εἶνε τὸ τέλος τοῦ πολέμου ;

—Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ μὲ ἔστειλε πρὸς ἐσένα ἡ δέσποινά μου.

—Καὶ τί ζητεῖ ;

—Ἡ δέσποινά μου σὲ εἰδοποιεῖ, ὅτι, ἂν ἐπιμείνης στὸν ἀνθρωποκτόνον αὐτὸν πόλεμον, δὲν θὰ κερδίσῃς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατό της. Ποτέ, ἔστω καὶ ἂν νικήσῃς, δὲν θὰ τὴν ἀπολαύσῃς. Ἐάν ἡ τύχη θελήσῃ νὰ εἰσελθῇς θριαμβεύτης στὴ Βεθούλην, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ ῥθῃς τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα πτώμα. Σοῦ παραγγέλλει, λοιπὸν ὅτι γιὰ ἕνα πτώμα δὲν ἀξίζει νὰ χυθῇ τόσο αἷμα καὶ νὰ ἐπέλθῃ τοση συμφορὰ. Ἐν ὅσῳ ζῇ, ἡ ἀρχὴνισσα Ἰουδιθ δὲν θὰ πέθῃ ποτὲ στὰ χέρια σου.

Ὁ Ὀλοφέρνης ἐκύτταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὸς τὸν Εὐφραῖμ.

Ἐπειτα ε

τι λοιπόν να με διακόπτης, θά έκα-
νες καλύτερα να άκούσης εκείνα που
έχω να σου πώ. Νά ποιά είνε ή από-
φασίς μου.

Η μάχη διεκόπη για λίγες ώρες.
Κατά τό διάστημα λοιπόν που διαρ-
κεί αυτή ή σύντομος άνακωχή, θά έλ-
θουν κάτω από τά τείχη σας κήρυκές
μου, με θρονιάδες σάλπιγγας, οι ό-
ποιοι θά καλέσουν τούς πολιορκουμέ-
νους στά τείχη. Θά άναγγείλουν τό-
τε στο λαό ότι είμαι έτοιμος να λύ-
σω άμέσως την πολιορκία και να ά-
πομακρυνθώ από τη Βεθούλη, άν ή
ώραία 'Ιουδήθ έλθη να περάση μία
νύχτα μέσα στη σκηνή μου.

—Αυθέντα 1..

—Μή με διακόπτης, δούλε. "Άκουε
μόνον χωρίς να δουλής Δέν θέλω
για σύζυγο την 'Ιουδήθ. Την περι-
φρονώ με όλη τη δύναμι της ψυχής
μου. "Αλλά φλέγονται από τον πόθο
να άπολαύσω τό υπέροχο κορμί της.
Δέν πρέπει να εγχνάγ ή δέσποινά σου
δτι με προσέβαλε. Αυτή είνε ή μόνη
ίκανοποίησις που ζητώ και καμιά
άλλη. Θά την βοηθήσω μάλιστα στην
άνδρωσι του κράτους της και θά
την ύποστηρίξω έναντίον των έχθρών
της. "Αλλά πρέπει να γίνη έκείνο τό
όποιον επιθυμώ. Πρέπει ό έγωισμός
της να ταπεινωθ ή έπάνω στο κρεβ-
βάτι μου...

—Αυθέντα, ή πρότασις σου θά φέ-
ρη μεγάλες συμφορές. Η δέσποινά
μου θά πεθάνη από την άπελπισία
της μόλις την άκούση.

—Ο λαός επιθυμεί να τερματισθ ή
ό πόλεμος. Έχει συμφέρον λοιπόν
να μου παραδώση την 'Ιουδήθ, άφού
και εκείνη έθυσίασε τά συμφέροντά
του και τον παρέσυρε στην κατα-
στροφή προς χάριν του έρωτός της.

—Λησμονείς, αυθέντα τον Χάν, έ-
τόλμησε να παρατηρήση ό Εύφραϊμ.
Και άν ό λαός θελήση να την πα-
ραδώση σε σένα, ό Χάν δέν θά την
αφήση. Θά προτιμήση να την σκο-
τώση προτού να κάμη και ένα θήμα
έστώ.

—Δέν θέλω να άκούσω τίποτε πιά,
έκραύγασε ό 'Ολοφέρνης. Αυτή είνε
ή απόφασίς μου και θά έκτελεσθ ή
μέσως.

Ο Εύφραϊμ έθεώρησε περιττό να
επιμείνη περισσότερο, γιατί έβλεπε
πόσο μεγάλη ήταν ή έπιμονή του θαρ-
σάρου.

Εκινήθηκε λοιπόν για να φύγη.

—Είμαι έλεύθερος να επιστρέψω
στην πόλι ; έρώτησε προτού άπομα-
κρυνθ ή.

—Όχι ! απήντησε ό 'Ολοφέρνης.
Δέν πρέπει να είδοποιήσης την 'Ιου-
δήθ, προτού ό λαός πληροφορηθ ή την
πρότασί μου. Θά παραμείνης εδώ,
έως ότου έκτελεσθ ή διαταγή μου.

Λέγοντας αυτά, έκάλεσε άμέσως
τούς δούλους του και τούς διέταξε
να κρατήσουν δέσμιοι τον Εύφραϊμ,
μέχρις ότου άποφασίση για την τύ-
χη του.

Επειτα έκάλεσε τούς κήρυκας
του στρατεύματος και τούς διέταξε
να πλησιάσουν τά τείχη της πόλεως,
συνδεόμενοι από σάλπιγγας και
να άνακοινώσουν στους πολιορκουμέ-
νους την πρότασί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΛΟΦΕΡΝΟΥΣ

Ο Χάν θρικόταν άκόμη στά άνά-
κτορα, καθισμένος στά πόδια της 'Ι-
ουδήθ.

Η άγωνία έσφιγγε τις ψυχές των
δύο έραστών και γι' αυτό έστεκαν
σιωπηλοί, με τά βλέμματα χαμηλά
μένα προς τό έδαφος.

Η 'Ιουδήθ άνυπομονούσε να μάθ η
ποιά τύχη θά είχε τό διάθημα που
έκαμε στον 'Ολοφέρνη.

Από τό άλλο μέρος ό Χάν έφλέ-
γετο από την έπιθυμία να μάθ η ποιά
ήταν τό μήνυμα που ή 'Ιουδήθ είχε
στείλει στον 'Ασούριο.

Ετσι πέρασαν πολλές ώρες.

Η μεσημέρια είχε παρέλθει τώρα
και ό ήλιος είχε άρχίσει να κλίνη
προς τη δύσι του, όταν πλήθος σαλ-
πίγγων άκούσθηκε από όλα τά μέρη
του στρατοπέδου.

Μερικά λεπτά άργότερα, ένας άγ-
γελιαφόρος έμπήκε άσθμαίνων μέσα
στην αίθουσα που θρικόταν ό Χάν
με την 'Ιουδήθ.

Ο νέος έντάχθηκε με ένα πήδη-
μα έπάνω.

—Τί συμβαίνει ; έρώτησε.

—'Ασούριο κήρυκες, απήντησεν ό
άγγελιαφόρος, καλούν τον λαό στά
τείχη, για να του άναγγείλουν είδη-
σι εύφρόσυνο έκ μέρους του 'Ολο-
φέρνου.

Ενα χαμόγελο διεγράφη έπάνω
στά χείλη της 'Ιουδήθ.

Η άτυχής ένόμιζε προς στιγμήν
ότι τό διάθημά της είχε έπιτύχει και
ότι ό 'Ασούριος έδέχετο τέλος να
άπομακρυνθ ή από την πόλι, λύνοντας
την πολιορκία.

Αλλά τά λόγια του άγγελιαφό-
ρου είχαν κάμει σκυθρωπόν τον Χάν.

Ποιά άραγε θά ήταν ή εύφρόσυ-
νος είδησις, που έπρόκειτο να ά-
ναγγείλουν οι κήρυκες του 'Ολοφέρ-
νου ;

Η είδησις αυτή δέν θά ήταν τάχα
καταστρεπτική για την άγάπη των ;

Και ή 'Ιουδήθ είχε σηκωθ ή τώρα ;
Εν τώ μεταξύ πλήθος άρχόντων
και αξιωματικών είχαν συγκεντρω-
θ ή στην αίθουσα.

Η 'Ιουδήθ, συνοδευόμενη από ό-
λους, έβγηκε τότε από τά άνάκτο-
ρα και έπροχώρησε προς τά τείχη.

Οι κήρυκες του 'Ολοφέρνου εί-
χαν σταθ ή απόστασι μερικών θ η
μάτων μόλις και με θρονιάδη φω-
νή άνήγγελλαν :

«Λαέ της Βεθούλης, ό κύριος και
άρχηγός μας, ό κραταίος και ένδο-
ξος στρατηγός 'Ολοφέρνης, συνεκι-
νήθ ή από την κατάστασι της πόλεως
σας και άπεφάσισε να μη φαν ή σκλη-
ρός.

«'Αναγνωρίζει ότι ή Βεθούλη είνε
πολύ μικρή για να άντισταθ ή στην
έπιθεσί μας, έκτιμά όμως την γεν-

ναϊότητα των στρατευμάτων και του
λαού της.

«Τό τέλος όμως του πολέμου, άι
έξακολουθήση, δέν μπορεί να είνε
άλλο από την καταστροφή της πό-
λεως σας.

«Ο κύριός μας και κραταίος άρ-
χων 'Ολοφέρνης δέν έπιθυμει την κα-
ταστροφή της.

«'Αλλ' όμως τον προσέβαλαν οι η-
γεμόνες σας και για την προσβολή
αυτή δέν έπηρε καμμία ίκανοποίη-
σι άκόμη.

«'Ιδού λοιπόν ποιά είνε ή πρότα-
σις που κάμνει προς τό λαό της Βε-
θούλης.

«Θά λύση άμέσως την πολιορκία,
χωρίς να ζητήση ούτε φόρο, ούτε ύ-
ποταγή, ούτε όμήρους, χωρίς να σας
ταπεινώση ούτε να σας ύποδουλώ-
ση, όπως θά μπορούσε να τό κάμη.

«Θά άπομακρύν η λοιπόν τά στρα-
τεύματά του, αλλά υπό ένα όρον,
που δέν άμφισβάλλει καθόλου ότι θά
τον έκπληρώσετε προθύμως, γιατί
δέν είνε οωστό να πληρώνη ό λαός
τά σφάλματα των άρχόντων του και
να ύποφέρ η για να ίκανοποιη-η
παράλογες έπιθυμίες των.

«Ο όρος αυτός είνε ότι ή ήγεμο-
νίς σας, ή ώραία 'Ιουδήθ, θά έλθ η
να περάση μία και μόνο νύκτα στην
σκηνή του ένδόξου 'Ολοφέρνου.

«Αυτή είνε ή μόνη ίκανοποίησις
που ζητεί ό κύριός μας για την προσ-
βολή που του έκάματε.

«Και τώρα μπορείτε να άποφασί-
σετε άν θά δεχθ ήτε αυτή την πρό-
τάσί του ή άν θά προτιμήσετε την
καταστροφή της πόλεως σας».

—'Αθλιοι ! έκραύγασε ό Χάν, ά-
ποσπασθείς από τον όμιλο των άρ-
χόντων και των αξιωματικών και
προχωρήσας στην άκρη των τειχών.

Η όργη τον έπνιγε τόσο πολύ, ώ-
στε έχρηάσθηκαν μερικές στιγμές
για να κατορθώση να συνεχίσ η.

—'Άκουσες, λαέ, τί σου ζητούν ;
είπε σε λίγο. Ποιά μεγαλύτερη ά-
τίμωσις ύπάρχει για μία πόλι από
αυτή που ζητεί ό άρχηγός των 'Ασ-
συρίων ; Θέλουν να πωλήσωμε της
δεσποίνης μας τη σάρκα για να σω-
θούμε... Δέν άπαντά λοιπόν, δέν έ-
ξανίσταται κανείς ;

Αλλά καμμία φωνή δέν άκούσθη
κε από πουθενά.

Ο λαός παρέμεινε σιωπηλός, σαν
να μην ήκουε, σαν να μην άντελαμ-
βάνετο την σημασία των λόγων του Χάν.

Ο νέος έστράφη προς τό μέρος
των 'Ασυρίων κηρύκων.

—'Αναγγείλετε στον θαρσάρου αυ-
θέντη σας, είπε προς αυτούς, ότι ό
λαός της Βεθούλης είνε τίμιος και
υπερήφανος. Προτιμά τον θάνατο ά-
πό την άτιμη αυτή ταπεινώσι.

«'Αλλ' οι κήρυκες δέν τον άφησαν
να συνεχίσ η. Ο 'Ολοφέρνης είχε
προβλέψει την έξέγερσι αυτή του
Χάν και τούς είχε δώσει τις καταλ-
ληλες οδηγίες.

Εσπευσαν λοιπόν να άπαντήσουν.

—Ο στρατηγός και κύριός μας
μάς διέταξε να μη δώσωμε καμμία
προσοχή σε ό,τι δήποτε άκούσωμε
από τά τείχη. Ημείς έχομε καθήκον
να περατώσωμε την έντολή που έλά-
βαμε και ή έντολή αυτή είνε ή έ-
ξις :

(«Έλλάς»)

(Ακολουθεί)

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΝ ΚΑ-

ΤΗΝΤΗΣΕ ΑΛΗΤΗ...

Π ρό όλίγων έτών, πέντε τό πο-
λύ, όλοι τον ήξεραν στην συνοι-
κία Ρούφ τον μουσιού Πώλ.
Ήταν ένας αλήτης. "Αλλ' ζήτησε
έγγράμματος. Ήξερε καλά γαλλικά
και ιταλικά. Και συνέτασσε γράμ-
ματα ή αιτήσεις στους άγράμμα-
τους της συνοικίας. Από ό,τι τούδι-
ναν ως άμοιθή, έζούσε.

Η αλητεία ήταν γι' αυτόν πάθος.
Απέκρουε τις προτάσεις των δικών
του να πά η να ζήση κοντά τους. Α-
λήτης, διότι μία κατάστασις διανο-
ητικής άισορροπίας τον έσπρωχνε
σ' αυτό. Είχε άποχρησθ ή «Βασιλεύς
των αλητών». Ετσι ήθελε να τον
λένε. Ήταν ή λύσις του.

Ενα χειμωνιάτικο πρωί τον βρή-
καν νεκρό μέσα σ' ένα καμίνι, που
έφηγαν τούθλα. Είχε τρυπώσει εκεί
για ζεστασιά. Και τη νύχτα, ενώ έ-
κοιμώταν, βρήκε τον θάνατο επό τη
φωτιά. Θάνατος άτάξιος του μυθι-
κού 'Ηρακλέους.

Όλοι όσοι τον ήξεραν τον έλυπη-
θηκαν. Μά πολύ λίγο, έλάχιστοι, έ-
γνώριζαν την ιστορία της ζωής του.
Ήταν μία ζωή θοσανισμένη, που
άρχισε με τις φλόγες μιας μεγάλης
αγάπης κι' έτελειωσε στις φλόγες
ένός καμινιού τούθλα.

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Δ ς μεταφερθούν πολλά χρόνια
πίσω : Στο 1906, στη Σμύρνη.

Εκεί έζούσε ένας ώραιος νέος,
άπόφοιτος 'Ιταλικής Έμπορικης
Σχολής. Ήταν ό Μουσιού Πώλ. Έ-
κείνο τό χρόνο είχε τελειώσει τις
σπουδές του και είχε γυρίσει στην
πατρίδα του. Εκάθισε λίγων καιρών
και κατόπιν διώρησθηκε αξιωματι-
κός σ' ένα ρωσικό έμπορικό πλοίο.

Εκεί γνωρίσθηκε μ' έναν άλλο
νεαρό αξιωματικό. Τον έλεγαν 'Ι-
βάν. Οι δυό τους συνεδέθηκαν στε-
νά. Και σε κάθε λιμάνι έβγαιναν
και γλεντούσαν μαζί. Όταν τό κα-
ράβι δέν έκτελούσε δρομολόγιο, έ-
γυρνούσαν και οι δυό στη Σμύρνη
και περνοβσαν τις διακοπές των στο
σπίτι του Πώλ. Ήταν πλούσιο, άρ-
χοντικό σπίτι.

Σε μία περίοδο τέτοιων διακοπών
έγνωσαν σε μίαν οικογενειακή συ-
γκέντρωσι, την 'Ιουλία. Ήταν ό τύ-
πος της όμορφης Σμυρνιας, Γλυκειά,
τρυφερή, με δύο μάτια θασίλεμένα
σε πελάγη άνατολικής ήδυπαθείας.
Και στους δυό έκαμε έξαιρετικήν
έντύπωσι. Και οι δυό την έσυμπάθη-
σαν.

Στην άρχή έγιναν οι τρεις τους
μία άγαπημένη, εύθυμη παρέα. Ο
Πώλ, ό 'Ιβάν και ή 'Ιουλία ήσαν
ένα τρίο ζωηρό και πασίγνωστο σ'
όλη την τότε κοσμική Σμύρνη. Δέν
άφησαν καμμία διασκέδασι. Στις
φιλικές συγκεντρώσεις ήσαν οι πρώ-
τοι. Σ' όλες τις εορτές και τά πα-

ΤΡΕΛΛΑ

νηγούρια μαζί. Περιπάτους κι' έκδρο-
μές μαζί.

Μά κάτω από την θερμή φιλία
των τριών νέων έδούλευε τό έρωτι-
κό πάθος. Οι καρδιές του Πώλ και
του 'Ιβάν έφλέγοντο για την όμορ-
φη Σμυρνια. Και ήρθε μία μέρα
που τό αίσθημα έξεχειλίσε. Οι δυό
νέοι είπαν στην 'Ιουλία :

—Σε άγαπούμε και οι δυό. Μά
πρέπει ένας από μάς να έχη δικαίω-
ματα στην καρδιά σου. Διάλεξε λοι-
πόν έσύ έκείνον που συμπαθείς πε-
ρισσότερο. Ο άλλος θά ύποχωρήση.
Και θά μείνη πάντα ένας καλός φί-
λος.

Η στιγμή ήταν σοβαρή. Έσφιγ-
γόταν ή καρδιά της νέας από ένα
περιεργό συναισθημα λύπης. Μά έ-
πρεπε να διαλέξη.

Και έδιάλεξε τον Πώλ.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Τ ό είδύλλιο του Πώλ και της
'Ιουλίας έπλέχθηκε τρυφερό
κι' εύτυχισμένο. Έζησαν αλη-
σμόνητες ώρες λατρείας στο εί-
δύλλιακό περιβάλλον της Σμύρνης.
Κάτω από έναστροψ ούρανού έσμι-
ξαν τά χείλη. Και με τό φλοίσβο του
κύματος στην άκρογιαλιά ήνωσαν
τον γλυκό ήχο των φιλιών τους.

Ήσαν τρελλοί από άγάπη και εύ-
τυχία.

Ο 'Ιβάν είχε τραδηγή διακριτι-
κά από τη ζωή τους. Μά έκείνοι έ-
πέμεναν να τον παίρνουν τις περισ-
σότερες φορές μαζί τους. Και ή ά-
γαπημένη παρέα των τριών έσχημα-
τιζόταν και πάλι. Μά δέν ήταν όπως
άλλοτε. Ο 'Ιβάν κατέβαλλε μεγάλη
προσπάθεια για να φαίνεται χαρού-
μενος. Μά δέν τό κατόρθωνε πάντο-
τε. Πολλές φορές ένας θαυός πόνος
έχαραζόταν στη μορφή του.

Και τότε κάτι τό θλιβερό και τό
πονεμένο διεπότιζε τις σχέσεις των
τριών νέων.

Τό καράβι, όπου ύπηρετούσαν ό
Πώλ και ό 'Ιβάν, θά ξανάρχιζε τά
δρομολόγια του. Και οι δυό νέοι έ-
τοιμάζονταν ν' άναχωρήσουν. Μεγά-
λη λύπη έσφιγγε την καρδιά του
Πώλ, που θα ήμνη την άγαπημένη
του. Μά και ή 'Ιουλία υπέφερε πε-
ρισσότερο.

—Νά μου γράφης, του έλεγε. Νά
μου γράφης τακτικά από κάθε λι-
μάνι.

Η φωνή της έτρεμε. Και στά μά-
τια της έλαμπύριζαν δάκρυα. Κατό-
πιν παρακαλούσε τον 'Ιβάν :

—'Ιβάν, του έλεγε, να τον προσέ-
χης τον Πώλ. Νά μην κάνετε τρέλ-
λες όπου πάτε. Έσύ να τον συγκρα-
τής.

Και ό 'Ιβάν της ύποσχόταν ότι θά
τον έπρόσεχε, ότι θά της τον ξανά-
φερνε σών στην άγκαλιά της. Αυτά
τά έλεγε με θαύτατο πόνο, ενώ διέ-
στελλε τά χείλη του ένα μειδίαμα
που έσταζε θλίψι.

Ο καιρός της άναχωρήσεως έ-
πλησίαζε. Μά ξαφνικά, μία μέρα, ό
'Ιβάν εξαφανίσθηκε. Βρήκαν ένα
γράμμα του, στο όποιον έγραφε :

«'Αγαπητέ Πώλ, άγαπητή 'Ιουλία.
Συγχωρήστε με που φεύγω έτσι, ά-
νειδοποίητα. Έμπήκα σ' ένα ρωσι-
κό φορτηγό, που έπέρασε σήμερα
από τό λιμάνι, και γυρίζω στην πα-
τρίδα μου, στην Κριμαία. Άντίο».

Ο Πώλ και ή 'Ιουλία ένιωσαν
μία όδυνηρή έκπληξι. Γιατί τό έκα-
με αυτό ό 'Ιβάν ; Ύστερα από τρεις
ημέρες ήρθε από την Κωνσταντινού
πολι μία φρικτή είδησις :

«Ο αξιωματικός του έμπορικού
ναυτικού 'Ιβάν Κ., έπιβάς εις τον
λιμένα της Σμύρνης ρωσικού φορ-
τηγού σκάφους, έπεσε κατά τον
πλοΐν, πλησίον των Δαρδανελίων
εις την θάλασσαν και έπνιγη. Έκ-
φράζονται άμφισβολία, άν πρόκειται
περι τυχαιού δυστυχήματος».

Ο Πώλ και ή 'Ιουλία δέν είχαν
έπ' αυτού καμμιάν άμφισβολία. Τό
ήξεραν καλά : Ο 'Ιβάν αυτόκτόνη
σε, γιατί άγαπούσε κι' αυτός την 'Ι-
ουλία...

Οι δυό νέοι έθρήνησαν με κοινά
δάκρυα τον καλό τους φίλο. Ο έ-
ρωας μεταξύ τους έκόπασε για λίγο,
έδίπλωσε τά φτερά του, για να δώ-
ση τόπο στη λύπη για τον χαμό έ-
νός άγαπημένου προσώπου.

ΟΛΑ ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ

Η λθε ή μέρα της άναχωρήσεως
του Πώλ. Ετοίμασε τά πράγ-
ματά του και πήγε ν' άποχαιρετήση
την 'Ιουλία. Την βρήκε θυτισμένη
στη λύπη.

—Μη λυπάσαι, άγαπημένη μου, της
είπε. Όταν θά γυρίσω άπ' αυτό τό
ταξίδι, θ' άρραβωνιαστούμε. Και σε
λίγων καιρό θά κάμωμε τους γάμους
μας.

—Όχι, Πώλ, απήντησε ή νέα. Τώ-
ρα πιά δέν μπορεί να γίνη αυτό.

—Γιατί ; ρώτησε με θανάσιμη ά-
γωνία έκείνος.

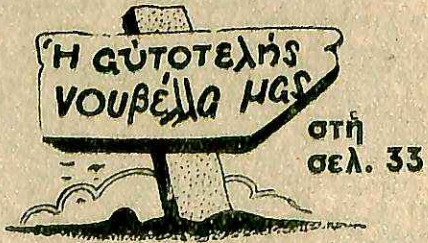
—Ξεχνάς, Πώλ, τον θάνατο του
'Ιβάν ; Αυτός ό θάνατος θα μάς
στέλνη τις παγερές του πνοές σ' ό-
λη μας την ζωή, άν παντρευθούμε.

—Μά αυτά που λες δέν είνε λογι-
κά, έκαμε σαν τρελλός έκείνος. Σε
άγαπώ, 'Ιουλία ! Σε άγαπώ μ' όλη
την δύναμι της ψυχής μου. Τί θά γί-
νω άν σε χάσω ;

—Κι' έγώ σ' άγαπώ, απήντησε ή
νέα, σε άγαπώ πολύ, μά καταλαβαί-
νω, ότι ή εύτυχία για μάς είνε άδύ-
νατη πιά. Ο νεκρός 'Ιβάν θά στέκη
πάντα άνάμεσά μας.

Δέν ήθελε ν' άκούση όσα της έ-
λεγε ό Πώλ, προσπαθώντας να την
κάμη ν' αλλάξη γνώμη. Ήταν άμετά-
πειστη. Και ό νέος άναγκάσθηκε να
φύγη θαθεία άπογοητευμένος. Μά
διατηρούσε την έλπίδα, πως όταν θά
γυρνούσε από τό ταξίδι, θά έβρισκε
την 'Ιουλία σε καλύτερη ψυχική κα-
τάστασι. Ο θάνατος του 'Ιβάν θά
είχε κάπως ξεχασθ ή. Και τό ζωντα-
νό αίσθημα της αγάπης θά είχε κυ-
ριαρχήσει πάλι στην καρδιά της.

Τό ταξίδι έκείνο του έφάνηκε πως
έκράτησε αιώνας. Μά κάποτε έτελεί-
ωσε. Τό καράβι έδεσε στο λιμάνι
της Θεσσαλονίκης. Και ό Πώλ έθιά-
ζετο.

σθηκε να φθάση στη Σμύρνη.
'Επήγε στο σπίτι του. Καί χωρίς
να ξεκουρασθή καθόλου, καλοντύθη
κε, φρεσκαρίσθηκε, και ήταν έτοι-
μος να βγῇ.

—Πού προκειται να πάς ; τὸν ρώ-
τησε ὁ ἀδελφός του.

—Νὰ ἰδῶ τὴν 'Ιουλίαν.

—Μὴν πᾶς πουθενά.

—Γιατί ;

—'Η 'Ιουλία παντρεύτηκε.

Μιά τρομερὴ ζάλη τοῦ συννέφιασε
τὸ μυαλό. 'Εκλονίσθηκε σὰν νὰ τὸν
χτύπησαν κατακέφαλα. Στηρίχθηκε
κόπου, νὰ μὴν πέσει...

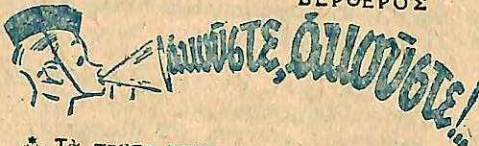
Τὸ ἴδιο θράδυ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπι-
τι. Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ κανέναν. Περι-
πλανιῶταν ἐσκοῦφωτος, ἄπλητος
κι' ἔλεινός στὰ περιχώρα τῆς Σμύρ-
νης. 'Ήταν ἀξιολύπτος. Τὰ παιδιὰ
ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω του καὶ ἄρχισαν
νὰ τὸν φωνάζουν :

—'Ο τρελλός ! 'Ο τρελλός !

Καί εἶχε πράγματι τρελλαθῇ. Οἱ
δικοί του προσπάθησαν νὰ τὸν συμ-
μαζέψουν. 'Ήταν ἀδύνατον. 'Εξακο-
λουθοῦσε νὰ γυρίσῃ ἀλήτης. Τέλος,
τὸν ἔπιασαν διὰ τῆς βίας, τὸν ἔβα-
λαν σ' ἕνα βατόρι καὶ τὸν ἔφεραν
στὴν 'Αθήνα. Τὸν ἔκλεισαν γιὰ κάμ-
ποσο διάστημα σὲ μιά φρενολογικὴ
κλινικὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπήραμε τὰ
στοιχεῖα τῆς βιογραφίας του.

Μὰ κι' ἀπὸ τὴν κλινικὴν τῶσκασε.
Τὸν ξανάπιασαν. 'Αλλὰ καὶ πάλι ἐ-
δραπέτευσε. Οἱ γιατροὶ ἀπεφάνθη-
σαν, ὅτι ἦταν ἀκίνδυνος. Συνεπῶς
μποροῦσε νὰ περιφέρεται ἐλεύθερος.
'Απὸ τότε τὸν ἐκυρίευσε ἡ ἀλητεία.
Αὐτὴ ἐσταθῆκε ἡ μοναδικὴ του φι-
λη ὡς τὴν θραδύα, πού ὁ θάνατος
συνεπλήρωσε τὸ ἔργο τῆς ζωῆς :
Τὸν ἔκαψε ζωντανὸν καὶ ὁ θάνατος,
ὅπως τὸν εἶχε κάψει καὶ ἡ ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

* Τὰ πρῶτα δοκτυλογραφημένα γράμματα
ἐρρίσκοντα στὰ ἀρχεῖα τῆς ἰταλικῆς πόλεως
Ρέτζιο 'Εμίλια. Εἶνε γράμματα πού ἐγράφη-
σαν ἀπὸ τὴν τυφλοθεῖσα σὲ νεαρά ἡλικία κό-
μισσα Καρολίνα Φαντίνι ντὲ Φιλιτσίνο ἐπὶ
γραφομηχανῆς πού εἶχε κατασκευασθῇ ἐιδι-
κῶς γι' αὐτὴν μὲ τὴν ἐφευρέθησαν οἱ γραφο-
μηχανές.

* Κατὰ διαταγὴν τῆς ἀστυνομίας Παρι-
σιῶν, οἱ ἰδιοκτήται ἀντικινητῶν πού ἴσαν ἐ-
φωδιασμένα μὲ ραδιόφωνα ὑποχρεοῦνται νὰ
ἀφαιρῶσιν μέσα σὲ προθεσμίαν 24 ὥρῶν, τὰ
ραδιόφωτά τους.

* Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς ὁ πλη-
θυσμὸς τῆς γῆς ὑπερβαίνει τὰ δύο δισεκατομ-
μύρια. 'Απ' αὐτὰ ἕνα δισεκατομμύριο ἑκατὸ
ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἀντιστοιχοῦν στὴν 'Α-
σία. Οἱ κίτρινοι ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἡμῖσι
καὶ πλέον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς 'Ακόλου-
θεῖ ἡ Εὐρώπη μὲ 500 ἑκατομμύρια ἢ Βόρει-
ος 'Αμερικὴ μὲ 170 ἑκατομμύρια.

* 'Η Ρωσία, πού ἀπὸ τινος παίζει τόσο
ἐνεργὸν ρόλον στὴν εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ κατοι-
κεῖται ἀπὸ 165 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους κα-
τανομιζόμενος σὲ διάφορες καὶ ἐλαφρὰ ὁμο-
γενεῖς φυλές. 'Η ἐδαφικὴ τῆς ἐπιφάνεια ἀ-
νέρχεται σὲ 21.300.000 τετραγωνικά χιλιόμε-
τρα. 'Η Μόσχα ἡ πρωτεύουσα τῆς, ἔχει πλη-
θυσμὸν 3.500.000 κατοίκων.

* 'Ο πρῶτος κατάσκοπος πού συνελήφθη
στὴν 'Αγγλία κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1914 ὠ-
νομάζετο Λόντι. 'Ήταν γυνὴ μίας μεγάλης
γερμανικῆς οἰκογενείας. 'Ετυφεκίσθη στὸν
Πύργον τοῦ Λονδίνου.

* Τὸ ροῦμι πού πίνουν ζεστὸ οἱ ναυτικοί,
δὲν εἶνε πιά τῆς μόδας στὸ ἀγγλικὸ ναυτικόν.
Κατ' ἀναλογία 67 τοῖς ἑκατὸ οἱ ναῦτες τοῦ
ἀγγλικοῦ στόλου προτιμοῦν ἀντὶ τὰς τοῦς δι-
δεταί ροῦμι νὰ εἰσπράττουν εἰς ἀντάλλαγμα
15 φράγκα τὴν ἑβδομάδα. Μ' αὐτὰ εἶνε ἐ-
λεύθεροι ν' ἀγοράζουν τσὰϊ ἢ νὰ πίνουν —
ἀντὶ τὸ πρᾶσιμον— οὐίσκι.

ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ

* 'Ο Σαρλ Μπουαγιέ γεννήθηκε τὴν 21-
αὐγούστου τοῦ 1899 στὸ Φιζάκ, πάντως
αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ θέσσιον γι' αὐτόν... δὲν ὑπάρ-
χει πῶς δύσκολον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ κατα-
φέρῃς τὸν Σαρλ Μπουαγιέ νὰ μιλήσῃ γιὰ
τὸν ἑαυτό του. 'Ισως νὰ θέλατε νὰ μάθε-
τε τὴν διεύθυνσίν του, στὴν Γαλλία ὅπου
εὐρίσκεται τώρα, καὶ ὅπου ἐσκόπευε νὰ
γυρίσῃ τὸν 'Κουρεσάρ', αὐτὸ εἶνε ἀδύνα-
τον, δεδομένου ὅτι ὑπηρετεῖ ὡς ἀπλοῦς
φαντάρος καὶ ἐάν τὸν εὐρίσκατε ὅμως, τὸ
γράμμα σας θὰ ἐπὶ γινώσκοντο, δεδομέ-
νου ὅτι κατ' ἀρχὴν δὲν ἀπαντᾷ ποτὲ στὰ
γράμματα πού τοῦ στέλλουν οἱ θαυμασταί
του.

* 'Ο Σαρλ Μπουαγιέ εἶνε ὁ μεσογυρῶν
ἀνδρικός ἀστήρ τοῦ Χόλλυγουντ, καθὼς
ἀναφέρεται πολὺ λίγα πράγματα εἶνε γνω-
στὰ περὶ αὐτοῦ. 'Εφθάσε στὸ Χόλλυγουντ
τὸ 1930. 'Η ἀρχὴ τὸν δὲν προκάλεσε σὲ
κανένα ἰδιαίτερον ἐντύπωσι. Κανεὶς δὲν
τὸν ἐγνώριζε. Σήμερα ὅμως εἶνε ἕνας ἀ-
πὸ τοὺς πῦρ χρυσοπληρωμένους ἀστέρους
τῆς θόνης. Γιὰ νὰ σὰς δοθῇ μὴ ἰδέα τῶν
εἰσοδημάτων του, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρω
ὅτι πέρυσιν ἐπλήρωσε φόρον ἐπὶ εἰσοδημά-
των 380.000 δολλαρίων, ἥτοι πέντε φορές
τὸν μισθὸ τοῦ προέδρου τῶν 'Ηνωμένων
Πολιτειῶν.

Οἱ ἄνδρες δὲν τὸν θαυμάζουν καὶ τόσο
ὅσους καὶ τὰ παιδιὰ. 'Εκείνης πού ἐτρελ-
λαίνονται γι' αὐτόν εἶνε οἱ γυναῖκες καὶ
αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἐπιτυχία του. Κανεὶς δὲν
ξέρει νὰ φανερῶσιν τὸν ἐρωτευμένο μὲ πε-
ρισσότερον λεπτότητα. 'Εμπνέει τὴν γυναι-
κα, διεγείρει τὴν ψυχὴν της καὶ πῶς φλο-
γερὰ αἰσθημάτων. 'Εν τούτοις, φαίνεται
νὰ ἐνοχλεῖται κάθε φορά πού γίνεται λό-
γος γιὰ τοὺς ἐρωτικούς θαυμασμούς πού
προκαλεῖ.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, μιά τῶν μεγαλύτερων
ἡθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ τὸν ἐρωτεύθηκε
χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν ἐνθάρρυνσιν ἐκ μέ-
ρους του. Αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ξερῇ τίποτε
γι' αὐτήν. 'Η γυναῖκα ἀπογοητεύθηκε τό-
σο ὥστε ποτὲ πιά δὲν ἀγάπησε. 'Ο Μπου-
αγιέ εἶχε συμπληρώσει τὸ 34ον ἔτος τῆς ἡ-
λικίας του καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη ἐρωτευθῇ.
Ποτὲ δὲν ἔκανε τὸν ἐρωτευμένο, ἐκτός μόν-
ον ὅταν ἐπαίξε. Καὶ μετρί σήμερον μίαν
μόνον γυναῖκα κατόρθωσε νὰ κινή τὴν καρ-
διά του νὰ κινήσῃ καὶ αὐτὴ ἔγινε σύζυ-
γός του. 'Η Πάτ Πάτερσον.

Δὲν θέλει νὰ συζητοῦν περὶ ἐρωτος, δὲν
θέλει νὰ συζητοῦν περὶ γυναικῶν. Δὲν συ-
ζητεῖ ποτὲ περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου,
παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἐπαγγελματικὸν τοιοῦ-
τον, ὅχι ἐπειδὴ εἶνε μετρίοφρων, γιὰτὶ δὲν
εἶνε διόλου, ἀπλοῦστα ὅμως, γιὰτὶ τι-
στεύει ὅτι τὸ μυστήριον εἶνε ἐπωφελές γι'
αὐτόν. Κυττάγῃ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο καὶ
τὸν Ρόναλντ Κόλμαν. Κάμουν τὸ ἴδιον
καὶ δὲν εἶνε δυσχερῆστοι γι' αὐτό.

Στὴν ἐργασία του ὅμως εἶνε ἐπιμόνος
καὶ μελετηρὸς. Προκειμένου κάποτε, νὰ

παίξῃ τὸν ρόλον 'Ιάπωνος, ἐκλείσθηκε ἐπὶ
τρὲς ἑβδομάδες στὸ δωμάτιόν του καὶ ἐδιά-
βαζε ἰαπωνικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τρόπον ὥστε
κατήχησε νὰ σκέπτεται σὰν 'Ιάπων.

Τὸ παίξιμόν του τὸ παίρνει στὰ σοβαρὰ
σὰν κάτι ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ζωὴν του
καὶ ἀποφεύγει τοὺς συναδέλφους του γιὰ-
τί νομίζει ὅτι χάνει μαζί τους πολὺτιμον
χρόνον. 'Επίσης νομίζει ὅτι μποροῦν νὰ τοῦ
μεταδώσουν κάτι ἀπὸ τὸ προσποιητὸν τοῦς
ὑφους καὶ αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐλάφρ-
σῃ ἐπάγγελμά του.

Τὸ Χόλλυγουντ πού ἔκλεισε δύο φορές
κατάμυτρα τὴν πόρτα του, ὅταν ἀπεπει-
ράθη νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν
του. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ ποτέ. Καί
ἐπειδὴ ἀπογοητεύθηκε δύο φορές, εἶνε κα-
χύποτος. Πίσω ἀπὸ τὸ θεατρικὸν τοῦ χα-
μόγελου καὶ τὴν ἀμεμπτον εὐγένειαν τοῦ
εἶνε ψυχρὸς, γεμάτος ὑπολογισμὸν. Δὲν
προχωρεῖ ποτὲ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν σὲ τὴν οἰ-
κειότητα, ἐάν δὲν ἔχῃ νὰ κερδίσῃ ἀπὸ
τὴν γνωριμία του μὲ τὸν ἄνθρωπον. 'Απο-
φεύγει πολὺ τοὺς δημοσιογράφους πού τοῦ
ζητοῦν συνεντεύξεις, γιὰτὶ νομίζει ὅτι δὲν
τὸν ὠφελοῦν σὲ τίποτε. Πολλοὶ περιμέναν
συνέντευξιν ἐπὶ ἑβδομάδες ὀλόκληρες χω-
ρὶς ὅμως νὰ τὴν ἐπιτύχουν. Πάντοτε εὐγε-
νικός, πάντοτε φιλόφρων, ἔχει τὸν τρόπον
του γιὰ νὰ διώχῃ τοὺς ἐνοχλητικούς.

Οἱ συμπαίκτιές του εἶνε ὅλες καταγο-
ητευμένες μ' αὐτόν, καὶ ἐπαίξε μὲ ἀστέ-
ρας πρώτου μεγέθους: Γκρέτα Γκάρμπο,
Μάρλεν Ντήτριχ, Κάθριν Χέμπερν, Ζάν
'Αρθούρ, Ντανιέλ Νταρριέ, 'Ιρεν Ντάν
κλπ. Οἱ συνάδελφοί του ὅμως ἡ ἐκείνοι πού
προσπαθοῦν νὰ τὸν πλησιάσουν εἶνε δυσ-
χερῆστοι μαζί του, ὅς σημεῖον ὡς δὲν
τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς προ-
σταμένους του.

Εἶνε πάντοτε πρόθυμος καὶ δέχεται κά-
θε ἐπικρίσιν. 'Ασκεῖ ὁ ἴδιος ἕνα ἀυστηρὸν
ἐλεγχον ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τὸν δέχε-
ται εὐχαρίστως ὅταν προέρχεται ἀπὸ ἄλ-
λους. Θέλει νὰ εἶνε τέλειος στὸ παίξιμό
του.

Κάποτε εἶχε πῇ ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν
γιὰτὶ ὁ γάμος θὰ μπορούσε νὰ τὸν θλά-
σῃ ἐπαγγελματικῶς. Δὲν ἐτήρησε ὅμως
τὸν λόγο του. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Πάτ Πα-
τερσον, ἡθοποιὸς καὶ αὐτὴ τοῦ κινηματο-
γράφου, τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο, καὶ πρέ-
πει νὰ τὸ πιστεύσουμε αὐτό, γιὰτὶ ὁ γά-
μος τοὺς ἐτέλεσθη πρὸ ἑξαετίας καί...
δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ χωρίσουν (πρᾶγμα
σπάνιον γιὰ ἡθοποιούς). 'Η σύζυγός του
παίζει σπανίως καὶ ἔχουν συμφωνήσει νὰ
μὴ παίξουν ποτὲ μαζί καὶ τὸ γιὰτὶ, τὸ ἐ-
ξηγήσει μίαν φορά ἐκείνη σὲ μίαν συνέν-
τευξιν πού ἔδωσε γιὰ λογαριασμὸν τοῦ συ-
ζύγου της: 'Εμμεθα ἀτομικιστὰ καὶ οἱ
δύο. Εὐεξάπτοι. Στὸ σπίτι μας μπορούμε
εὐκόλως μὲ τὸ γέλιο νὰ λύσουμε κάθε δι-
αφορά μας. Στὸν κινηματογράφον ὅμως
θὰ εμμεθα δύο ἡθοποιοὶ καὶ ὅχι δύο σύζυγοι
καὶ φοβοῦμεθα μήπως αὐτὸ μᾶς οδηγήσῃ
σὲ διάσπασι...

Πάντως, ὅπως δὲν ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος γιὰ
τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν, κατὰ τὸν ἴδιον τρό-
πον δὲν τὸ ἐπιτρέπει καὶ στὴν σύζυγόν του.
Οἱ ἀπαιτήσεις του γιὰ κάθε ταινία εἶνε
150.000 δολλάρια. Δὲν λυπάται ὅμως τὸ
χρήμα. 'Αγόρασε ἕνα σπίτι, ἀληθινὸν θαῦ-
μα ρυθμοῦ καὶ καλαισθησίας, ἀντὶ 200.
000 δολλαρίων. Τὰ δὲ γεύματα πού παρα-
θετεῖ ἔχουν ἀφήσει ἐποχὴν.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

'Απὸ μικρὸ παιδί ὁ Μπουαγιέ φιλοδοξοῦ
σε νὰ παίξῃ μίαν μέσάν τὸν θεάτρο. 'Ακο-
λούθησε τὰ πρῶτα του μαθήματα στὸ Κολ-
λέγιο τοῦ Φιζάκ. 'Ετελείωσε τὸ γυμνάσιον
στὴν Τουλούζ καὶ ἐνέγραψεν κατόπιν στὴν
Σορβόνῃ γιὰ νὰ παρακολουθῇ φιλολο-
γία. Διέκοψε ὅμως τὴν σπουδὴν του γιὰτὶ
ἔγινε δεκτὸς στὸ Κονσερβατοῦαρ. 'Η πρῶ-
τη του ἐμφάνισις κατὰ τὴν Σμύρνη ἔγινε
στὸ 'Κορίτσι μὲ τὰ ρόδινα μάγουλα' εἶχε
τόσο λίγη ἐπιτυχία, ὥστε ἀπογοητευμένος
ἐσκέφθηκε γιὰ μίαν στιγμὴ νὰ ἐπιδοθῇ στὴν
φιλολογία. Εὐτυχῶς ὅμως στὸ τέλος ὑπε-
ρίσχυσε ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν τέχνην, ἀλ-
λωςτε γρήγορα ἐγνώρισε τὸν θρίαμβόν μὲ
τὴν ἐπιτυχία του σ' ἕνα δράμα πού ἐπαί-
χθηκε στὸ θέατρο τῶν 'Ηλυσίων'. Τότε
τὸν ἐπρόσβλεπε καὶ ὁ Ζεμιέ, καὶ τὸν ἐπῆρε
νὰ παίξῃ στὸ 'Μεγάλον Εἰδύλλιον'. 'Επειτα
ἀπὸ μίαν σειρά ἐπιτυχιῶν στὸ θέατρο 'Ζυ-
μνὰς' ἐπεχείρησε μίαν τουρνέ στὴν 'Ανατο-
λή μαζί με τὴν Μαρλ Μπέλ. 'Όταν ἐπέστρε-
ψε στὸ Παρίσι, ἐπαίξε καὶ πάλιν στὸ θέα-
τρο καὶ ἀργότερα σὲν κινηματογράφον.

Τότε πιά ἀνεδείχθη

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΙΓ'

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

1ον

Κεφάλαιο Πρῶτο

Ο «ΒΑΜΠΙΡ»

'Ενα ἀπόγευμα τοῦ 'Οκτωβρίου τοῦ ἔ-
τους 1753, δύο νέοι ἐκάλπαζαν στὸ δρό-
μον πού ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Μελούν στὸ Παρίσι,
περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Σε-
ννῶν.

'Ο ἕνας — ὁ Ραοὺλ ντὲ Γκοντράν — θὰ
ἦταν ὡς εἰκόσιον πέντε χρόνων, ὁ ἄλλος —
ὁ 'Ανδρέας — μόλις δεκαπέντε.

Μιά ματιά στὰ χαρακτηριστικά τοῦ
προσώπου των εἶδεινε ἀμέσως ὅτι ἦσαν
ἀδελφοί.

'Ο δρόμος εἰσχωροῦσε ὀλοένα καὶ βα-
θύτερα μέσα στὸ δάσος καί, σὲ λίγο, οἱ
δύο ἱππεῖς ἀναγκάσθηκαν νὰ μετριάσουν
πολὺ τὴν ὀρμὴν τῶν ἀλόγων τους.

'Εκείνῃ τῇ στιγμῇ, ἕνας ὄξυς ἤχος κέ-
ρατος διέσχισε τὸ δάσος καί, προτοῦ ἀ-
κούμῃ οἱ δύο νέοι προσθάσουν νὰ ἀντι-
ληφθοῦν ἀπὸ πού προέρχεται, ἕνα ὥραον
ἐλάφι ἐπέρασε πλάι τους σχεδὸν καὶ ἐχά-
θηκε μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τοῦ δά-
σους. Πίσω του ἔτρεχαν ἕνα πλήθος κυ-
νηγετικῶν σκυλιῶν, ἀκολουθούμενα ἀπὸ
ἐπίπλους λογοφόρους, πού τὰ παρακι-
νοῦσαν μὲ ἄγριες κραυγὲς στὴν καταδί-
ωξιν τοῦ ἐλαφιοῦ.

'Ολη αὐτὴ ἡ λαμπρὴ συνοδεία ἐπέρα-
σε σὰν ἀστράπη ἀπὸ μπροστὰ τους.

Οἱ δύο νέοι μόλις εἶχαν προφθάσει νὰ
συγκρατήσουν τὰ ἄλογά τους.

'Όταν ἐξεκίνησαν καὶ πάλι, οἱ ἡχοὶ
τῶν κεράτων ἀκούγονταν πολὺ μακριά.

Εἶχαν φθάσει τώρα σὲ ἕνα μικρὸ τρί-
στατον, στὴ μέση τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μὴ
πιννακίδα, μὲ τὴν ἐπιγραφή :

«Βασιλικὸν σταυροδρόμιον».

'Οκτὼ δρόμοι ἀναχωροῦσαν ἀπὸ τὸ ση-
μεῖον αὐτό καὶ ἐχάνονταν μέσα στὸ δά-
σος.

Ποῖον ἀπὸ ὅλους ἔπρεπε ἄραγε ν' ἀκο-
λουθῶσιν ;

Καθὼς ἔστεκαν ἐκεῖ, μὴ ἔξερντας σὲ
ποιόν ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους νὰ δώσουν
τὴν προτίμησίν τους, εἶδαν ἕνα πολυτελὲς
ἀμάξι πού ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος τους
ἀπὸ τὴν ἀπέναντι διεύθυνσιν. Τὸ ἔσερναν
δύο ὑπέροχα ἄλογα καὶ ὁ ἀμαξίας πού τὸ
ὠδηγοῦσε φοροῦσε μίαν πράσινην στολήν, μὲ
ἀσημένια σειρήνια καὶ ἕνα μυτερὸ σκού-
φο στὸ κεφάλι. Τὴν ἴδια στολὴν φοροῦσαν
καὶ δύο ἱππεῖς πού ἐκάλπαζαν, ὁ ἕνας ἀπὸ
τὸ μέρος τῆς μίας πόρτας καὶ ὁ ἄλλος ἀ-
πὸ τὸ μέρος τῆς ἄλλης.

'Όταν τὸ ἀμάξι ἐφθασε στὸ σταυρο-
δρόμι, οἱ ἱππεῖς, πού τὸ συνόδευαν, ἐπῆ-
ρσαν κάτω ἀπὸ τὰ ἄλογά τους καὶ ἄρ-

δασυλὸς πρίγκηψ τοῦ Κλερμόν καὶ ἡ
ὡραία πριγκίπισσα Βοΐνα, ἀδελφὴ τοῦ
πρίγκηπος Τρεπάτσκι, θὰ ἔλθουν σὲ λίγο
νὰ γευματίουν μαζί του. 'Ο κύριός μου
μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ
ὑποσχηθῇτε νὰ μετᾶσθετε κι' ἐσεῖς σ'
ἰδὲ τὸ μικρὸ γεῦμα.

'Ο Ραοὺλ δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ.
'Ενας ἄνθρωπος εἶχε προβάλει τὸ κε-
φάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ
οἱ δύο νέοι, στὸ ἀντίκριμά του, ἄφησαν
ταυτοχρόνως μίαν κραυγὴ φρίκης. Τὸ κε-
φάλι αὐτὸ ἦταν ἕνα κεφάλι τέρατος. Με-
γάλες πληγὲς τὸ ἐσκέπαζαν καὶ παρεμόρ-
φοναν τελείως τὰ χαρακτηριστικά του.

'Ήταν τόση ἡ ἀποστροφή πού ἐνέπνεε
αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ὥστε οἱ δύο νέοι, παρὰ
τὴν πείνα πού ἐνοιῶθαν, θὰ ἀπομακρύ-
νονταν ἀσφαλῶς, ὅταν ἕνα νέο πρόσωπον
ἐφθασε στὸ Σταυροδρόμι.

'Ήταν μίαν γυναῖκα...

'Ο Ραοὺλ δὲν θάρηε πιά τὴ δύναμιν νὰ
φύγῃ. 'Εμεινε σὰν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὸ
θαύμασμά του.

'Η πριγκίπισσα Βοΐνα ἦταν τόσο ὡ-
ραία, ὅσο ἀποκρουστικός ἦταν ὁ ἀδελφός
της.

—Θεέ μου!, ἐμβύθισε ὁ Ραοὺλ. Πόσο
γοητευτικὴ εἶναι !

'Η πριγκίπισσα ἐπέδρασε ἀπὸ τὸ ἄλογόν
της καὶ ἐπέταξε τὰ χαλινάρια στοὺς Κο-
ζάκους.

'Επειτα ἐπλησίασε τὸν ἀδελφὸν της καὶ
τοῦ ἔδωσε τὸ χερί.

'Επικολούθησε μίαν μικρὴ σινομιλία με-
ταξὺ τους, πού ὁ Ραοὺλ δὲν μπόρεσε ν'
ἀντιληφθῇ τὴ σημασίαν της, γιὰτὶ μιλοῦ-
σαν ρωσικὰ.

Στὸ τέλος ἡ Βοΐνα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέ-
ρος του καὶ μὲ τὴν μελωδικὴν τῆς φωνὴν
εἶπε :

—Δὲν πιττεύω ν' ἀρνηθῇτε τὴν πρό-
κλησιν τοῦ ἀδελφοῦ μου ; Δὲν εἶν' ἔτσι,
κύριε ;

Καὶ ὁ τελευταῖος δισταγμὸς ἐξαφανί-
σθηκε ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ Ραοὺλ, στὸ ἄ-
κουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς, πού συνανθεύ-
ταν ἀπὸ ἕνα τρυφερὸ βλέμμα.

'Επῆρθε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογόν
του καὶ ὁ ἀδελφός του τὸν ἐμῆθησε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας νέος ἱππεὺς ἐ-
φθασε στὸ Σταυροδρόμι.

'Ήταν ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ τοῦ Κλερ-
μόν.

'Η περιέργεια πού προεκάλεσε ἡ ἐμφα-

'Η γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου ἔδωσε στὸν Ραοὺλ μίαν ἐπιστολήν

νισίς του μεταξύ των δύο νέων, τους ξεκοίλωσε έντελώς με το αποκρουστικό πρόσωπο του Τάταρου.

Η τύχη άλλωστε θέλησε ώστε η ώραία Βοΐνα να βρεθῇ καθισμένη δίπλα στον Ραούλ.

Ο νέος δὲν ἔβλεπε πιά παρά μόνο αὐτήν καὶ δὲν ἄκουγε παρά μόνο τὸν μελωδικὸ ἦχο τῆς φωνῆς της.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ Ἀνδρέας μιλοῦσε ἀκατάπαυστα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ κίτρινου κρασιοῦ, ποὺ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ πρίγκηπος ἔχυναν μέσα στὸ ποτήρι του.

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς του ἐθαύμαζε τὴν ώραία Ρωσίδα, εἶπε ὅτι λεγόταν Ἀνδρέας ντὲ Γκοντράν, ὅτι ἦταν γιὸς τοῦ κόμητος Ἐκτορος ντὲ Γκοντράν, ποὺ εἶχε πεθάνει στὴν ὑπηρεσία τοῦ Βασιλέως καὶ ὅτι ἐπῆγανιν στὸ Παρίσι μαζί με τὸν ἀδελφὸ του, γιὰ νὰ καταταχθοῦν στοὺς βασιλικοὺς σωματοφύλακες.

Ἐπρόσθεσε ἀκόμη ὅτι θὰ ἔμεναν στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Γαλάξιου Φιδιοῦ», ποὺ δρισκόταν στὴν ὁδὸν τῶν Κόκκινων Παιδιῶν.

Ὁ Τάταρος καὶ ὁ πρίγκηψ τοῦ Κλερμόν τὸν ἄκουγαν χαμογελώντας.

Ἐπέρασε ἔτσι μιὰ ὥρα.

Ἦταν μιὰ ὑπέροχη ὥρα γιὰ τὸν Ραούλ, ποὺ δὲν ἔπαινε νὰ θαυμάζει τὴν ώραία Βοΐνα καὶ μιὰ ἐξ ἴσου γοητευτικὴ ὥρα γιὰ τὸν νεαρὸ Ἀνδρέα, στὸν ὁποῖον ὁ πρίγκηψ τοῦ Κλερμόν ὑποσχέθηκε πλούτη καὶ τιμές.

Ἀλλὰ, τέλος, ἔφθασε ἡ ὀδυνηρὴ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ.

Ἡ ώραία Βοΐνα ἔρριξε ἕνα τριφερόν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ραούλ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ πρίγκηψ τοῦ Κλερμόν, χαϊδεύοντας τὸ κόκκινο μάγουλο τοῦ μικροῦ Ἀνδρέα, τοῦ εἶπε:

—Θὰ ἰδῶ τὸν Βασιλέα αὐτὲς τὲς ἡμέρες καὶ θὰ τοῦ μιλήσω γιὰ σένα.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχαν ἀνεβῇ καὶ πάλι στὰ ἄλογα τους καὶ ἀπομακρυνόντουσαν ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι τοῦ Βασιλέως.

Ὅταν εἶναι κανεὶς εἴκοσι πέντε χρόνων καὶ ἔχει λίγη φαντασία, ἡ καρδιά χτυπᾷ πολλὴ γρήγορα καὶ τὸ μυαλὸ ὀνειρεύεται περιπέτειες.

Ἔτσι, καθ' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τοῦ δρόμου, ὁ Ραούλ ἐμίλησε πολλὸ λίγο καὶ ἀπαντοῦσε ἀφηρημένα στίς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅταν, τέλος, κατὰ τὴς ὁκτὼ τὸ βράδυ ἐμπῆκαν στὸ Παρίσι, ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εἶχε ξεμεθύσει έντελώς, ἀλλ' ὁ Ραούλ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴν ώραία Βοΐνα.

Κ ε φ α λ α ι ο δ ε ῦ τ ε ρ ο

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΞΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

Εἶχαν μπεῖ στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀκολούθησαν τὸν ὁμώνυμο δρόμο καὶ ἔφθασαν ὡς τὴν ὁδὸ τοῦ Ναοῦ.

Ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτό, ἡ ὁδὸς τῶν Κόκκινων Παιδιῶν δὲν ἀπείχε παρά δύο βήματα μόλις.

Σὲ λίγο ἐμπάνιναν στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου τοῦ «Γαλάξιου Φιδιοῦ».

Ἦταν ὅπως ὅλα τὰ πανδοχεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἶχε ἕναν μεγάλο σταῦλο γιὰ τὰ ἄλογα τῶν ταξιδιωτῶν, ώραία δομάτια καὶ ἐκλεκτὴ κουζίνα.

Τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Γαλάξιου Φιδιοῦ» ἦταν ἀσφαλὲς ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Καὶ πόση προθυμία γιὰ τοὺς ταξιδιωτές!

Μόλις τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων ἀκούσθη-καὶ στὴν πλακόστρωτη αὐλὴ, οἱ ὑπηρε-τες προσέτρεξαν γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς δύο ἱππεῖς νὰ κατεβοῦν.

Καὶ ἀνάμεσά τους ὁ ἴδιος ὁ ξενοδό-χος.

Ἦταν ἕνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος, με γριζία μαλλιά καὶ ὕψος μεγαλοπρε-πές. Τὸν ἔλεγαν Βονιφάτιο.

Ὁ Ραούλ ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του.

—Καλέ μου Βονιφάτιε, εἶπε, δὲν με ἀναγνωρίζεις λοιπόν;

Ὁ ξενοδόχος ἀνατρίχισε καὶ ἔκαμε ἕνα βήμα πρὸς τὰ πίσω.

—Ναί... φυσικά... ἐψιθύρισε, ἀλλ' ὄχι... δὲν εἶναι δυνατόν!...

—Πῶς! ἔκαμε χαρούμενος ὁ νέος. Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸ μικρὸ σου Ραούλ;

—Θεέ μου! Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια;

—Καὶ βέβαια, καλέ μου Βονιφάτιε.

Εἶμαι ὁ Ραούλ ντὲ Γκοντράν.

—Συγχωρήστε με, κύριε κόμη, εἶπε ὁ ξενοδόχος, ποὺ εἶχε γίνει κάτωχρος ἐν τῷ μεταξύ, μόλις ἦσαστε δέκα χρόνων ὅταν ἐφύγα ἀπὸ τὸν πύργο... Ἡ συγκί-νησις... ἡ χαρὰ ποὺ νοιώθω γιὰ σὰς ξαναβλέπω...

—Καταλαβαίνω, καλέ μου Βονιφάτιε. Σοῦ παρουσιάω τὸν ἀδελφὸ μου, προσθε-σε ὁ Ραούλ πιάνοντας τὸν Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ ξενοδόχος ἔγινε πὺδ ὠρὸς ἀκόμη.

—Θὰ μέινετε, λοιπόν, ἐδῶ; ἐρώτησε με φωνὴ ποὺ ἔτρεπε.

—Φυσικά. Πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ πάμε ἄλλου;

—Αὐτὸ εἶναι σωστό... Εἶναι μεγάλῃ τιμὴ γιὰ μένα...

—Ἐρχόμαστε νὰ σοῦ ζητήσωμε νὰ φά-με καὶ νὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε. Ἐπειτα, αὐριο τὸ πρωῒ, θὰ φύγωμε γιὰ τὲς Βερ-σαλλίες...

—Αἱ. ἔκαμε ὁ ξενοδόχος, ποὺ ἕνα μεγάλο βάρος φάνηκε ὅτι ἔφευγε ἀπὸ ἐ-πάνω του, ὅταν ἄκουσε ὅτι θὰ ἐγκατέλει-παν τὸ πανδοχεῖο τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα.

Ὁδήγησε ἔπειτα τοὺς δύο νέους μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα.

Μιὰ γυναῖκα ἦταν καθισμένη στὴ γω-νιά πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας.

—Κατερίνα, εἶπε ὁ ξενοδόχος, σοῦ πα-ρουσιάζω τοὺς δύο γιουεὺς τοῦ παλαιοῦ μου κυρίου, τοῦ κόμητος ντὲ Γκοντράν.

—Τὴ ώραία παιδιά!, ἀπάντησε ἐκείνη, με ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔφερε εἴγος στὸν ξενοδόχο.

Ὁ Ραούλ καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπομακρύ-νηκαν καὶ ἐκβῆσαν κοντὰ στὴ φωτιά.

Ὁ ξενοδόχος ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του.

—Μοῦ ἐγγυᾶσαι μετὰ τὸ κεφάλι σου γι' αὐτὰ τὰ δύο παιδιά; εἶπε σιγά.

Ἡ γυναῖκα ἀναστήλωσε τοὺς ὄμους.

—Καὶ μήπως ἐξαργατὰ ἀπὸ μένα; εἶπε.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι στὸ χέρι μας νὰ τὰ σώσωμε!, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος.

—Δὲς καὶ πάλι ἀνοησίες!

Ὁ Βονιφάτιος ἐκύτταξε τὸ μεγάλο ρο-λόι, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ γωνιά τῆς αἰθού-σης.

—Ἐννέα ἡ ὥρα, εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος δὲν θάρρη!

—Τὸ εὐχομαι... γιὰ σένα, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του με εἰρωνικὸ ὕφος.

Ὁ Βονιφάτιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Ἐγύρισε ἔπειτα πρὸς τὸ μέρος τῶν ὑ-πηρετῶν καὶ ἔδωσε τὲς ἀναγκαῖες διατα-γὲς γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν ἕνα πλούσιο γεῦ-μα γιὰ τὰ παιδιά τοῦ πρώην κυρίου του.

Ἀλλὰ διέταξε νὰ μὴ στρώσουν τὸ τρα-πέζι μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα.

—Ποῦ θὰ μὰς βάλῃς λοιπὸν νὰ φάμε; ἐρώτησε ὁ Ραούλ.

—Στὸ δωμάτιό σας, κύριε κόμη. Θὰ ἡ-

σαστε πὺδ ἡσυχα ἐκεῖ.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὠδήγησε τοὺς δύο νέους σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ ξενο-δοχείου.

Ὁ Ραούλ καὶ ὁ Ἀνδρέας μόλις ἄγγι-ξαν τὰ διάφορα φαγητὰ ποὺ τοὺς παρου-σίασε ὁ ξενοδόχος. Γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ με-γαλύτερη τιμὴ, εἶχε θελήσει νὰ τοὺς σερ-βίρῃ μόνος του.

Ὅταν τελείωσαν τὸ φαγητό τους, ὁ Βονιφάτιος εἶπε στὸν Ραούλ:

—Θὰ ἐκάνετε καλὰ νὰ κλείσετε προσε-κτικὰ τὴν πόρτα σας ἀπόψε, κύριε κόμη! Καὶ δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο ἂν ἐβάζατε τὸ ξίφος κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι σας καὶ τὰ πιστόλια σας ἐπάνω στὸ τραπέζι. Δὲν ξέ-ρει κανεὶς πάντα τί συμβαίνει τὴ νύχτα στὸ Παρίσι...

—Ἀρχίζεις νὰ με τρομάζεις, καλέ μου Βονιφάτιε, ἔκαμε ὁ Ραούλ. Τί εἶναι αὐ-τὰ ποὺ μοῦ λές;

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸ νὰ ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ γυναί-κα του ἐμπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο.

—Μὴν ἀκούτε τὸν ἄνδρα μου, κύριε κό-μη, εἶπε ῥίχνοντας ἕνα ἄγριο βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξενοδόχου. Εἶναι λι-κάκι τρελλός... Ἀπὸ ἕνα θράδυ ποὺ ἔ-φαγε ξύλο, καθὼς περνοῦσε τὴν Πόν-Νέφ...

Ἀπὸ τότε ὅλο δολοφόνους καὶ κλέφτες βλέπει παντοῦ... Αὐτὰ ἐγίνονταν ἄλλοτε. Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀστυνομία ἔχει παν-τοῦ τὸ μᾶτι της...

Συγχρόνως, ἔκαμε ἕνα νεῦμα στὸν Βο-νιφάτιο νὰ βγῇ ἔξω.

Φαίνεται ὅτι ὁ ξενοδόχος ἐφοβόταν τὴ γυναῖκα του, γιὰτὶ ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ ἀμέσως.

Τότε ἐκείνη εἶπε στὸν Ραούλ:

—Μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ σὰς, κύριε κόμη.

—Μιὰ ἐπιστολή!, ἔκαμε ὁ νέος ἐκπλη-κτος.

Ἡ γυναῖκα εἶχε βγάλει κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της ἕναν μικρὸ φακέλλο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔβγαλινε ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα.

—Τὴν ἔφερε μιὰ γυναῖκα, εἶπε.

Ὁ Ραούλ ἐπῆρε μετὰ χέρι ποὺ ἔτρεμαν τὴν ἐπιστολή, ποὺ τοῦ ἔτεινε ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου.

«Πρὸς τὸν κύριον κόμητα ντὲ Γκοντράν, Πανδοχεῖον τοῦ «Γαλάξιου Φιδιοῦ».

Ποῖος λοιπὸν μπορούσε νὰ τοῦ ἔγραφε;

Τὸ γράψιμο ἐφάνερωσε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προερχόταν ἀπὸ γυναῖκα. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ώραία Βοΐνα, ποία ἄλλη γυναῖκα μπο-ροῦσε νὰ ξέρῃ ὅτι ὁ κόμης Ραούλ ντὲ Γκοντράν θὰ ἔμεινε στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Γαλάξιου Φιδιοῦ»;

Ὁ νέος ἐνοιωσε ἕνα δυνατὸ τρεμουλια-σμα στὴν καρδιά, καθὼς ἐξέσχιζε τὸν φά-κελλο.

Ἡ μυστηριώδης ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Ἐὰν ὁ κόμης Ραούλ ντὲ Γκοντράν, εἶ-ναι τόσο γενναῖος ὅσο φαίνεται ὡραίος, καὶ ἐὰν μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια δὲν τὸν τρομάζει, θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Γαλάξιου Φιδιοῦ» στίς ἑνδεκα τὸ βράδυ καὶ θὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Ναοῦ εἰς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐ-κεῖ θὰ βρῇ ἕνα πρόσωπο, ποὺ θὰ τὸν ὀ-δηγήσῃ κοντὰ σ' ἐκείνην ποὺ πεθαίνει ἀπὸ ἀγάπῃ γι' αὐτόν».

Καμιά ὑπογραφή.

Ἀλλὰ κάθε γραμμὴ, κάθε λέξις, ἔστρα-φε στὰ μάτια τοῦ Ραούλ με πύρινα γράμ-ματα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεχώριζε πε-λώριο τὸ ὄνομα τῆς Βοΐνας.

Κατόρθωσε ὥστόσο νὰ καταπνίξῃ τὴ συγκίνησίν του καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀ-πάθειά του.

—Καλά, εἶπε στὴ γυναῖκα τοῦ ξενοδό-χου, σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἔχωσε τὴν ἐπιστολὴ μέσα στὸν κόρφο του.

Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἐκοιμώταν ὀρθιος

καὶ δὲν ἀντελήφθη ὅ,τι εἶχε συμβῇ.

Ἡ γυναῖκα ὅγνηκε κάπως ἀνήσυχη, ἀ-φροῦ ἐπερίμενε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου κάποια λέξι, ποὺ νὰ ἐφάνερωε τὴν ἐντύπωσιν ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ἡ ἐπιστολή.

Ἀλλ' ἡ ἡρεμία τοῦ Ραούλ προσερχόταν πὺδ πολὺ ἀπὸ τὴ ματιὰ ποὺ εἶχε εἴξει στὸ ἐκκενρὲς, ποὺ ἦταν στὸν τοῖχο τοῦ δω-ματίου.

Τὸ ρολοῒ αὐτὸ ἔδειχνε δέκα.

Εἶχε, λοιπόν, μιὰ ὀλόκληρη ὥρα μπρο-στά του.

Ἐξ ἄλλου, σὰν τέλειος ἱππότης ποὺ ἦ-ταν, δὲν ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ σὲ κανέναν τὸ μυστικὸ του καὶ πολὺ λιγώτερο στὴ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου.

Προσπορεύθηκε, λοιπόν, ὅτι ἔφευγε στὸ κρεβδᾶτι του καὶ ἀκολουθώντας τὴν συμ-βουλή τοῦ Βονιφάτιου, ἔβαλε τὸ ξίφος κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του καὶ τὰ πιστό-λια του ἐπάνω στὸ μικρὸ τραπέζι.

Ἐπερίμενε τότε ἕως ὅτου ἀποκοιμηθῇ ὁ ἀδελφὸς του, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ συμβῇ.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου εἶχε κατεβῇ στὴ μεγάλη αἴ-θουσα τοῦ πανδοχείου.

Ὁ ξενοδόχος ἦταν καθισμένος κοντὰ στὴ φωτιά, μετὰ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του καὶ τοὺς ἀγκῶνες ἐπάνω στὰ γόνατα καὶ εἶχε μιὰν ἔκφρασιν ἀνεπίτρεπτης λύτης καὶ ἀπελπισίας τοῦ πρόσωπό του.

Ἡ γυναῖκα του τὸν ἐκτόπησε στὸν ὦμο.

—Τί κάθσαι λοιπὸν ἐτοι; εἶπε. Ἀντί νὰ κρατᾷς τὸ κεφάλι μετὰ τὰ χέρια σου, θὰ ἦταν καλύτερο νὰ κυττάξεις τὲς δου-λειές μας.

—Δὲν ἔχωμε νὰ κάμωμε τίποτε ἀπόψε.

—Κάνεις λάθος, φίλε μου...

Ὁ ξενοδόχος ἀνατρίχισε καὶ ἐψιθύ-ρισε μετὰ ὑπόκωφον φωνή:

—Ἐλπίξω... τοῦλάχιστον...

Ἐπειτα, κυττάζοντας τὸ ρολοῒ, εἶπε:

—Ὅχι! Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά... Δὲν θὰ ἔχωμε νὰ κάμωμε τίποτε ἀπόψε... Ὁ ἄν-θρωπος ἐρχεται πάντα μόλις σκοτεινιάζει.

Ἀφοῦ δὲν ἔλθε ὡς τώρα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε...

—Αὐτὸ νομίζω κι' ἐγώ, εἶπε ἡ Κατε-ρίνα. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν καλύτερο νὰ πε-ταχτῇς μιὰ στιγμή ὡς τὴν ὁδὸ τῆς Σάντρ, νὰ πάρῃς ἐκεῖνο τὰ λεπτὰ ποὺ σοῦ ὑπο-σχέθηκε ὁ γράφτης Βολιόσο...

—Ἀλλ' ἂν ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος;

—Δὲν θὰ ἔλθῃ, σοῦ εἶπα. Πήγαινε νὰ πάρῃς τὰ λεπτὰ σου.

Ὁ Βονιφάτιος ἔτροχώρησε ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐπειτα, ἀνοῖξε τὴ μεγάλη πόρτα τῆς αἰθούσης καὶ ἐβῆκε στὸ δρόμο.

Ἡ Κατερίνα τὸν παρακολούθησε ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἐγύρισε στὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ τοῦ Ναοῦ.

Ἐπειτα ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

—Ἀν ἄκουγα αὐτὸ τὸ ζῖφον, εἶπε, μετὰ τὰ γελοῖα αἰσθημάτά του, θὰ ἦμαστε χα-μένοι. Ἐπειτα δὲν εἶναι καὶ μικρὴ ἡ ἀ-μοιβὴ ποὺ παίρνουμε... Ἐκατὸ χρυσὰ σκοῦδα γιὰ τὸν καθένα... αὐτὸ σημαίνει ἑξακόσιες λίβρες, ποὺ θὰ μὰς πένουν ἀ-πὸ τὸν οὐρανὸ.

Ἐνα ἀνδρικό βᾶδισμα ἀκούσθηκε ἐ-κείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρό-μου.

—Αὐτὸς εἶναι! εἶπε ἡ Κατερίνα.

Καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοῖξῃ.

Πραγματικά, ἕνας ἄνθρωπος, τυλιγμέ-νος σ' ἕνα μεγάλο μανδύα, ἐγλύστρησε μέσα στὸ πανδοχεῖο.

Ἡ Κατερίνα ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

—Καλησπέρα, εἶπε, πετώντας τὸν μαν-δύα του σ' ἕνα καθίσμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴν βελούδινη μᾶσκα, ποὺ ἐσκέπα-ζε τὸ πρόσωπό του.

—Καλησπέρα, ἄρχοντά μου, ἀπάντησε ἡ Κατερίνα με τόνον σεβασμοῦ.

Ἦταν ἕνας κοντὸς ἄνθρωπάκος, με γκριζὰ μαλλιά, ντυμένος ὅλο μαυρά. Ἡ ματρία του ἐκαμπαν σαν δύο αναμμένα κάρβουνα πίσω ἀπὸ τὴ μᾶσκα του.

—Νομίζω πῶς κατὶ ἔχομε νὰ κάμωμε ἀπόψε, εἶπε, πέφτοντας σ' ἕνα καθίσμα.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἄρχοντά μου.

—Ἐφεραν μιὰ ἐπιστολὴ ἐδῶ;

—Ναί, ἄρχοντά μου. Ἐνας νέος ποὺ τὸν ἀνεγνώρισα ὅτι ἀνῆκε στὴν ὑπηρεσία σας.

—Καὶ τὴν ἔδωκες αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ στὸ πρόσωπο ποὺ ἀπευθύνετο;

—Καὶ βέβαια, ἄρχοντά μου. Τὴν ἔδωκα μετὰ χέριά μου.

—Θὰ πᾶῃ λοιπὸν στὸ ραντεβού;

—Δὲν ξέρω... Εἶναι ἀκόμη ἐπάνω στὸ δωμάτιό του.

—Ἀ!

Δὲν ἀκούω κανένα θόρυβο, ἐσυνέχι-σε ἡ Κατερίνα καὶ φοβᾶμαι μήπως ἔπε-σε καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴ μᾶσκα ἄφησε μιὰ βλαστήμια.

—Αὐτὸ θὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδιά μας, εἶπε.

Εὐτυχῶς ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθη-κε ἕνας μικρὸς θόρυβος ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των.

—Τί εἶναι αὐτό; ἐρώτησε ὁ ἄγνωστος.

—Νομίζω ὅτι ἐκεῖνος εἶναι, ἀπάντησε ἡ Κατερίνα. Τὸ δωμάτιό τους βρίσκεται ἀκριβὲς ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας.

Διέκριναν τώρα καθαρὰ τὰ βήματα ἐ-νὸς ἀνθρώπου ποὺ περπατοῦσε.

χωρίς να προκαλούν την προσοχή ή την περιέργεια.

—Αλλ' ο Ραούλ έρχόταν από επαρχία και γι' αυτό παρατηρούσε εκπληκτος τη γυναίκα που είχε σταθή μπροστά του.

Μήπως ήταν λοιπόν η Βοίνα;
—Είσατε εκείνος που περιμένει; έρωτσε η άγνωστη.

—Ναί, απήντησε ο νέος.
—Πόστε μου τ' όνομά σας.
—Ραούλ ντε Γκοντράν.

—Από τα πρώτα λόγια της άγνωστης, ο Ραούλ άντελήφθη ότι εκείνη που του μιλούσε δεν ήταν η Βοίνα.

Η αδελφή του πρίγκηπος. Τρεπάσκυ είχε μια μελωδική και άρμονική φωνή, ενώ η γυναίκα που του μιλούσε είχε φωνή τραχεία και θαρραύ.

—Είμαι η γυναίκα που θα σας οδηγήσει κοντά σε κείνη που σας περιμένει.

—Είμαι έτοιμος να σας ακολουθήσω, απήντησε ο Ραούλ. —Αλλά ήθελα να σας ρωτήσω κάτι προηγουμένως. Σας στέλλει η πριγκίπισσα Βοίνα;

Η φωνή του Ραούλ έτρεμε καθώς μιλούσε.

—Δεν μπορώ να σας πω τίποτε, απήντησε η άγνωστη. Εάν δεν θέλετε να συμμορφωθείτε προς τους όρους τους οποίους θα σας θέσω, μπορείτε να μη με ακολουθήσετε.

—Τί πρέπει να κάω;

—Να περάσετε πρώτα - πρώτα σ' αυτή τη βάρκα. Ο δεύτερος όρος είναι ότι θα με αφήσετε να σας δέσω τα μάτια με ένα μαντήλι.

—Δεν πρέπει λοιπόν να ξέρω που θα με πάτε;

—Όχι. Σας προειδοποιώ ακόμη ότι το πρόσωπό μου σας περιμένει φορέι μάσκα όπως κι' εγώ.

—Και δεν θα βγάλω τη μάσκα της;

—Δεν το φαντάζομαι.

—Είμαι λοιπόν η πριγκίπισσα; ο

—Σας είπα ότι δεν μπορώ να σας μιλήσω. Δέχεσθε;

—Ναί.

—Έχω όμως έναν όρο ακόμη να σας θέσω. Ότι δηποτε ιδίτε ή ακούσετε απόψε και όσο παράξενο και αν σας φανή αυτό που θα ιδίτε ή θα ακούσετε, θα μου δώσετε τον λόγο σας ως εύπαιτρίδου ότι δεν θα άποκαλύψετε ποτέ τίποτε σε κανένα.

—Σας τόν δίδω.

—Τότε ακολουθήστε με.

Τόν έπιασε συγχρόνως από το χέρι και τόν ώθησε ως τη βάρκα.

Ο Ραούλ παρτήρησε τότε ότι ο άνθρωπος που κρατούσε τα κουπιά φορούσε επίσης μάσκα.

Η άγνωστη έβαλε τόν νέο να καθήση στο πίσω μέρος της βάρκας.

—Επειτα έβγαλε από το στήθος της ένα μεταξωτό μαντήλι και έδεσε με αυτό τα μάτια του Ραούλ.

Βυθισμένος μέσα στο σκοτάδι, άντελήφθη τότε ότι η βάρκα άπεμακρύνετο από την όχθη.

Που λοιπόν τόν έπήγαιναν; Να τι δεν θα μπορούσε να πη.

—Αλλά από την δροσερότητα του άέρος και από την ταχύτητα με την όποιαν έφαινόταν να τρέχη η βάρκα, άντελήφθη ότι κατέβαιναν τόν ποταμό αντί να τόν άνεβαινουν.

Η διαδρομή διήρκεσε μισή ώρα περίπου.

Ξαφνικά, ο νέος ένοιωσε ότι η βάρκα είχε σταματήσει.

—Εφθάσαμε, είπε η γυναίκα που τόν συνόδευε.

—Τότε, βγάλτε μου το μαντήλι, έκαμε ο Ραούλ.

(Ακολουθεί)

ΕΛΘ ΚΑΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Κοινωνικά, πολιτικά, καλλιτεχνικά και κοσμικά γεγονότα από τις αθηναϊκές εφημερίδες της εποχής

19-10-14

Το Βασιλικό Θέατρο, όπως και όλα τ' άλλα θέατρα είναι κάθε βράδυ υπερπλήρη. Το ίδιο συμβαίνει και με τους κινηματογράφους. Αυτό σημαίνει ότι η εισοδεία του πόκερ και του μπριτζ έληξε. Μεγάλη επίσης κοσμοσυρροή στα καμπαρέ της μόδας «Ετουάλλ» και «Χαραυγή».

Στα Μουσεία, στην «Ακρόπολι και στους άλλους αρχαιολογικούς χώρους στους οποίους ειναι ελεύθερο στο εξής κα δεν θα μπορη να εισέρχονται οι άκρως πτωχοί καταβάλλοντες εισόδον. Άκρι εως όπως συμβαίνει στα θέατρα, τους κινηματογράφους και τα ιπποδρόμια. Το μέτρο αυτό εφαρμόζεται για πρώτη φορά στην «Ελλάδα, χωρίς και να επιβαρύνει τους «Αθηναίους, γνωστού όντος ότι η αρχαιοφιλία δεν είναι το μεγαλύτερον προσόν τους.

Μετά την άναχώρησιν του Ρώσου πρεσβευτού από την Κωνσταντινούπολι, πρόκειται να φύγουν και οι συνάδελφοί του της Γαλλίας και της Άγγλιας.

20-10-14

Το μικρό καλοκαίρι έτερματίσθη χθές. Βροχή άγρία ένέσκηψε στην πόλι. Πίσος των Δαναΐδων κατήντησεν η Βουλή. Κάθε μέρα ψηφίζονται κατά δεκάδες τα νομοσχέδια και όλο νέα εισάγονται, ώστε να μην υπάρχει έλλειψις να ληξουν, τέλος πάντων, προς ήσυχίαν μας αι έργασιαί των πατέρων του Έθνους.

Τραγικό δυστύχημα έγινε χθές στις 2 μ.μ. στο επί της πλατείας Συντάγματος Ξενοδοχείον της Άγγλιας. Ο 11ετής Βάν Μπέργκεν, της πρό ημερών διαμενούσης στο Ξενοδοχείον αυτό βελγικής οικογενείας, ενώ ανέβαινε στο διαμέρισμά του με το άσανσέρ, θέλησε, όπως φαίνεται, να προβάλλη έξω το σώμα του, χωρίς να έχη συναίσθησι το κινδύνου. Το δυστυχημένο παιδί έβηκε φριχτό, κτό τέλος. Το κεφάλι του συνετρίχη στα τοιχώματα και ο μικρός έμεινε άπνους.

Έκυκλοφόρησε το μυθιστόρημα της κυρίας Ειρήνης Δημητρακοπούλου ή «Υποθήκη». Έργον ελληνικής, καθ' αυτό, υποθέσεως, με ψυχολογικήν άνάλυσιν και περιγραφήν της ζωής των ελληνικών πόλεων.

Οι Γερμανοί επανέλασαν με μεγαλύτεραν σφοδρότητα τας έπιθέσεις των κατά των Γαλλοβελγικών στρατευμάτων στο «Υπρ. Ίδιαιτέρως σφοδρόι υπήρσαν στα προκεχωρημένα προχώματα. Περιφρονούντες τις δειδές, κατώρθωσαν να τοποθετήσουν τα πυροβόλα τους έτσι, ώστε τα έλληματα να πέφτουν μέσα στην πόλι. Τελικά όμως και παρ' όλες τις προσπάθειές τους άναγκάστηκαν να άποχωρήσουν.

22-10-14

Τα άλλεπάλληλα μεγάλα γεγονότα των ήμερών άνεστάτωσαν τις διάφορες γερούσιες... των καφενεών. Οι κύκλοι των γερούσιαιών υπερτριπλασιάσθησαν. Σχέδια επί σχεδίων χαράσσονται έπάνω στα άσπρα μάρμαρα των τραπεζιών για να σβυστούν κατόπι με σαπούνι, υπό τις θαλασήμες των γκαρσονιών. Το ζήτημα της εκβίασεως των Δαρδανελίων ελύθη χθές τα μεσάνυχτα εις τόν Ζαχαράτου. «Ας σπείση λοιπόν τδ... Άγγλικόν Ναυαρχείον γά έπωφεληθή της ευκαιρίας.

Η δls Μαρίκα Κοτοπούλη τελειώνει τις παραστάσεις της την Δευτέραν, φεύγει δε με τόν θιασμό της για τδ Βόλο.

ΑΙ δοκίμιαι του πατριωτικού δράματος «Αθώα Άμαρτωλή» συνεχίζονται στο Βασιλικό από τόν θιασμό Κυβέλης. Τις πρόβες παρακολουθεί από τδ θεωρείο του ή Α. Β. Υ. ο πρίγκηψ Νικόλαος, συγγραφέυς του εν λόγω έργου.

Τηλεγραφικώς άγγέλλεται από τη Τένεδο ότι ο περιπολόν έξω των στενών άγγλικός στόλος άρχισε σφοδρόν βομβάρδισμόν κατά των Δαρδανελίων.

23-10-14

Οι νεαρότεροι πατέρας του «Εθνους» είναι έξω φρενών εναντίον του συνάδελφου των κ. φίλιου, όστις, από τού θήματος, κατήγγειλεν ότι προτιμούν τους κινηματογράφους και τα καφέ-σαντάγ από τις Συνεδριάσεις της Βουλής. Φαίνεται όμως πως ό καταγγέλλας έχει δικήν. Μία ματιά αν ρίξη κανείς κατά τας μεταμεσονυκτίους ώρας, στα εϋθυια νυκτερινά κέντρα της πρωτεύουσας θα άνακαλύψη μεταξύ των θαμώνων όχι μόνον βουλευτάς αλλά και ύπουρους, οι όποιοι άπολαμβάνουν με θελκτικές συντροφίες σκανδαλώδη ταγκό και εξωφρενικά κάν-κάν.

Οι θεαταί του υπερώου του Δημοτικού Θεάτρου, κατά τα διαλείμματα διασκεδάζουν εκτοξεύοντες εναντίον της πλατείας χάρτινες σαίτες. Μία άπ' αυτές έπεσε χθές κι' έσφηνώθη στο καλοχτενισμένο κεφάλι κομψής «Αθηναίας. Ί συνοδός της κύριος, εκίνησε άπειλητικά τδ δαχτυλό του προς τδ ύψ. «Άλλοίμονον όμως! Εις άπάντησιν έδέχθη έροχήν από τα χάρτινα αυτά έλληματα.

24-10-14

Από τδ Πάσχα μέχρι της 15ης 'Οκτωβρίου 1914, κατά στατιστικήν της Έταιρίας Θεατρικών Συγγραφέων, έδόθησαν στα αθηναϊκά θέατρα 1570 εν όλω παραστάσεις. Έξ αυτών 762 ήσαν έπιθεωρήσεις.

Η κλασική φράσις του άειμνήστου Σακουλέ «δός μου μία δεκάρα, ρε» έξευγενίσθηκε άπ' τόν Κλεάνθη.

Φίλιππε, έπιθυμώ έν δεκαέλεπον, λέει ό τρυφερός ποιητής του «Σιδήρου» πλησιάζων μελιστάλακτος τούς θαυμαστάς του.

Άγγλοι άεροπόροι έρριξαν χθές βόμβες κατά της πόλεως Σιέλτ μεταξύ Γάνδης κα Ντιεμόνδης. Στο Θιέλτ εύρίσκει το δ Κάιζερ με τδ έπιτελείο του, όστις διέφυγεν ως έκ θαύματος τόν βομβαρδισμόν.

Διαδίδεται μετ' έπιτάσεως, ότι ο διάδοχος του Γερμανικού θρόνου άπέθανε.

Η έταιρία των Γάλλων δραματικών συγγραφέων και μουσουργών άπεράσισε να άποκλείση, διά παντός, από τα γαλλικά θέατρα τα έργα των Γερμανών συναδέλφων των, έκείνων που υπέγραψαν τδ μονιφέστο διά τδ όποιου όχι μόνον δικαιολογούν, αλλά θεωρούν και έπιβεβλημένην πράξιν, τόν βομβαρδισμόν του Λουδαιν και της Ρέιμς.

25-10-14

Το περασμένο 24ωρο ταρσάωεις σκηναί συνέβησαν στην Όμόνοια. Το πρώτον έπισόδιον έσημειώθη με ήρωα πελώριον Άμερικανόν μηχανικόν, όστις με μίαν γροθιά έκανε έναν άμαξά να μεταμεληθή πικρά γιατί τού ζήτησε περισσότερα άπ' ότι έπρεπε. Λίγο άργότερα, ήχηρό ράπισμα κατεφέρθη εναντίον τρυφεράς παρείδας κόρης καλλιτεχνικής οικογενείας, ενεκα... ο έρώς. Τέλος μετά τα μεσάνυχτα, όμηρική συμπλοκή διεξήχθη σ' ένα εϋθυιο κέντρο, όπου τραπέζια άνετράπησαν και έβφη άνεσφύρησαν.

Σπαρταριστός ό σημερινός «Ρωμηός» του Σουρή έπ' εβκαίρια της εξέδου της Τουρκίας στον πόλεμο. Ίδου ένα σχετικό τετράστιχον:

Άνω-κάτω τδ χαρόμι
κι' όλο τδ κορίμ μου τρέμει
και καμπίνα χανουμάκια
χάσανε τα πασουμάκια!

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η θρυσούλα

Ένα χαριτωμένο σκετσάκι του ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΤΕΣΤΟΝΙ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΑΡΙΑ (μια χαριτωμένη καμαριέρα του ξενοδοχείου «Καλή Νύχτα» τρέχει και σταματάει στον διάδρομο μια συνάδελφό της).

ΝΙΝΕΤΑ: Λοιπόν, αυτός είναι;

ΜΑΡΙΑ: Ναί, αλλά παρουσιάστηκε με άλλο όνομα: Άχιλλεύς Φλίτς.

ΝΙΝΕΤΑ: Έγώ δεν μπορώ να καταλάβω πως μια καμαριέρα όπως είσαι εσύ, είναι δυνατόν να έρωτευθη έναν κινηματογραφικό άστέρα. Και έξ άλλου δεν μού φαίνεται να είναι αυτός.

ΜΑΡΙΑ: Έγώ είμαι βελούδα. Μου τδ λέει ή καρδιά μου. Έδωσε άλλο όνομα, για να κρατήσει τδ ίνκόνιτο και ν' άποφύγη τις ένοχλήσεις.

ΝΙΝΕΤΑ: Μπορεί. Άλλά και αν παραδεχθούμε πως είναι αυτός, πως θα καταφέρης να τού μιλήσης, ν' μείνεις μόνη μαζί του, χωρίς να σε καταλάβουν όλοι έδώ μέσα;

ΜΑΡΙΑ: Μπα, είναι άπλούστατο: έδωσα τού θυρωρού ένα πενηντάρι και τόν παρκάλεσα να βάλη τόν Άρθόδρο μου στο δωμάτιο είκοσιένα.

ΝΙΝΕΤΑ: Έκεί όπου έμεινε τόν καιρό αυτή ή κουφή κυρία! Καλέ τρελλάθηκες; Θα ιδής τί διαμαρτυρίες που θάχουμε, μ' έκείνη την περιήγηθ ή θρυσούλα τού λαβομάνου που στάζει διαρκώς! Έκεί έβάχαμε πρώτα μονάχα τούς ντροπαλούς πελάτες, αυτούς που δεν διαμαρτύρονται ποτέ για τίποτε, και τώρα τελειώσαμε αυτή την κουφή κυρία που δεν άκουε ούτε την καμπάνα τού έσπερινου, όχι τδ θρυσούλα.

ΜΑΡΙΑ: Μά γιατί δεν καταλαβαίνεις, κουτή! Έπί τηδες τόν έβαλα εκεί. Την ώρα που θα πέση να κοιμηθή, θ' άρχισή ή θρυσούλα αυτό τδ τίκ, τίκ, τίκ που δεν θα τόν άφήση να κλειση μάτι. Τότε θα χτυπήση τδ κουδοϋνι για να διαμαρτυρηθή, θα τρέξω έγώ και θα προσπαθήσω να τού έξηγήσω γιατί τόν έβαλα σ' αυτό τδ δωμάτιο.

ΝΙΝΕΤΑ: Ναί, αλλά...

ΜΑΡΙΑ: Έσύ όλο δυσκολίες μου παρουσιάζεις. Έπί τηδες τδ κάνεις για ν' άπελπιστώ;

ΝΙΝΕΤΑ: Τί λές, καλέ. Τούναντιόν σοο εύχομαι να έπιτύχη. Άρκει να μην έλ-

νε ντροπαλός ή κουφός.

ΜΑΡΙΑ: Καλέ, ένας κινηματογραφικός άστηρ μπορεί να είναι ντροπαλός ή κουφός! Δεν ντρέπεται να τδ λές!

ΝΙΝΕΤΑ! Μπορεί να κοιμάται θαρεια.

ΜΑΡΙΑ: Τδ ξέρεις πολύ καλά ότι κανείς δεν μπορεί ποτέ να ήσυχάσει με τόν μονοτονό αυτόν κρότο της θρυσούλας που δίνει στα νεύρα.

ΝΙΝΕΤΑ: Καλά, καλά. Άφου έχεις τόνση έμπιστο-

Η θρυσούλα άρχισε τδ συνένοχο τραγούδι της.

σύνη στο σχέδιό σου, καλήν έπιτυχία!

ΜΑΡΙΑ (καθώς άπομακρύνεται μ' ένα θορυβώτικδ χαμόγελο): Όταν γίνω κι' έγώ θεντέτια τού κινηματογράφου, θα φροντίσω να σε προσλάβουν κι' έσένα. Άλλά για τδ ρόλο της ύπηρετριάς, έννοείται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο Ίδιος διάδρομος, τδ μεσάνυχτα. Πολλά ζευγάρια παπούτσια άραδιασμένα έξω άπ' τις πόρτες, μαρτυρούν ότι σχεδόν όλοι οι ένοικοι τού ξενοδοχείου κοιμούνται. Λέπουν γονάκια τδ παπούτσια τού Άρθούρου, που καταφάνει έκείνη τη στιγμή και μπαίνει στο δωμάτιό του. Άπό τδ θάθος τού διαδρόμου ξεπροβάλλει ή Μαρία. Άγωνιώδης άνα-

μονή. Η Μαρία είναι χλωμή και ώραια. Άπό την άνυπομονήα δαγκώνει διαρκώς τδ χέιλη. Πίσω άπ' αυτή τδ την πόρτα θρίσκεται ή δόξα και ο έρώς. Νά! Η δόξα και ο έρώς έβγαλαν έξω τδ παπούτσια τους. Πλησιάζει ή μεγάλη στιγμή. Η Μαρία πλησιάζει άθόρυβα την ιερή πόρτα και με την πείρα τού έπαγγέλματος της στέκεται και κρυφακούει).

Ο ώ ρ α ί ο ς ΑΡΘΟΥΡΟΣ (γυρίζει από τάλλο μέρος, ξεφυσώντας με δυσφορία).

Η θ ρ υ σ ο ύ λ α (έπιμένοντας): Τίκ, τίκ, τίκ, τίκ... (παύσις). Πλίκ, πλίκ, πλίκ... (τώρα είναι πιό ένοχλητική, γιατί δεν κάνει πιά ρίμες).

(Η Μαρία άρχίζει ν' άνησυχί.

Τι κάνει αυτός; Γιατί δεν σηκώνεται να διαμαρτυρηθή; Δεν έχει λοιπόν νεύρα; Όχι, νά!.. Σηκώνεται. Άλλά δεν χτυπάει τδ κουδοϋνι. Πηγαίνει σε μία μεγάλη βαλίτσα, την άνοίγει, βγάζει μία τσάντα με έργαλεία. Ήρεμος, άποφασιστικός, πλησιάζει στη θρυσούλα. Λίγα λεπτά έργασίας θα τού χάρισουν μία νύχτα ήσυχη. Η μόρα είναι κακούργα ίσως, άλλ' αυτός είναι πραγματικά καί δυστυχώς ο Άχιλλεύς Φλίτς, που πιθανόν να μοιάζη καταπληκτικά με τόν ώραιόν Άρθόδρο, αλλά δεν είναι καθόλου κινηματογραφικός άστηρ. Τδ έπαγγέλμά του είναι ύδραυλικός. Διορθώνει λοιπόν τδ χαλασμένο θρυσούλα, γιατί καταλαβαίνει ότι μονάχα έτσι θα μπορέση να κοιμηθή ήσυχα).

ΜΑΡΙΑ (κλαίει άπ' τδ κακό της κι' έπειτα χτυπάει δυνατά τδν πόρτα, φωνάζοντας): Καλέ σείς!...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ: Ποιός είναι; Τι συμβαίνει;

ΜΑΡΙΑ: Είσατε θλάκας ήλιθιος!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ: Τι παράξενο ξενοδοχείο! Τούς διορθώνεις τις χαλασμένες θρυσούλες και σε λένε θλάκα και ήλιθιο!...

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΤΕΣΤΟΝΙ

Μοντέρνος όνειροκρίτης

ΔΑΚΤΥΛΟ

★ Όταν όνειρεύεται κανείς πως έχει μπροστά στα μάτια του ένα χέρι έντελώς άνοιχτό με τδ πέντε δάχτυλα κανονικά, είναι σημείον έννοϊκόν. Θα έπιτύχη σε κάτι που θα έπιχειρήση προσεχώς.

—Αν ήγτε ένα χέρι με περισσότερα από πέντε δάχτυλα, είναι προειδοποίησις πλούτου. Πολλοί γρηγορά θα έχετε μία μεγάλη κληρονομία, που δεν την έπεριμένετε διόλου. Αυτό όμως έπαληθεύει αν ο αριθμός των δακτύλων είναι διπλός. Αντίθετα, αν είναι μόνος, δεν είναι καλός οίανός και μπορείτε να είσθε βέβαιος πως ό,τι και αν έπιχειρήσετε κατά τούς προσεχείς μήνες, θ' άποτύχη.

—Όταν ήγτε χέρι με κομμένα δάχτυλα, είναι προειδοποίησις πως θα χάσετε συντόμως προσφιλές πρόσωπον. —Αν όνειρευθήτε πως φορεíte άραβώνα στο άριστερό σας χέρι, είναι πολύ πιθανόν να σας ζήτηση έντός όλίγου κάποιος σε γάμον.

Χέρια φορτωμένα με πολλά δαχτυλίδια, θα πη πως ή υπερηφάνειά σας θα σας δημιουργήση πολλούς έχθρούς.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΣΑΣ

Και όλίγα για τό βάρος του σώματος και για την κομψότητα

Πόσες φορές δεν έσταθήκατε έμπρός στον καθρέφτη σας και δεν άναρώτηθήκατε με άγωνία μήπως είσθε λιγάκι πιο παχειά ή λιγάκι πιο αδύνατη από ό,τι θα έπρεπε ;

Και ή απάντησις ;

Για να την δώσετε και για να είναι ή απάντησις αυτή εθλικρινής, πρέπει να θυγίτε για μερικές στιγμές από τον έαυτό σας, πρέπει να παύσετε να είσθε σ ε ί ς και να γίνετε ένας άμερόληπτος και άντικειμενικός κριτής, ένας κριτής χωρίς έγωισμό, χωρίς προκατάληψη, χωρίς φιλαυτία. Πρέπει να ίδιητε τον έαυτό σας με τό μάτι που θα τον έβλεπε ένας άλλος.

Η κομψότης σας είναι ίσως ένα πράγμα που σας ενδιαφέρει πιο πολύ από την όμορφιά σας. Η δεύτερη χωρίς την πρώτη δεν θα είχε καμ μίαν αξία. Ένώ ή κομψότης μπορεί να κάμη και την πιο άσχημη γυναίκα να φαίνεται θελκτική και συμπαθητική.

Άλλ' ή κομψότης βρίσκεται σε άμεση σχέση με την όλη διάπλασι του κορμιού σας, με τις διαστάσεις του, με τό πάχος ή την αδυναμία του, με τό βάρος του με άλλα λόγια.

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΒΑΡΟΣ

Ποιό λοιπόν πρέπει να είναι τό βάρος ενός γυναικείου κορμιού ; Υπάρχει μία περίοδος της ζωής, κατά την όποιαν τό βάρος αυτό ενδιαφέρει άπολύτως.

Και ή περίοδος αυτή είναι από την ηλικία των 18 μέχρι των 45 χρόνων. Κάτω από τά 18 και πέρα από τά 45 δεν έχει καμμιάν ίσως σημασία.

Ίδού μερικοί αριθμοί, που θα σας ενδιαφέρουν άσφαλώς.

Για μία γυναίκα κοντού άναστήματος, οι κανονικές αναλογίες είναι :

Ηλικία 18—25	βάρος	όκ.	32—35
» 25—35	»	»	35—42
» 35—45	»	»	45—48

Για μία γυναίκα μετρίου άναστήματος :

Ηλικία 18—25	βάρος	όκ.	35—38
» 25—30	»	»	40
» 30—38	»	»	42—45
» 38—45	»	»	52—55

Για μία γυναίκα ύψηλού άναστήματος :

Ηλικία 18—27	βάρος	όκ.	35
» 27—32	»	»	40—42
» 32—40	»	»	45—50
» 40—45	»	»	50—55

Τό βάρος του σώματος που είναι άνωτερο ή κατώτερο άπ' αυτά τά όρια ζημώνει την πραγματική κομψότητα μιας γυναίκας.

Πρέπει λοιπόν να φροντίσετε, όσο μπορείτε πιο πολύ, να προσαρμόσετε τό βάρος σας στα όρια αυτά, παχαίνοντας ή αδυνατίζοντας αναλόγως. Άλλά καμμιά υπερβολή δεν χρειάζεται στο ζήτημα αυτό.

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Έκείνο που πρέπει πιο πολύ να προσέξετε είναι να διατηρήσετε την γραμμή του σώματός σας.

Αυτό δεν θα ήταν σωστό να τό ξεχνάτε ποτέ.

Αν τό πάχος καταστρέφη την γραμμή, ή αδυναμία την εξαφανίζει.

Μην άκούτε εκείνους και εκείνες που συμβουλεύουν την εύθεία γραμμή. Ταίριάζει πιο πολύ στον άνδρα, αλλά στην γυναίκα καθόλου.

Η εύθεία γραμμή είναι ή εξαφάνισις της γυναικείας χάριτος και κομψότητος. Είναι ο θάνατος της γυναικείας γοητείας.

Άλλά και οι υπερβολικές καμπυλότητες είναι τό ίδιο και ίσως περισσότερο άποκρουστικές.

Η γυναίκα που μοιάζει σαν τελικό σίγμα άποτελεί θέαμα καθόλου

εύχάριστο.

Έκείνο στο όποιο πρέπει περισσότερο να έπιστήσετε την προσοχή σας είναι τό να εξασφαλίσετε μίαν άρμονική αναλογία μεταξύ όλων των μελών του κορμιού σας.

Αυτό είναι ένα πράγμα που μπορείτε εύκολα να τό διακρίνετε και να τό διορθώσετε.

Τό κεφάλι δεν μικραίνει ούτε μεγαλώνει. Άλλά τό στήθος περιορίζεται ή αναπτύσσεται, τά χέρια και τά πόδια τό ίδιο, μέσα βέβαια σε κάποια λογικά όρια.

Για τό καθένα από τά μέρη αυτά του σώματός σας υπάρχουν ειδικές γυμναστικές ασκήσεις, που είναι πολύ εύκολο να τις άκολουθήσετε και να τις εφαρμόσετε.

Έν άνάγκη μπορεί να καταφύγετε στο μασάζ.

Άλλά μία γυναίκα που αφήνει τις δυσαναλογίες αυτές του κορμιού της να αναπτύσσωνται, χωρίς να κάμη καμμιά προσπάθεια για να τις περιορίση και να τις κάμη λιγώτερο χτυπητές, έγκληματεί κατά του έαυτού της.

Η ΜΟΔΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ Η ΙΔΙΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ

Έπειτα άπ' αυτό, ή προσοχή σας πρέπει να στραφί στην τουαλέττα σας.

Πόση παρεξήγησις υπάρχει στο ζήτημα αυτό !

Η τουαλέττα για μία γυναίκα είναι ή μόδα. Και όμως έδω θρίσκεται τό μεγάλο λάθος. Γιατί βλέπομε τη μόδα σαν ένα γενικό πράγμα, ενώ δεν είναι.

Οι μεγάλοι ράπται των Παρισίων τό έχουν καταλάβει αυτό. Φτιάχνουν μοντέλα, καθένα από τά όποια προσαρμόζεται σ' έναν ώρισμένον τύπο γυναίκας.

Η μόδα δεν μπορεί να είναι ή ίδια για μία γυναίκα κοντού, μετρίου και ψηλού άναστήματος. Δεν μπορεί να είναι άκόμη ή ίδια για μία γυναίκα παχεία και για μία γυναίκα αδύνατη.

Η μόδα δίνει βέβαια μία γενική γραμμή, αλλά τις λεπτομέρειες θα τις δώσετε έσεις μόνη σας.

Όταν παίρνετε ένα φιγουρίνι στα χέρια σας και βλέπετε δέκα πέντε μοντέλα, τό μάτι σας σταματάει επάνω σ' ένα άπ' αυτά που τό βρίσκετε πιο πολύ του γούστου σας.

Ποτέ όμως δεν άναρωτιέσθε αν αυτό τό μοντέλο σας πηγαίνει.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Τό ίδιο συμβαίνει και με τους χρωματισμούς.

Κάθε τόσο ή μόδα επιβάλλει και ένα χρώμα ή καλύτερα μίαν ώρισμένη άπόχρωσι, που την άκολουθείτε τυφλά, δουλικά, με έμπιστοσύνη σ' εκείνους που την καθιέρωσαν. Άλλ' είναι αυτό σωστό ;

Είναι σωστό, πάλιν, όταν είσθε κάπως εύτραφής, να φορήτε ένα φόρεμα με φαρδειούς ώμους, με πελώρια μανίκια και με βάσι πολύ άνοιχτή ή να διαλέγετε χρωματισμούς πολύ κτυπητούς και που έρχονται σε άντίθεση μεταξύ των ;

Γι' αυτό να φορήτε εκείνο που σας πηγαίνει.

ΛΟΥΡΑ ΜΠΛΟΝΤΙΝ

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Καταπέλται, που μοιάζουν με τά σημερινά κανόνια, μιδραλλιοβόλα, έμπρηστικές βόμβες, άρματα μάχης, βέλη που μεταδίδουν θανατηφόρες άσθένειες και φοβερές έπιδημίες.

Η εποχή μας είναι περήφανη για τά όπλα και τις πολεμικές μηχανές της, που εξαπολύουν τον θάνατο από τεραστίων άποστάσεων και προκαλούν και μόνο με την θέα τους τον τρόμο.

Άλλά φαίνεται πως δεν υπάρχει τίποτε τό νέο κάτω από τον ήλιο. Και αν αυτό ισχύη για ένα πλήθος άλλων πραγμάτων, ισχύει πιο πολύ για τά πολεμικά όπλα, που, παρ' όλες τις τελειοποιήσεις τους, δεν κατώρθωσαν να άπομακρυνθούν από τά άρχικά τους πρότυπα, που είχαν επινόησι και ύψηχαν πριν από δύο χιλιάδες ή από διόμιση χιλιάδες χρόνια.

Τελευταία, σε μίαν άρχαία έλληνική πόλι της Ίσπανίας, ήλθαν εις φώς ένα πλήθος από πολεμικά όπλα και μηχανές της πρό Χριστού εποχής, που μπορεί να μάς δώσουν μίαν ιδέα πλήρη σχετικώς με τον τρόπο κατά τον όποιον διεξήγετο ο πόλεμος στα παλιά χρόνια.

Ε ! λοιπόν, από τους προχριστιανικούς στρατούς δεν έλειπαν, ούτε τά κανόνια, ούτε τά μιδραλλιοβόλα, ούτε οι έμπρηστικές βόμβες, ούτε τά άρματα μάχης. Ο πόλεμος των μικροβίων δεν ήταν ούτε και αυτός άγνωστος. Η μόνη διαφορά είναι ότι τά πολεμικά αυτά όπλα έλειτούργοσαν χωρίς την πυρίτιδα και γι' αυτό ή δράσις των ήταν πιο περιορισμένη από σήμερα.

Οι καταπέλται, έξαφνα, έξεσφενδόνιζαν μακρά και βαρύτατα βέλη με σιδερένιες αίχμες τό μήκος των οποίων έφθανε 2 μέτρα και τό βάρος των τά 10 κιλά σε πολύ μεγάλες άποστάσεις, έτοποθετούντο δε επάνω σε άρματα και μπορούσαν να μεταφερθούν με μεγάλη εύκολία από τό ένα μέρος στο άλλο, όπως και τά σημερινά κανόνια. Είχαν επίσης ειδικά όργανα σκοπεύσεως και προσανατολισμού.

Η άπόστασις στην όποια μπορούσαν να εκσφενδονισθούν αυτά τά βέλη έφθανε τά 300 μέτρα, ή δε βολή των είχε πάντοτε μεγάλη έπιτυχία.

Μερικοί άπ' αυτούς τους καταπέλτας έμοιάζαν πιο πολύ με τά σημερινά μιδραλλιοβόλα. Μπορούσαν να εκσφενδονίσουν δέκα και περισσότερα βέλη συγχρόνως.

Τά βέλη αυτά, μόλις έφευγαν από τον καταπέλτην, διεσπείροντο σε σχήμα βεντάλιας και έκαναν πολύ μεγάλη θραύσι μεταξύ του έχθρου, δε δομένου ότι την εποχή εκείνην οι στρατοί έπολεμούσαν σε πολύ μικρή άπόστασι ο εις από τον άλλον.

Άλλ' ή πολεμική τέχνη εκείνης της εποχής είχε κάμει πιο μεγαλύτερες προόδους.

ΒΕΛΗ ΠΟΥ ΜΕΤΕΔΙΔΑΝ ΤΗΝ ΠΑΝΩΛΗΝ

Εδάπτιζαν δηλαδή αυτά τά βέλη μέσα σε θειον κα όταν έθγαιναν από τον καταπέλτη, λόγω της άναπτυσσομένης θερμότητος, έπαρναν φωτιά. Η διαδρομή που έκαναν τά μετεβάλλε σε φλεγόμενους πυρσούς, που μετέδιδαν τό πυρ παντού όπου έπεφταν.

Άλλα πάλιν από τά βέλη αυτά τά εβάπτιζαν μέσα στο μολυσμένο αίμα νεκρών ίππων, που είχαν περιέλθει σε κατάστασι σήψεως. Έτσι, όταν έπεφταν στο έχθρικό στρατόπεδο, μετέδιδαν μίαν έπιδημία πανώλους, που άνάγκαζε τον αντίπαλο να υποχωρήση.

Επρόκειτο, δηλαδή, περί πολέμου μικροβίων, που δεν διέφερε από εκείνον που διεξάγεται στις ημέρες μας.

TANKS ΠΡΙΝ ΑΠΟ 4.000 ΧΡΟΝΙΑ

Τά τάνκς δεν είναι λιγώτερο παλαιά εφευρέσις. Χρονολογούνται από 4.000 έτών, οι πρώτοι δε που τά εχρησιμοποίησαν ήσαν οι Αιγύπτιοι. Τά «άρματα μάχης» της εποχής εκείνης είχαν μεγάλες λόγχες εμπρός και άλλες μικρότερες στα πλάγια. Στο μεταξύ των δύο τροχών ήταν τοποθετημένα δρέπανα.

Όταν τό άρμα έκινείτο, τά δρέπανα αυτά έκαναν ένα είδος κυκλικών κινήσεων και απέκοπταν τά πόδια εκείνων που δεν έπρόφθασαν να υποχωρήσουν.

Ο οδηγός του άρματος ήταν έξ άλλου προφυλαγμένος πίσω από μετállινες πλάκες, που περιέβαλλαν άπό παντού τη θέσι στην όποιαν ήταν καθισμένος.

Τά τάνκς αυτά έπροκάλεσαν πολλές φορές τον πανικό μεταξύ των στρατών της παμπάλαιας εκείνης εποχής, όπως μάς διηγούνται οι ιστορικοί.

ΟΙ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΠΥΡΓΟΙ

Άλλ' υπάρχει μία πολεμική ιμη-

χανή της αρχαιότητας, που δεν έχει τίποτε το όμοιο της στην εποχή μας. Πρόκειται για τους κινούμενους πύργους, τους οποίους χρησιμοποιούσαν οι λεγεώνες του 'Ιουλίου Καίσαρος για να προσβάλλουν τα φρούρια και τα οχυρωματικά έργα της εποχής.

Οι πύργοι αυτοί είχαν ύψος 30 έως 40 μέτρων και ετοποθετούντο σε μιάν απόσταση 100 μέτρων από το τείχος, έναντιον του οποίου επρόκειτο να διεξαχθῇ ἡ ἐπίθεσις.

Τὰ κινητὰ αὐτὰ φρούρια ἐκινούντο ἐπάνω σὲ πελώριους ξύλινους τροχούς, ἐχωρίζοντο δὲ σὲ δρόμους. Σὲ κάθε δρόμο ὑπῆρχε καὶ ἓνας οὐλαμὸς ὀπλιτῶν, ποὺ ἦταν ἐτοιμοὶ γιὰ τὴν ἐπίθεσι. Πίσω ἀπὸ τὸν πύργον, προφυλασσόμενοι τελειῶς ἀπ' αὐτὸν ετοποθετοῦν ἕνα πλήθος δούλων ποὺ τὸν ἐσπρωχναν καὶ τὸν μετακινούσαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ὅταν ὁ πύργος ἐφθανε ἐμπρὸς στοῦ τείχους, οἱ στρατιῶται τοῦ τελευταίου δρόμου ἐκατέβαζαν μὴ κινητὴ γέφυρα καὶ ἐπηδοῦσαν μέσα χωρίς μεγάλη δυσκολία, προστατευόμενοι ἀπὸ τὰ βέλη ἐκείνων ποὺ βρίσκονταν στὸν πρῶτο δρόμο καὶ ποὺ ἦταν σὲ ἕνα ὕψος 10 ἢ 15 μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ τείχους. Γιατὶ ὁ πύργος ἦταν πάντοτε ψηλότερος ἀπὸ τὸ τείχος, σὲ τρόπο ποὺ οἱ στρατιῶται τῆς κορυφῆς μπορούσαν νὰ προστατεύσουν ἀποτελεσματικὰ ἐκείνους ποὺ ἐπετίθεντο.

Ὁ πύργος αὐτὸς σκεπαζόταν ἐπίσης μὲ ἕνα στρώμα ἀργύλου καὶ μὲ δέρματα ζώων, προσφάτως σφαγέντων, ποὺ ἐξουδετέρωναν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐμπρηστικῶν βελῶν.

Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΧΕΛΩΝΗ

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κινούμενους πύργους, ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ οἱ «κρίοι».

Ὁ κρίος ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕναν κορμὸ δένδρου, ὁ ὁποῖος στὸ ἄκρον περιεβάλλετο μὲ μὴ μεταλλινὴ αἰχμή. Ὁ κορμὸς αὐτὸς ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ μὴ βαρεῖα μεταλλινὴ ἀλυσίδα.

Ὁ κρίος, ὅπως καὶ οἱ κινούμενοι πύργοι, σερνόταν ἐπάνω σὲ τροχοὺς. Ἐκατοντάδες στρατιωτῶν τὸν ἐσπρωχναν ἀπὸ πίσω καί, ὅταν ἐπλίσσετο στὸ τείχος, ὁ κορμὸς κατεφέρετο μὲ μεγάλη ὀρμή καὶ ἦταν τόση ἡ δύναμις του, ὥστε, τὶς πὶο πολλές φορές, ἐπέφερε ρήγμα, τὸ ὁποῖον ἐμεγάλωνε ἐπειτα μὲ διαδοχικὰ χτυπήματα.

Ἐνα θαυμάσιο ἀμυντικὸ μέσον τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς ἦταν ἀκόμη ἡ «Ρωμαϊκὴ χελώνη».

Ὅταν ἐνεργοῦσαν ἐπὶθεσι ἐναντίον ἑνὸς τείχους, οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται συσπειρώνονταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, ἦνῶσαν τὶς ἀσπίδες των καὶ ἐσημάτιζαν σὰν ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος γιὰ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, οἱ ζημίες ποὺ ὤφειοντο ἦσαν ἐλάχιστες.

Νᾶ, λοιπόν, ὅτι τὸ κακὸ εἶνε παλὸν ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Ἡ ἐποχὴ μας ἐτελειοποιήσε τὶς πολεμικὰς ἐφευρέσεις τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ δὲν ἐφεύρε τίποτε καινούργιο.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Λευκὴ γλῆσσά σου

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Μὲ τὴν ιδέα ὅτι πῆγαινε νὰ εἶρῃ κάποια κυρία ἡ ὁποία θὰ τῆς ἀνάθετε δουλειὰ ἐργοχειρῶν ἡ Τζέννη, πέφτει ἀνυποπτη στὴν παγίδα ποὺ τῆς ἔστησαν οἱ Γκοντράν, ἡ κόρη του καὶ ὁ Ντεζανίρ. Ὅταν ἡ δύστυχη νῆα ἀντίκρουσε μπροστὰ τῆς τὸν τελευταῖον αὐτὸν μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ τὴν εἰσήγαγον, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸ φόβο της. Ὁ Ντεζανίρ, ποὺ ἀντελήφθη τὴν ἀνησυχία τῆς Τζέννης, διέταξε τὸν ἱπποκόμο Ἀρσὶν μπάλλιν νὰ πάη νὰ εἰσδοιῇ τὴν ὁδὸν τὴν κόμησάν ἀδελφὴ του περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς Τζέννης καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν νῆα τῆς εἶπε μὲ λεπτότητα:—Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπιτρέψατέ μου, δεσποινίς, νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ κουτὶ αὐτό).

29ον

Καὶ ὥρῃς νὰ περιμένῃ τὴν ἄδεια, ἀρπάζει τὴν καπέλιέρα καὶ τὴν ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Μετὰ ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὴ νῆα, ποὺ δὲν μπορούσε πιά νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς:

—Ἡ δεσποινὶς Τζέννη Μενιέ, δὲν θυμάται τάχα, ἔκαμε μὲ χαμόγελο, ἀν μ' ἔχῃ ξαναδῇ καὶ ἄλλοτε;

—Ἐνὸμια πὼς γελοιόμουν, κύριε, ἀπῆντησε ἡ νῆα, ἀλλὰ τώρα θυμάμαι καλὰ ὅτι ἦλθατε μὴ μὲρα στὸ σπίτι μας...

Εἶχε ἀποκτήσει τέτοια τόλμη τώρα, ὥστε σηκώνοντας τὰ μᾶτια τῆς ἐπάνω στὸν συνομιλητὴ τῆς, πρόσθεσε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Δὲν περίμενα, κύριε, νὰ σὰς συναντήσω ἐδῶ...

Μετὰ, μὲ σκόπιμη πρόθεσι νὰ φανῇ δυσσεβημένη καὶ ἐκπληκτικὴ μαζί, ἐξηκολούθησε σὲ τόνον ἥρεμο καὶ ἀξιοπρεπῆ:

—Ἡ δεσποινὶς ντ' Ὠμόν δὲν μὲ εἶχε προειδοποιήσει... Παρέλειπε μάλιστα καὶ νὰ μοῦ πῇ τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου στὸ ὁποῖον εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ συστήσῃ γιὰ δουλειά...

—Τὶ σημαίνει ποὺ δὲν σὰς ἐλληροφόρησε; Δὲν ὑποθέτω ὅτι εἶναι δυνατόν μὴ ἐργάτρια νὰ εἶναι ἐκείνη ὅταν προκύβει ν' αὐξήσῃ τὴν πελατεία της... Θέλετε, δηλαδή, νὰ μοῦ δώσετε νὰ καταλάβω ὅτι ἀν ἐξέρχεται πὼς θὰ μὲ συναντήσετε ἐδῶ, δὲν θὰ δεχόσαστε τὴν τόσο ὑποχρεωτικὴν προσφορά ποὺ σὰς ἔκαμε ἡ φίλη μας, δεσποινὶς ντ' Ὠμόν, γιὰ νὰ σὰς στείλῃ στὴν ἐπαυλὶ;

Ἡ Τζέννη δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Συνιθισμένη νὰ ἐκπαίδη τὴν σκέψιν τῆς μὲ τὴν πῖλ ἀπόλυτη εὐλαβίαν, ἀποκρίθηκε ἀπερίφραστα:

—Μάλιστα, κύριε, τ' ὁμολογῶ!

—Μνησικακεῖτε, λοιπόν, ἐναντίον μου μὲ τὴν ἐπίσκεψιν ποὺ σὰς ἔκαμα πρὸ καιροῦ;

—Δὲν μνησικακῶ, κύριε, ἀλλὰ, τέλος πάντων, νομίζω πὼς ἦλθα ἐδῶ σ' ἀκατάλληλῃ στιγμῇ. Ἐνοχλῶ ἴσως τὴν κυρία κόμησάν, ἀφοῦ ἀργεῖ τόσο πολὺ νὰ στελλῇ νὰ μὲ φωνάξουν...

—Ὁ, καὶ ἐγὼ, ἀπ' ἐναντίας! ἔκαμα μὲ κάποια στεναχώρια ὁ Ντεζανίρ. Ἀλλ' ὥστε ἡ κυρία κόμησάν, θάλλῃ ἐδῶ, εὐαρεστηθῇ ὅμως νὰ καθήσετε, δεσποινίς, πρόσθεσε προσφέροντας τὸ μπράτσο του στὴ Τζέννη γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ κἀθισμα δίπλα στὸ ὁποῖο ἐκά-

θησε καὶ ἐκεῖνος.

Μ' ἀπότομο κίνημα ἡ Τζέννη τοῦδεψε τὴν κατὰπληξί τῆς γιὰ τὴν οικειότητα ἐκείνη.

—Γιατὶ ἀπομακρύνεσθε, δεσποινίς; ἔκαμε ὁ Ντεζανίρ προσπαθώντας νὰ πλησιάσῃ τὴν νῆα. Δὲν ἔχω διόλου τὴν πρόθεσιν, ἐξακολούθησε, προσποιούμενος τὸν εὐλαβὴ, νὰ σὰς ἀφήσω κάτω ἀπὸ τὴν δυσάρεστη ἐντύπωσιν τῆς πρώτης μου ἐπισκέψεως, ἀφοῦ πρόθεσίς μου ποὺ σὰς δέχομαι ἐδῶ, εἶνε νὰ προσπαθῶ νὰ μὲ δικαιολογήσῃτε, νὰ μὲ συγχωρήσετε. Ἡ Τζέννη δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ τελειώσῃ.

—Δὲν διετήρησα καμμιὰ ἀνάμνησιν, κύριε, ἔκαμε διακόπτοντάς τον, οὔτε καλὴ, οὔτε κακὴ, τῆς ἐπισκέψεως ποὺ πιστεύατε ὅτι μπορούσατε νὰ μοῦ κάμετε παρυσιαζόμενος στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου... Δὲν ὑπάρχει λόγος λοιπόν νὰ δικαιολογήσῃτε, δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ ἔχετε ἀνάμνησιν νὰ σὰς συγχωρήσω.

—Ἐνὸμια τ' ἀντίθετο, δεσποινίς, καὶ νὰ γιατί ἐπέμεινα, στὴν δεσποινίδα ντ' Ὠμόν, νὰ εὐαρεστηθῇ ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ. —Τὶ λοιπόν, κύριε; φώναξε ἡ Τζέννη κάμοντας νὰ σηκωθῇ.

Ὁ συνομιλητὴς τῆς ὅμως τὴν κράτησε στὸ κἀθισμα, ἀπαντώντας πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε χαμόγελο:

—Ἀλλὰ ἀπολύτως, δεσποινίς, νὰ μοῦ παράσχῃ τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς ξαναδῶ καὶ νὰ ἐπιτύχω ἀπὸ σὰς τὴν συγγνώμην ποὺ τόσο πολὺ ἐπιθυμῶ.

—Οἱ λόγοί σας μ' ἐκπλήττουν, κύριε, ἀπῆντησε ἡ ἐργάτρια μὲ ὕψος ψυχρῆς ἀξιοπρεπείας.

—Δὲν ἔχουν ὥστόσο τίποτε ποὺ νὰ μοῦ εἰς νὰ σὰς τρομάξῃ ὑποθέτω! Καὶ ἡ στάσις μου, τὴν στιγμὴ αὐτὴ, ποὺ εἶμαι τόσο εὐτυχῆς, θάλαγα μάλιστα τόσο συγκινημένος, γιατί εἶμαι κοντὰ σας, εἶνε ἡ ἀσφαλέστερη ἐγγύησις τῶν καλῶν μου διαθέσεων γιὰ σὰς...

Μὴ ἐμπνευσὲς ἦλθε τότε ξαφνικὰ στὴ Τζέννη:

—Μοῦ μιλοῦσατε, πρὸ ὀλίγου, γιὰ τὸν πόθο ποὺ εἶχατε, εἶπε μὲ ζωηρότητα, ὅτι θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ ξεράσω κάποια ἐπισκεψί, κάποια συγκομιλὴν ποὺ, κατὰ τὴν γνώμην σας, μ' ἐξέπληξε καὶ μὲ προσέβαλε, κύριε...

—Καὶ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια.

—Πὼς λοιπόν μοῦ μιλάτε ἀκόμη γιὰ τοὺς πόθους καὶ προσθέσεις σας ἀπέναντί μου;

—Γιατὶ εἶνε λαμπρὲς, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!...

—Δὲν θέλω νὰ καταλάβω τίποτε, κύριε, ἀπ' ὅλα αὐτὰ, φώναξε μὲ ἔξαψιν ἡ Τζέννη, γιατί μ' αὐτὸ μὲ κάμετε νὰ ὑποθέτω, πὼς ἀντὶ νὰ μετανοήσετε γιὰ ὅτι κάματε ἄλλοτε, σήμερον δὲν θέλετε παρὰ νὰ ἐπαναλάβετε μὴ ἀπόπειρα ἀνάστα ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου, καὶ ὑβριστικὴ γιὰ μένα...

Καὶ μιλώντας, μὲ περισσotέρα βλοσυρὰ ἔξαψιν ἡ Τζέννη, εἶχε τὰ βλέμματά της στραμμένα πρὸς τὴν πόρταν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ κόμησάν γιὰ τὴν ὁποία τῆς μίλησαν, θάβρονταν ἴσως νὰ θέσῃ τέρεμα στὴ σκηνὴ ἐκείνη τὴν ὁποία δὲν περιέμενε καὶ ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν ἀνησυχῇ σοβαρὰ...

Στὸ μεταξύ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ πιά,

καὶ ὁ κ. Ντεζανίρ, ποὺ δὲν ἤθελε παρὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ ὥσπου νάσθῃ ἡ νύκτα, ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐσηκώθη ἀμέσως, πλησίασε τὴν νῆα, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ του καὶ τῆς εἶπε χωρίς προλόγου:

—Ἔχετε ἄδικο νὰ ὑποπτεύεσθε τὴν εὐλαβίαν τῶν προσθέσεων μου. Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ μοῦ ἐμπνέετε ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἔχει μεταβληθῇ σὲ εὐλαβίαν, ἀκαταμάχητη ἀγάπη...

—Κύριε!

—Ὁ! μὴ μὲ διακόπτετε, ἐξηκολούθησε μὲ προσπολητὴ συγκίνησιν ὁ Ντεζανίρ. Ναι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου χίλιες φορές, θέλησα μάλιστα νὰ τὸν πείσω ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐνοιωθῶ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας φευγαλέος πόθος, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα παρὰ νὰ φθάσω στὸ συμπέρασμα ὅτι σὰς ἀγατῶ τελλὰ, παρὰ... Κι' ἐστὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὴ σκέψιν νὰ σὰς ξαναδῶ καὶ νὰ σὰς ἱκετεύω νὰ μὴ ἀρνηθῇτε νὰ δεχθῇτε τὴν εὐτυχία ποὺ ὠνευρεῖσθαι μὲ σὰς καὶ γιὰ σὰς!...

—Καὶ μόνο γι' αὐτὸ μὲ προσελεύσατε ἐδῶ; ρώτησε μ' ἀπότομο ὕψος ἡ Τζέννη. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κύριε, πρόσθεσε κάμοντας ἕνα θῆμα γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν συνομιλητὴ τῆς, ἐλπίζω νὰ μὴ ἀρνηθῇτε, ὅτι ἐκείνην ποὺ ὀφείλετε νὰ σεβασθῇτε, ἀν εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε τόσο εὐλαβικῶς, ὅσο εἶπατε πρὸ ὀλίγου, μὴ χέρι...

Ἐσπρωξε τὰ χέρια τοῦ Ντεζανίρ ποὺ ἄπλωσε ἐπάνω τῆς καὶ κυττάζοντάς τον ἀγέγραχα:

—Περιμένω ἀπὸ σὰς κύριε, πρόσθεσε, ν' ἀνοίξετε αὐτὴν τὴν πόρταν σὲς ὁ ἴδιος καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ θῶ ἀπ' ἐδῶ μὲ τὸ μέτωπο ψηλά!

Ἐπειτα, μὲ τὸν αὐτὸ τόνον ἀξιοπρεπείας:

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἐτόνισε, κάμετέ τὸ ἐκουσίως καὶ μὴν περιμένετε νὰ τὸ ἀπαιτήσω!

Εἶχε μάλιστα τὸ θάρρος νὰ παραμερίσῃ σὰν γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Ντεζανίρ νὰ περάσῃ πρῶτος γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρταν.

Ἀλλὰ ὁ αὐτοφνημιζόμενος αὐτὸς Δὸν Ζουὰν καὶ ἄλλο εἶχε στὸ νοῦ του παρὰ αὐτό. Ἐκαμε πραγματικὰ τὴν κίνησιν ποὺ ἤλπιζε ἡ νῆα, ἀλλὰ γιὰ νὰ στηλωθῇ στὴν πόρταν, μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ νὰ φωνάξῃ:

—Αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε εἶνε ἀδύνατον! γιὰτὶ νομίζω πὼς ποτὲ δὲν θάβρισκα πῶς κατὰλληλὴ εὐκαιρία...

—Γιὰ νὰ κάμετε τί;

—Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχω ἀπὸ σὰς ἀπάντησιν ποὺ νὰ μὲ ἱκανοποιεῖ, ἕνα λόγο ἐλπίδος ποὺ νὰ φαιδρύνῃ τὴν ψυχὴν μου...

—Τὴν ἀπάντησιν μου σὰς τὴν ἔδωσα, κύριε, πρὸ καιροῦ, καὶ τὴν ἐπανελάβα καὶ σήμερον. Γιὰ τελευταία, λοιπόν, φορὰ, σὰς ἔφη νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ θῶ.

Εἶχε μιλήσει μὲ τόσο εὐσταθεῖα, τὴ φορὰ αὐτὴ, ἡ Τζέννη, ὥστε ὁ Ντεζανίρ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ τακτικὴν, ἀν ἤθελε νὰ φθάσῃ στὸν σκοπὸ του.

—Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐλπίσετε ἀπὸ μένα, ἀπῆντησε μὲ ζωηρότητα, νὰ δεχθῶ ὅτι μοῦ ζητᾶτε. Θάταν ἐκ μέρους μου μὴ ἀδυναμία ποὺ θὰ ἠτανόσφιμον μὲ τὰ φλογερὰ αἰσθήματα ποὺ κατωρθώσατε νὰ μοῦ ἐμπνεύσετε...

Ἡ Τζέννη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ περισσotερον τὴν ἀγανάκτησιν τῆς:

—Μὲ προσελεύσατε σὲ παγίδα λοιπόν; φώναξε. Ἀ! αὐτὸ εἶνε ἀνάξιο τιμίου ἀνθρώπου! Γιατὶ μοῦ μιλήσατε γιὰ μὴ δῶρον κόμησάν ἀδελφῆς σας ποὺ, ὅπως εἶποτε, μὲ περιέμενε καὶ θ' ἐρχόταν μάλιστ' ἐδῶ;

—Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι...

—Πᾶψτε, κύριε! Εἶνε περιττὸ νὰ πῇτε ἀνοφελὴν ἡμέραν. Ξέρω τώρα τὶς προθέσεις σας...

Ὁ Ντεζανίρ δὲν πρόλαβε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ νῆα συνέχισε μ' ἀκράτητὴ ἔξαψιν:

—Ἤλθα ἐδῶ μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη στὶς ὑποσχέσεις ποὺ μοῦδωσαν καὶ ἤλπιζα νὰ θῶ ἐργασία ποὺ θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζήσω τιμῇ! Πὼς ἦταν δυνατόν νὰ μοῦ περάσῃ ἡ ιδέα ὅτι ἀντὶ αὐτῶν θάμουν ὑποχρεωμένη ν' αὐνῶ ἐναντίον ὑβριστικῆς ἐπιθέσεως! Τώρα ὅμως ποὺ μὲ βγάλατε ἀπὸ τὴν ἀπάτην μου, δὲν θέλω πιά, δὲν μπορῶ πιά νὰ μείνω οὔτε στιγμὴν περισσotερον μαζί σας. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά μου, κύριε, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ φωνάξω ζητώντας βοήθειαν...

—Θὰ φωνάξετε! ἔκαμε εἰρωνικὰ ὁ Ντεζανίρ, ποὺ νόμισε πὼς ἦταν πιά καιρὸς ν' ἀλλάξῃ τελειῶς τακτικὴν, μὰ αὐτὸ θάταν μάταιος κόπος, ὥραία μου, γι' αὐτὸ δὲν παρημέλησα καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις...

ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ...

Στάθηκε γιὰ λίγες στιγμὰς καὶ κατὰ τῆς κατὰματα τὴν νῆα σὰν νάθελε νὰ μαντέψῃ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ προξένουναν τὰ τελευταία λόγια καὶ μετὰ, μὲ τόνον σκληρῆς εὐλαβείας:

—Μαντέψατε πολὺ καλὰ, πρόσθεσε, ὅταν ὑποθέσατε ὅτι μίλησα γιὰ μὴ δῶρον ἀδελφῆς μου, γιὰ μὴ κόμησάν, ποὺ δὲν ὑπάρχει. Ναι, σὰς τὸ δεβαιῶναι τῶρα καὶ ἐγὼ. Ἡ κόμησάν αὐτὴ δὲν ὑπάρχει παρὰ στὴν φαντασίαν μου μονάχα...

Κανένας δὲν προκρίνεται νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλιον τῆς πόρτας αὐτῆς ὅσο καὶ ἂν φωνάξετε...

Εἶχε προλάβει ἕνα κίνημα ποὺ ἔκαμε ἡ ἐργάτρια γιὰ νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸ παρὰ τὸ ποὺ εἶχε μείνει ἀνοικτὸ, καὶ ἐρπάζοντάς τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν ξανάφερε κοντὰ στὸ τραπέζι.

Ἡ Τζέννη κατώρθωσε ὅμως νὰ ξεφύγῃ καί, μὲ τὰ μᾶτια, ἐξήτησε ἄλλῃ διέξοδον. Ξαφνικὰ τὰ βλέμματά της σταμάτησαν ἐπάνω στὶς πανοπλίες, ὡς ἂν, στὴν ἀλλοφροσύνη τῆς, νὰ πῆρε τὴν σταθερὰ ἀπόφασιν ἂν μνηστῇ, μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ὅπλα ἐκεῖνα.

Ὁ Ντεζανίρ ὅμως συνέλαβε τὸ βλέμμα ἐκείνου καὶ μὲ εἰρωνικὴ διάθεσιν τῆς εἶπε χαμογελώντας:

—Ἐὰν θέλετε νὰ διαπράξετε φόνον, ὥραία μου, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐλδέξετε τὸ ὄπλον γιὰ νὰ κάμετε τὸ ἐγκλημα.

Ἐδεῖχνε διαδοχικὰ τὶς πανοπλίες, μὲ τὴν γαλήνη συλλέκτου ποὺ θέλει νὰ δείξῃ πόσο ἀξίζει τὰ πολυτίμητα ἐκεῖνα ὅπλα, καί:

—Αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε, εἶνε κομπερὰ ἐγγειρίδια, ἐκεῖνα ἐκεῖ, ρεβόλβερ ὅλων τῶν διαμετρημάτων, θὰ βρῇτε ἐπίσης καραμπίνες μεγάλης εὐθυβολίας, ὅπλα ποὺ πολλὰ σπάνια βρίσκει κανεὶς... Κι' εἶπε τα πρόσθεσε γελώντας πάντοτε, ἀν ἐπιθυμῇτε νὰ τελειώσατε μ' ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζεται «ἐπίθεσις», καὶ ποὺ δηλῶ κατηγορηματικὰ ὅτι εἶνε ἕνας παράφορος ἔρως ποὺ μοῦ γεμίζει τὴν καρδιά, μοῦ ἀπορροφᾷ τὴν σκέψιν καὶ ταράσσει τὴν ψυχὴν μου, νὰ, ὥραία μου, μ' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ ἱκανοποιήσῃτε τὸ ἐναντίον μου μίσος σας...

Κι' ἀρπάζοντας τὸ κυνηγετικὸ ὄπλον, ποὺ ἦταν τοποθετημένο στὴ γωνία τοῦ παραθύρου τοῦ παρυσιαζόμενου στὴ νῆα:

—Εἶνε γεμάτο! πρὸ ὀφθαλμοφανῶς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο τοῦ δὺο λύκους. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ, μὲ τὸ κομψὸ δαχτυλίδι σας, νὰ πιέσετε μὴ σκανδαλίσῃτε θὰ πέσω νεκρὸς στὰ πόδια

σας!...

Στὴ θέα τοῦ ὄπλου, τρομαγμένη ἡ Τζέννη, ὀπισθοχώρησε ἀπλώνοντας τὰ χέρια τῆς σὰν νάθελε νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ.

Ὁ Ντεζανίρ τὴν ἀκολούθησε γελώντας.

—Φοβάσθε, μικρούλα μου, τῆς εἶπε κυττάζοντάς τὴν μὲ πόθο. Δὲν θέλω νὰ αὐξήσω τὸν φόβο σας αὐτόν. Εἶνε ἀνώφελο. Θὰ κρύψω λοιπὸν τὸ ὄπλον αὐτὸ ποὺ, βλέπω καλὰ, ἀποστρέφεσθε νὰ μεταχειρισθῇτε ἐναντίον μου, ἐμοῦ τοῦ περιπαθοῦς λάτρου σας σήμερον, καὶ τοῦ δούλου σας αὐτοῦ ποὺ δὲν ὑποτάσσεται καὶ στὶς πὶο μικρὰς ἐπιθυμίες σας...

Κι' ἐνῶ ζήτησε μέρος νὰ εἴξῃ τὸ ὄπλον, ἡ Τζέννη ἐπαφελουμένη ἐκ τοῦ ὅτι δὲν βρισκόταν κοντὰ τῆς ὁ διώκτης τῆς ὥρμησε πρὸς τὴν πόρταν. Ἀφῆνοντας ὅμως τὸ ὄπλον στὴ γωνία τοῦ παραθύρου ὁ Ντεζανίρ μ' ἕνα πᾶνθημα ἐφθασε τὴν φυλάδα καὶ τὴν ξανάφερε τὴν μέσην τοῦ δωματίου φωνάζοντας:

—Θέλατε λοιπόν, νὰ τὸ σκάσετε, ὥραία μου, δὲν εἶναι ἔτσι; Εὐτυχῶς ποὺ σὰς συνέλαβα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ κάμετε τὴν τελευταία αὐτὴ τρέλλα...

Καὶ σφίγγοντας δυνατὰ τὰ χέρια τῆς νέας στὰ δικά του:

—Τί ἐλπίζατε λοιπόν ὅτι θὰ κάματε; Νὰ ζητήσετε βοήθειαν ἐναντίον μου; Χαμένος ἐντελὸς κόπος μικρούλα μου, ἀφοῦ σὰς εἶπα ἤδη ὅτι πῆρα ὅλες μου τὶς προφυλάξεις. Μάθετε ἀκόμη ὅτι οἱ οἱ ὑπηρετές τῆς ἐπαύλειος ἔχουν πάρει ἄδεια γιὰ ὅλη τὴν νύκτα. Δὲν θὰ βρῇτε λοιπὸν ψυχὴ ζωντανὴν στὸ κτήμα αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ

τέρα της, που θα πεθάνη από την λύπη του αν μάθι την τρομερή αλήθεια. Είς μάτην ζητεί να δονήση στην καρδιά του αθλίου, την χορδή που δεν προσβάλλει ποτέ κανείς ανεπιτυχώς σ' άνθρωπο που του απέμεινε και ελάχιστο ίχνος συνειδήσεως.

Κι' όταν πείθεται ότι ο κτηνάνθρωπος κάτω από τα νύχια του όποιου σπαράζει, δεν άκουει τίποτε κι' εξακολουθεί να έπιζητή την καταστροφή της :

— "Ατιμε ! φωνάζει, προσπαθώντας ν' άπωθήση το πνευστιών εκείνο στήθος που σφίγγεται επάνω στο δικό της.

— "Ατιμε ! φωνάζει, προσπαθώντας ν' άπωθήση το πνευστιών εκείνο στήθος εκείνου που εκφράζει την ασέλγεια και που πλησιάζει προς το δικό της... "

Μετά βλέποντας ότι δεν μπορεί πια ν' αντίσταθι περισσότερο προσπαθεί να δαγκάση όπου θεί, τον καταστροφέα της, και αφήνει τρομερή κραυγή άπελπισίας.

Είνε όμως ή τελευταία προσπάθεια, ή υπερτάτη διαμαρτυρία του θύματος που πρόκειται να ύποκύψη...

Η Τζέννη δεν έχει πια δύναμι. Τα πνευμόνια της δεν έχουν καθόλου άερα. Από τον συσπασμένο λάρυγγά της δεν εκφεύγουν πια παρά άναρθροι φθόγγοι. Καί με σθυσμένη φωνή δοκιμάζει ακόμα να διαμαρτυρηθή :

— "Αθλιε ! ψιθυρίζει με στεναγμό... — Δολοφόνε! δολοφόνε!... Τετέλεσται !... "

Η εργάτρια θρίσκει στην έξουσία του αθλίου που, σπρνόνοντάς την στα χέρια του, την άποκομίζει όπως το άγριο θηρίο άποκομίζει την λεία που έπιασε. Τυφλωμένος από το πάθος δεν βλέπει πια το όχρδ, από τον τρόμο, πρδσωπο που έχει κάτω από τα μάτια του.

Το αίμα άνεβαίνει στον έγκέφαλό του, χίλιοι θόρυβοι συγκεχυμένοι, που βομ- λούν στο κεφάλι του, τον έμποδίζουν ν' άκούση την φωνή που ψιθυρίζει την τελευταία αυτή ικεσία :

— "Θεέ μου !... Κάμε να πεθάνω ! Λυτήσου με! Πάρε με, πάρε με Θεέ μου... Στο έλεός σου αφήνομαι Θεέ μου !... "

Λίγες στιγμές ακόμη κι' ο συνέννοχος του Γκοντράν ν' Ώμδν θάχη κρατήση την ύπόσχεσί του...

Φαίνεται πως τίποτε πια δεν μπορεί να του άποσπάση το θύμα που μεταφέρει, ψυχο σχεδόν, προς το ντιβάνι.

Η Τζέννη, με το σώμα άφημένο, έχει πια φωνή, κι' από τα μισάνοιχτα είλη της ξεφεύγει τώρα πνοή θραυή σαν ψυχροάγνημα.

Ο Ντεζανιέρ ξαπλώνει τώρα την αναίσθητη Τζέννη επάνω στο ντιβάνι που άπρόκειτο να χρησιμοποιή για την εκτέλεσι του έγκλήματος, που θ' άπαλλάξει για πάντα την Δευκή από μια αντίζηλο και τον Γκοντράν απ' εκείνην από την όποιαν πίστευε πως είχε άπαλλάχθι την ήμέρα που ο Μπρικού, ο παλαιοπόλης, τούφερε το μενταγιόν και την χρυσή άλυσίδα...

ΑΥΤΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ

Η Τζέννη σ' όλη πη διάρκεια της λιγδστιγμης μεταφοράς της, επάνω στα χέρια του Ντεζανιέρ, δεν κινήθηκε καθόλου. Την στιγμή όμως που ο έγκυλος συνέννοχος του Γκοντράν την έγκατέλειψε καθισμαχαιμένος από την άκνηρησία της, για να πάη να διώξη τον Ιπποκόμο Άρσιμπάλντ, που τον άκουσε να περιπα-

τή στο δρόμο, μ' ένα πήδημα ή νέα ώρ- θώθηκε στα πόδια της και ώρμησε πίσω από τον άθλιο.

Καί, πριν αυτός προλάβη και συνέλ- θη από την έκπληξί του, ή Τζέννη τον έσπρωξε άπτόμα, έκλεισε πίσω του την πόρτα και έστριψε το κλειδί.

Τή φορά αυτή φυλακίσθηκε μόνη της για ν' άποφύγη την φρικτή έπιβουλή που την άπειλούσε και που την ξεφύεγε, ως εκ θαύματος προς το παρόν τουλάχιστον.

Και στην ταραχή της, ή άτυχη τραβά το κλειδί από την κλειδαριά, σαν νάθελε να το μεταχειρισθι σαν όπλο εναντίον εκείνων που, τώρα, προσπαθούσαν να διάσουν την πόρτα.

Ύστερα από την συγκίνησι που δοκίμασε, ύστερα από την τρομερή άγωνία την όποια πέρασε, μετά την λησθυμία που ένοιωθε την στιγμή που είδε ότι ήταν χαμένη, ή Τζέννη υπέστη τόσο σφοδρή επίθεση, που προξένησε στη δυστυχισμένη νέα άπερίγραπτη ταραχή και έκαμε να γεννηθι στο πνεύμα του πλάσματος αυτού, που πριν λίγες στιγμές ακόμη ήτο αναίσθητον, ή σκέψις ν' αντίσταθι μέχρις έσχάτου.

Και καθώς της φώναζαν απ' έξω :

— "Ανοιξε ! Ανοιξε !... Δεν έχεις πια να φοβηθής τίποτε !", εκείνη άποκρινόταν με σθεναρή άρνησι.

Τότε όμως γεννήθηκε άστραπιαώς μέσα της το συναίσθημα από το όποιο καταλαβαίνεται κανείς όταν άκούη να χτυπούν σε μια πόρτα που ξέρει ότι έκλεισε και που θ' αντίστη σ' όλες τις προσπάθειες.

Όστόσο ή δύστυχη δεν μπορούσε να κατανικήση σπασμωδικό άνασφάλτημα, σε κάθε χτύπημα επάνω στην πόρτα, σε κάθε σπρώξιμο που την έκαμε να κλονίζεται.

Και κάτω από το κράτος της έντυπώσεως αυτής που και άναγεννά μέσα της τον φόβο, που για μια στιγμή είχε χαθή ή φτωχή νέα, στην άλλοφροσύνη της έπάνω, σκέπτεται να κρύψη το κλειδί που κρατούσε, σαν να φοβόταν μήπως της το άποσπάσουν δια της βίας.

Και, με ζωηρή κίνησι το ρίχνει πίσω της.

Κατατρομαγμένη μετά, κολλά τ' ατί της στη πόρτα και προσπαθεί ν' άκούση γιατί κάποιοι μιλούσαν έξω απ' αυτήν. Ήταν ο Ντεζανιέρ που έδιδε διαταγές στο νεαρόν ύπνρέτη. Καί ή Τζέννη κρατώντας και την άνασθη της ακόμα μύρεσε να τον άκούση, να λέγη :

— "Να μην κουνήθής απ' εδώ, ώσου νάρθω να σ' αλλάξω."

Και ή ίδια φωνή πρόσθετε με βεβαισμένη ασυτηρότητα :

— "Μην ξεχνάς πως το κεφάλι σου μου έγγυάται για την φυλακισμένη."

Τότε, και ή τελευταία έλπις που ένεψύχωνε τη νέα, εξαλείφθη με μιάς.

Δεν μπορούσε πια να εγκαταλείψη την φυλακή της, όποτε ήθελε, στην όποια είχε εγκλεισθι μονάχη της. Καί διεπίστωνε τώρα πως αν ξεφύγε για λίγο τον κίνδυνο, δεν μπορούσε νάταν βεβαία πως θα τον άπέφευγε τελείως.

Ο κίνδυνος αυτός θα παρουσιαζόταν άσφαλώς μεγαλύτερος, γιατί άσφαλώς έκείνος που είχε όρμησθι την άπώλειά της θάδρισκε τρόπο να παραβιάση την κλειδαριά, και τη φορά αυτή, θ' άναγκαζόταν να ύποκύψη χωρίς έλπίδα να επιτύχη ούτε χάριν ούτε έλεος.

Τι νάκαμε ;

Να δοκιμάζε να συγκινήση τον Ιπποκόμο που φύλαγε έξω από την πόρτα ; Το

θεώρησε χαμένο κόπο. Τάχα δεν είχε άκούσει την διαταγή που δόθηκε στον ύπν- ρήτην αυτόν ;

Κι' έπειτα, δεν της είπαν, όταν ήλπιζε πως θα μπορούσε να καλέση σε βοήθεια, ότι ο Ιπποκόμος αυτός, ο μόνος ύπνρέτης που θρισκόταν στην επαυλι την στιγμή εκείνη, ήταν ή κολασμένη ψυχή των κυριών του ;

Δεν ύπνρχε λοιπόν ούτε ή παραμικροτέρα έλπις από το μέρος αυτό.

Όστόσο ή άπελπισία της την ώθει να επιχειρήση ότι της φαινόταν άδύνατο και πλησιάζει την πόρτα. Τρέμοντας τότε όλόκληρη, χτυπά δυο ελαφρά χτυπήματα για να έλκύση την προσοχή του νέου που φύλαγε σκοπός έξω από την πόρτα.

— "Τί τρέχει, ώραία μου ; άκούσθηκε άμέσως ή φωνή του Άρσιμπάλντ.

Συγκινημένη ή Τζέννη, χωρίς να δειλιάση από την αυθάδη αυτή φράσι του νέου και, άποφασισμένη ν' άκούση όλες ακόμη κι' αν της άπέτεινε, έτραύλισε με φωνή που μόλις άκούσαν :

— "Ηθελα να σάς μιλήσω, κύριε !

— "Α ! φοβάσθε ! άπήντησε ή φωνή του ύπνρέτου. Διάβολο ! Έχετε δικιο, γιατί μπορώ να σάς βεβαιώσω πως θα την έχετε πολύ άσχημα σε λίγο.

— "Τί θέλετε να πήτε ; Καί γιατί με τρομάζετε έτσι ; Έσείς, κύριε, θάπρεπε να με λυτηθήτε και να με βοηθήσετε να βγώ απ' εδώ...

— "Α ! μπά ! Σας γάλασανε ώραία μου. Μωρέ φαντασία που την έχεις ! Σ' άλλον κίτταξε ν' άποταθής γι' αυτή τη δουλειά !

— "Κι' όμως, επέμενε διελιά ή εργάτρια, δεν είναι δυνατόν να έχετε τίποτε εναντίον μου. Δεν σάς έκαμα τίποτε και πρέπει να με βοηθήσετε.

Και ύψώνοντας την φωνή της :

— "Δεν ξέρετε ίσως τί σκοπεύουν να με κάμουν !... Δεν μπορώ να πιστέψω πως θα δεχόσασταν, αν ξέρατε την αλήθεια, να βοηθήσετε εκείνους που με προσέωλκυσαν στη παγίδα αυτή...

— "Ε, λοιπόν σ' αυτό γελαστήκατε, μικρούλα μου ! Τα ήξερα και τ' έξρω όλα, σάς το έγγυώμαι ! Καί δεν έβλεπα την ώρα να σάς δώ νάρθηκε εδώ, όπου σάς περιμέναν από πολλή ώρα...

— "Ω ! κύριε, είναι δυνατό να θέλετε την καταστροφή μου !... Για όνομα του Θεού, σάς έξορκίζω, άκούστε με...

— "Είνε περιττό !

— "Θεέ μου... Θεέ μου ! φώναζε άπελπισμένη ή Τζέννη.

— "Μπορείτε να παρακαλήτε όσο θέλετε τον Θεό, μυκήρησε ο Ιπποκόμος γιατί πιστεύω πως δεν θ' άργήσετε να την έχετε πολύ άσχημα.

— "Τί λέτε εκεί, κύριε ;

— "Θα το ήπτε, έννοια σας, και σε λίγο μάλιστα...

— "Ω ! είναι πολύ κακό αυτό που κάμετε, κύριε, φώναζε μ' άγανάκτησι ή Τζέννη. Είναι ακοήθεια δυο άνδρες να κουνήατε με τόσο λύσσα, ένα φτωχό και τίμιο κορίτσι...

Και με μεγαλύτερη έξαψι τώρα :

— "Μα αυτό είναι ένα έγκλημα που βοηθείτε να διαπραχθι και για το όποιο θα είσθε υπεύθυνος ένώπιον της δικαιοσύνης...

Κι' έπειδή ο Ιπποκόμος σιωπούσε, ή Τζέννη νόμισε ότι είχε κατορθώσει να τον πείση και με περισσότερο θάρρος τώρα :

— "Επικαλούμαι την καρδιά σας, κύριε, έξηκολούθησε. Βοηθήστε με και σάς όρκίζομαι πως κανείς δεν θα μάθη ποτέ τίποτε από ό,τι συνέβη εδώ !

(Άκολουθεί)

ΕΙΣ ΥΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΡΟΪΔΟΥ

Αμερικάνικη
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ

«Αξιότιμε μίστερ Χόβελ, την παρούσαν σάς απευθύνει ή συμμορία των Δυναμιτιστών, την όποιαν άσφαλός θα γνωρίζετε...»

Ο τραπεζίτης, κλεισμένος στο φυσικο γραφείο του, σπδν έκαστόν τρίτον όροφον ενός ούρανοξύστου, είχε άρχισι να διαβάη το γράμμα με ψυχρήν άδιαφορία. Μόλις όμως έφθασε σ' αυτή τη φράσι τινάχτηκε και έγινε κατάχλωμος.

Τους ήξερε και μάλιστα πολύ καλά τους περιβόητους εκείνους Δυναμιτιστάς ! Οί έφημεριδες είχαν άσχοληθι πάρα πολύ με τους τολμηρότατους άθλους των ! Έκατάπιε λοιπόν το σάλλο του και κάνοντας μια μεγάλη προσπάθεια, εξακολούθησε να διαβάη :

«Θα σάς έπισκεφθι σήμερα ένας άνθρωπος της έμπιστοσύνης μας, εις τον όποιον θα παραδώσετε 20 χιλιάδες δολάρια σε χαρτονομίσματα. Αν δεν τ' άδώσετε ή αν ζητήσετε την βοήθεια της άστυνομίας δεν πρόκειται να ξημερωθήτε αύριο. Η οικογένειά σας θα ύποστη την ίδια τύχη ! Οποιαδήποτε αντίστασις εκ μέρους σας θα ήταν έντελώς περιττή».

Ακόθως εκείνη τη στιγμή μια σκιά παρουσιάστηκε μπροστά απ' το παράθυρο κι' έσταμάτησε. Ένας άντρας στεκόταν όρθος στο περβάζι. Ο τραπεζίτης τινάχτηκε επάνω, έσέκωσε ψηλά τ' άχέρια και χωρίς καν να στραφί (γιατί είχε γυρισμένα τ' άνωτα προς το παράθυρο) έτραύλισε :

— "Ελα, μην κάνετε καμιά θλακεία. Περάστε μέσα. Έλπίζω να συμφωνήσωμε.

Ο άνθρωπος που ήταν στο παράθυρο άφησε ένα ελαφρό σφύριγμα απευθυνόμενος άσφαλώς προς έναν σύντροφό του που ήταν έξω.

— "Αμόλα το σκοινί, Τέντ. Έγώ μπαίνω μέσα. Κατεβάστε τ' άχέρια, κύριε.

Ο τραπεζίτης έβγαλε έναν στεναγμό, άφησε τ' άχέρια του να πέσουν, έστράφηκε με προφύλαξι και είδε τον ληστή που πηδούσε μέσα στο δωμάτιο.

Τί παράξενος τρόπος να παρουσιάζεται κανείς στον έκαστόν τρίτον όροφο ενός ούρανοξύστου ! Χρειάζόταν αλήθεια ή τόλμη και ή θρασύτης των Δυναμιτιστών για να τ' άκαη αυτός. Τότε ο τραπεζίτης έσπευσε να πη με φωνή που δεν ήταν καθόλου σταθερή :

— "Δεν μου λές, σε παρακαλώ, πόσα σοβ δίνουν για να κάνης αυτή την έντιμη δουλειά ;

— "Είμαστε δυο, άπήντησε ο άγνωστος και παίρνομε μαζί πενήντα δολάρια. Ο έπί κεφαλής μας γνωρίζει πολύ καλά ότι είναι πολύ επικίνδυνη αυτή ή δουλειά.

— "Καί, δεν μου λές, σε παρακαλώ : σ' εύχαριστεί αυτή ή δουλειά ;

— "Τί να κάνωμε, κύριε ! Με την κρίσι που είναι σήμερα, κάνει κανείς ό,τι μπορεί για να ζήση.

Ο κύριος Χόβελ έβγαλε το φουσκωμένο πορτοφόλι του και άργισε ν' άραδιάζη χαρτονομίσματα επάνω στο γραφείο του.

— "Δεν μου λές : αν πάρης αυτά τ' άδιακόσια δολάρια, δέχεσαι να μην άνακατευθής πια σ' αυτή την ύπόθεσι ;

— "Μά... κύριέ μου..., έκαμε ο άλλος.

— "Να γίνουν πεντακόσια ;

— "Δεν πρόκειται...

— "Δηλαδή έπιμένεις για χίλια ; Πάρα και άς μην ξαναγίνη λόγος ! Όρίστε ! Πάρτα και φύγε άμέσως !

Ο άλλος τον έκύτταζε καλά-καλά,

έσέκωσε τους ώμους με άδιαφορία κι' έπήρε τα λεφτά.

— "Εύχαριστώ, είπε. Προτιμώ να φύγω από το παράθυρο. Ο σύντροφός μου με περιμένει επάνω.

Όταν έμεινε μόνος, ο μίστερ Χόβελ έσκούπισε τον κρύον ιδρώτα που τοίχε μουσκέψει το μέτωπο, μετά έπήρε το τηλέφωνο για να ειδοποιήση την άστυνομία, έχοντας πάντα μπροστά του το περίφημο γράμμα. Καθώς όμως έσχημάτιζε τον αριθμό, εις τον δίσκο του τηλεφώνου, τ' άδάχτυλά του συσπάσθηκαν κι' εγούρλωσε τα μάτια από την έκπληξή. Το γράμμα, που δεν είχε προφθάσει να το διαβάση, όλόκληρο, έτελείωνε ως εξής :

«...Πόσα και πόσα τέτοια γράμματά λαβαίνουν σήμερα οί μεγάλοι έπιχειρηματίαι του Σικάγου. Σεις όμως δεν έχετε να φοβηθήτε τέτοιους έκδι- ασμούς, γιατί είμαστε βέβαιοι ότι θα αναθέσετε στην Άσφαλιστική Έταιρία μας να προστατεύση τ' άσυνφροντά σας. Αύριο θα σάς στείλωμε έναν σοβαρό αντιπρόσωπό μας, με την πεποίθησιν... κλπ...»

Εν τω μεταξύ ο άνθρωπος που είχε φύγει από το παράθυρο και ο σύντροφός του, δυο ηλεκτρολόγοι σταλμένοι για να διορθώσουν μια φωτεινή διαφήμισι του μεγάρου, πιστοί στην ύπόσχεσι που έδωσαν, είχαν έγκασα λείψει την εργασία τους, την όποιαν θ' άνελάμβαναν άλλοι εργάτες και είχαν στοωθή στο φαγοπότι, σε μια ταβερνούλα εκεί κοντά. Καί δεν εξέχαταν να πούν εις ύγειαν του καλού εκείνου ανθρώπου που είχε φερθή τόσο γενναιοδώρα απέναντί τους.

ΣΜΙΘ-ΜΑΚΜΑΘΝ

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

ΥΠΕΡ

«Η φίλια : Μιά μυχή σε δυο σώματα, ένα σώμα με δυο μυχές.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

«Όταν είμαι με τον φίλο, δεν είμαι μόνος, αλλά και δεν είμαστε δυο.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«Η φίλια ένός μεγάρου ανθρώπου είναι μια εύλογία των Θεών.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

«Όλα περνούν : Η άνάμνησις των λόγων, των φίλων, οί περιπτώσεις των έρωτευμένων, αλλά ή έπαφή των ψυχών που κάποτε πλησίον και άνεγνωρίσθασαν μεταξύ του πληθους των έφημέρων τόπων, δεν σβύνει ποτέ.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

«Οί φίλοι : Μία οικογένεια της όποιας τ' ά μέλη έχουν έκλεψη.

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

ΚΑΤΑ

«Έχομε τρεις κατηγορίες φίλων : Έκείνους που μας άδιαφορούν, εκείνους που μας είναι δυσάρεστοι κι' εκείνους που άσαστρέφόμεθα.

ΣΑΜΦΟΡ

«Πές μου ποιοι είναι οί φίλοι σου, για να σοβ πω ποιους έχορας έχεις.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

«Ποτέ δεν γελάστηκε κανείς περισσότερο όσο από τους φίλους του.

ΜΑΡΣΕΡΩ

«Ένας φίλος είναι όπως μια φορεσιή ρούχα. Πρέπει να τον αφήνετε προτού παύση να είναι χρησιμοποίησιμος. Έάν δεν τ' κάμετε έσείς, θα σάς εγκαταλείψη εκείνος.

«Δεν ξανασημαίνει ποτέ κανείς με τους φίλους του όταν πάρη έναν δρόμο αντίθετον προς τ' άσυνφροντά τους.

ΠΕΤΙ - ΣΕΝ

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙ- ρηματίαι

Επί τέλους οι δυο νέοι κα-
τώρθωσαν να θρούν ένα παγ-
νάκι ελεύθερο. Και δεν ήταν
καθόλου εύκολο αυτό, αφού εί-
ναι γνωστόν πόσο μεγάλη ελ-
λειψις από παγκάκια παρατη-
ρείται στους δημοσίους κή-
πους μας.

Οι έρωτευμένοι, όταν θρί-
σκονται σε τέτοια μέρη, δεν
ποθούν περισσότερο από ένα
μοναχικό παγκάκι κάτω από
τον ίσμιο των δένδρων που φαίνεται σαν να τους προστατεύ-
ουν με τα πελώρια κυρτά τους κλαδιά.

Ας επιστρέψουμε όμως στο δικό μας το ζευγαράκι. Δυστυ-
χώς γι' αυτούς, υπαπατήθηκαν όταν ενόμισαν πως βρήκαν έ-
ναν μικρό παράδεισο, γιατί μόλις εκάθισαν, βλέπουν να ξε-
προβάλλει από τους θάμνους ένα παιδάκι ίσαμε δώδεκα χρονών,
που ήλθε κι' εκάθισε αναίδεστα στο παγκάκι τους.

Οι δύο έρωτευμένοι στενοχωρήθηκαν φυσικά. Επερίμεναν
όμως με την ελπίδα ότι ο μικρός θα έφευγε μόνος του. Αλλά
του κάκου. Τότε ο νέος δεν έδασταξε πιά και τόν ρώτησε:

—Ξέρεις πώς είναι άργά, μικρέ μου; Δεν θα πιάσπτι;
—Δεν βρυνέσαι!, απήντησε ο μικρός. Όποια ώρα και αν
πάω δεν μου λένε τίποτα.

Τότε επενέβη και η δεσποινίς:
—Αυτό όμως που κάνεις δεν είναι σωστό. Σκέψου πώς η
μητέρα σου θ' ανησυχή.

—Είναι συνηθισμένη. Τέτοια ώρα θα κοιμάται.

Δεν έννοούσε να το κουνήσει απ' εκεί, το παληόπαιδο. Και
όμως οι δυο νέοι είχαν ένα σωρό πράγματα να πουν, και δεν
ήθελαν να τ' ακούσει άλλος. Επί τέλους, της νέας της ήρθε μια
περώτης τάξεως ιδέα. Έβγαλε από το τσαντάκι της ένα δίφραγ-
κο και τώδωσε το παιδί.

—Πάρε, μικρέ, του είπε, και τρέχα ν' αγοράσεις καραμέλλες
κι' απ' εκεί τράβα γρήγορα σπίτι σου.

Ο μικρός πήρε το δίφραγχο, αλλά δεν το κούνησε από τη
θέσι του.

—Τί κάθεται; Είναι άργά και θα κλείσουν τα μαγαζιά, έ-
καμς η νέα.

Τότε ο μικρός έριξε γύρω του μιαν ανήσυχη ματιά και είπε
με στεντικό:

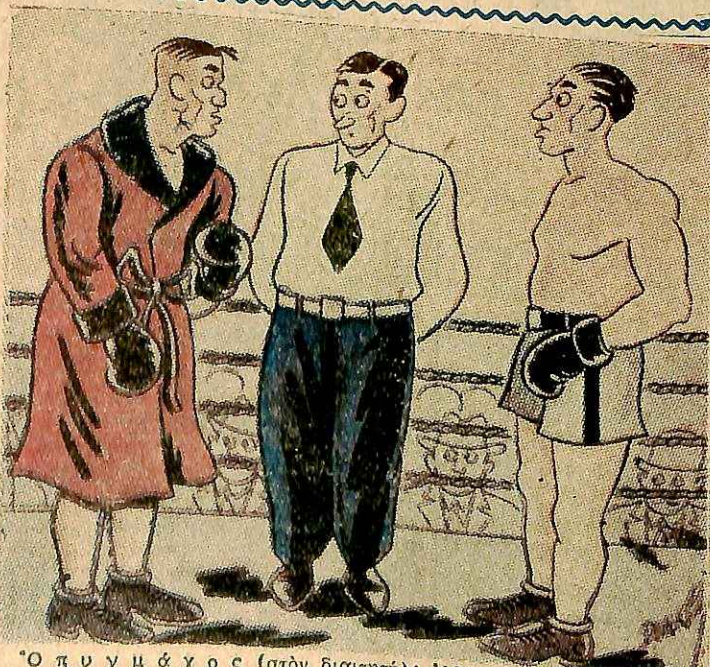
—Εγώ θέλω να φύγω, αλλά θα με πιάση ο Παύλος και θα
μου πάρη τα λεφτά. Αν τον κρατήσετε, τότε φεύγω.

Λέγοντας αυτά, έδειξε έναν θάμνο εκεί κοντά, πίσω απ' τον
όποιον ήταν κρυμμένος ένας άλλος πιτσιρίκος.

Ο νεαρός έρωτευμένος με δυο πηδήματα βρέθηκε κοντά του
και τόν άρπασε, ενώ ο μικρός με το δίφραγχο τώδωσε στα πόδια.

—Γιατί θέλεις να του πάρης τα λεφτά, παληόπαιδο; τόν ρώ-
τησε.

—Γιατί μου ανήκουν, απήντησε αθαδέστατα ο μικρός. 'Η
εφεύρεσις είναι δική μου. Εγώ του είπα να πηγαίνη στα παγ-
νάκια όπου κάθονται ζευγαράκια, αλλά όχι εδώ που είναι δικό
μου το μέρος! Έπρεπε να πάη να δουλέψη στη δική του πε-
ριφέρεια ο λωποδότης!..

Ο ΠΥΥΜΑΧΟΣ (στον διατητή): 'Αδύνατο να βγάλω τη ρό-
μπα μου. Ξέχασα να φορέσω...

Χειμερινή εξόρμησις

Οι λαμπρές ημέρες του κα-
λοκαιριού έσθλασαν. 'Η δεσποι-
νίς στρέφει προς τα πίσω για
μια στιγμή το βλέμμα και τις
άποχαιρετά. «Οι περασμένες
ημέρες—όπως λέει ο ποιη-
τής—μοιάζουν με κεριά σβυ-
σμένα». Το θέαμα, που δίνουν,
νείναι θλιβερό. Μα η δεσποινίς
είναι τόσο νέα, ώστε δεν έχει
καμμία διάθεση να μελαγχολή-
ση. Άρκει να κοιτάξη μπρο-
στά της. Και θα ιδή ότι την
περιμένουν καινούργιες, χαρού-
μενες ημέρες, που σχηματίζουν
μακριά σειρά κεριών άναμμέ-
νων. Και μάλιστα άναμμένων
στο πυρ του πολέμου.

Αυτή η λεπτομέρεια θα δώ-
ση εξαιρετικό ενδιαφέρον στη
χειμερινή σαιζόν, που κατα-
φθάνει. 'Η δεσποινίς—ή κά-
θε δεσποινίς—διασθίνεται,
ότι μαζί με το καλοκαίρι πρέ-
πει ν' άποχαιρετήσει και την
πληξίν και την ανίαν της κο-
σμικής ζωής. Ο χειμώνας θα
είναι γεμάτος πολεμικήν τα-
ραχήν και συνεπώς θα είναι
ένas χειμώνας ένδοξος. 'Η
ζωή μας θα προβάλλεται σ' έ-
να φόντο γεμάτο καπνούς έ-
κρήσεων και λάμψεις λογγών.

Ετοιμασθόν λοιπόν, δε-
σποινίς, για την χειμερινή

κοσμική εξόρμησί σας, ή ο-
ποία θα έχη ένα μεγαλείον ή-
ρωϊσμού. Πάνε πλέον οι σα-
λές φιλολογικές συζητήσεις
γύρω από ένα άγνίζον φλυ-
τζάνι τσαϊ. Εφέτος οι συζη-
τήσεις σας στα σαλόνια θα εί-
ναι γεμάτες από την κλαγγή
των όπλων.

Δεν θα έχετε να θαυμάση-
τε το γλυκανάλατο μειδίαμα του
Τάυρον Πόουερ, ή το Ρόνι
περτ Τέλλερ, αλλά την άρει-
μάνιον μορφήν των διαφόρων
πολεμάρχων στις εικόνες των
έφημερίδων.

—Τί συμπαθητικός είναι σά-
τος ο συνταγματάρχης, Καίτι-
μουν!

—Εγώ προτιμώ τόν άλλον
με τόν ναυτικό καπέλλο. Είναι
πιο άγριος!

Και οι συγκινητώσεις θα
είναι γεμάτες ενδιαφέρον. Ο
άνεμος του πολέμου θα πνέ-
ση δομητικούς στο κεφάλαι-
ό σας, δεσποινίς. Και θα γκρε-
μίση όλες τις μέχρι τώρα πα-
ραδεξιγμένες κοσμικές αξίες.
Ο νεαρός δανός, ο πάντοτε
άψογα ντυμένος, ο πάντοτε
φρεσκοξυρισμένος και γλυκός
«ίλιπος, θα σώσ' όλην σά νεύ-

α. Και κάποια μερα, όταν θα
έλθη στη συγκέντρωσί σας ο
ίδιος πάντα, γλυκός και παρ-
φουμαρισμένος, θα τού πητε
έπάνω στο ξέσπασμα της άγα-
νακτησεώς σας:

—Καϊμένη Ντιντή, έλα και
μια μέρα άξέριστος και θρώ-
μικος, που να θυμίζης άμπρί.
Βαρέθηκα να σε βλέπω πάντα
περιποιημένον.

★

Όσο για τὰ ειδύλλιά σας
της προσεχούς σαιζόν, δεσποι-
νίς, όί, αυτά πλέον θα έχουν
μιαν άσυνήθιστην αίγλη. Θα
είναι ειδύλλια έν μέσω κανο-
νισμοδισμών και τορπιλλισμών
και βομβαρδισμών. Θα είναι
ειδύλλια ασφαρηλατημένα στη
φοιτά των μαχών. Ειδύλλια
ένδοξα!

Η γνωριμία σας μ' έναν
νέον θα έπισφραγίζεται με μια
ναυμαχίαν. Ούτε ο Άντωνιος
και ή Κλεοπάτρα δεν έγνωρι-
σθηκαν υπό τέτοιες πολύκρο-
τες συνθήκες. Και τόν πρώτον
ραβασάκι, που θα λάβετε από
τόν νέον σας φίλον, θα έχη
την τιμήν να συμπέση με τόν
ροσθήμαντες δηλώσεις έα-
Ρουσβελτ ένώπιον τού Κογ-
κρέσσου.

Κατόπιν αυτού τόν έν λόγον
ραβασάκι θα μπορή να διεκδι-
κήση τόν τίτλον ένός έγγρά-
φου ιστορικού. Καθ' ότι, αν ή
έπάνω στο ξέσπασμα της άγα-
νακτησεώς σας:

—Τήν ήμέραν, καθ' ήν συνε-
ζητείτο ένώπιον τού Κογκρέσ-
σου ο Νόμος περί Ουδέτερό-
τητος, ή δεσποινίς Κική έλα-
βε τόν πρώτον ραβασάκι από τόν
κύριον Γιάγκο.

Άλλ' ούδεις ιστορικός υπο-
ρεί να είναι τόνσον εύσυνείδη-
τος και τόνσον καλά πληροφο-
ρημένος. Και γι' αυτό ή ιστο-
ρία είναι πάντοτε πλημμελής..

★

Υπό τις ίδιες μεγαλειώδεις
συνθήκες θα έξεληθούν οι σχέ-
σεις τού κυρίου Γιάγκου και
της δεσποινίδος Κικής. Τόν
πρώτον ραντεβού των θα έν-
θυμίση 'Ησίοδον και κομπο-
γονίαν. Ο κύριος Γιάγκος θα
πηγαίην να συναντήση την έ-
κλεκτήν του έν μέσω των θρο-
νών τού πυροβολικού και τών
άστρατών των εκρήξεων, όπως
άλλοτε ποτέ ο Ζεύς κατέβαινε
από τόν Όλυμπον για να έ-

(Τό τέλος στη σελ 50)

'Η ώραία άγνωστη

Ο Μάρκος Λούδης θα ήθελε
νάναι μεγαλέμπορος. Αυτό ή-
ταν τ' όνειρό του και είχε πολ-
λά προσόντα γι' αυτό. Άλλ' έ-
πειδή είχε ωραία κορμοστασιά,
με κάτασπρα δόντια, μικρό
μουστακάκι και μάτια αίσθη-
ματικά, ήταν έμπορουπάλληλος
και ποιητής.

Επί πλέον έγνώριζε όλες τις
κοσμικές εκφράσεις, ώστε ή ο-
μιλία του έκανε έντύπωσι στις
κυρίες. Όταν οι κοινοί θνητοί έλεγαν ότι τόν τάδε πράγμα εί-
ναι «σίκα», αυτός έλεγε ότι εί ναι «σμάρτ».

Εξ άλλου, είπαμε ότι ήταν και ποιητής. Έγραφε στα με-
γαλύτερα φιλολογικά περιοδικά της πόλεως του, μεταχειριζόταν
τά σπανιότερα επίθετα, τέτοια όπου ήταν άδύνατο να τά βάλη
ο νους τού ανθρώπου, μιλούσε πάντα για «χλωμά χείλη», για
«καταπόφυρα μάγουλα», για «μάτια λιγωμένα», για «φωνές
ραϊσμένες» και άλλα παρόμοια.

Άναιρεύονταν να έρωτευθή μιαν πολυτάλαντον 'Αμερικανίδα
και να περνώ με τ' αυτοκίνητό του μπροστά από τόν κατάστη-
μα για να τόν βλέπουν οι τωρινοί συνάδελφοί του και να τόν
φθονούν.

Έτσι, λοιπόν, τού φάνηκε φυσικότατο όταν ανέκαλυψε την
«ωραία άγνωστη» που τού χαμογέλουσε και τόν άρηνε να της
άγγιξη τὰ δάχτυλα.

Αυτή ή «ωραία άγνωστη» ήταν μια πελάτισσα τού καταστή-
ματος πραγματικά όμορφη και έρωτευμένη μαζί του. Αυτό τού
λάχιστον έφανέρωναν τὰ φερσίματά της. Έρχόταν πάντα με τόν
αυτοκίνητό της, αγοράζε διάφορα μικροπράγματα, μπδαμνής
άξιας και έπληρωνε πάντα χωρίς να ρωτήση την τιμή τους. 'Η-
ταν, λοιπόν, φανερό ότι έρχόταν γι' αυτόν, όχι για να ψωνίση,
αλλά για να τόν ιδή και να τού μιλήση, αφού άλλωστε δεν έ-
πειθυνόταν ποτέ σε άλλον ύπάλ ληλο. Έπειτα την έχαλε.

Μια μέρα, ο Μάρκος τόλμησε να της πιάση τὰ χέρια και να
τά κρατήσει κάμποση ώρα στα δικά του. Έκείνη έχαμογέλασε
κυόλας. Όταν έφευγε, είπε ότι θα επέστρεφε την επομένη
κατά τις πέντε.

Έκράτησε τόν λόγο της. Και ο Μάρκος ήταν πολύ κοιμψότε-
ρος από άλλες φορές. Είχε άναγκάσει την μητέρα του να που-
λήση δυο καινούργια σεντόνια για ν' αγοράση αυτός ένα γι-
λέκο φανταζί... Έκείνη την ήμέρα ή κυρία δεν περιορίστηκε
σε μικροπράγματα, άλλ' έκαμε μια μεγάλη προμήθεια.

Σε μια στιγμή ο Μάρκος της άρπασε τὰ χέρια και άρχισε να
της κάνει κανονικήν έρωτικήν εξομολόγησι. Έκείνη τόν διέ-
κοψε και τού είπε:

—Ωραία, σύμφωνη. Έλάτε απόψε στην όδόν τάδε, αριθμός
τάδε. Σας περιμένω κατά τις δέκα.

Έπειτα έφυγε, χωρίς να περάσει από τόν ταμείο, αφού έψι-
θύρισε τού Μάρκου μια μυστηριώδη λέξη.

Ο Μάρκος έγινε κατάγλωμος και ή κυρία έφυγε. Όταν ο-
μως ο Μάρκος έμεινε μόνος, έδωσε μια τρομερή κλωτσιά στον
πάνκο, που έσπασε όλα τὰ κουτιά που βρίσκονταν από κάτω.

ΣΟΡΑΒΕΡ: Θα πάψη να σε χαϊδέη τέλος πάντων αυτός,
θα τού τραβήξω καμμία κλωτσιά...

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

29ον

Ο 'Αντίπτε ντε Μοντεγκιού, όταν βρέθηκε ανάμεσα στο λοχαγό και τον συνταγματάρχη, έχοντας μπροστά και πίσω του αρκετούς αντάρτες, όπλισμένους έως τα δόντια, αναγκάστηκε να βιαστεί μαζί τους και να βγεί απ' τον πυργίσκον μαζί μ' αυτούς που είχαν γίνει σωματοφύλακες του.

Σχεδόν όλοι οι αντάρτες είχαν παραταχθεί σε δυο στίχους στον περιβόλο και στην ταράτσα, και υποδέχτηκαν με κραυγές μίσους και εκδικήσεως την εμφάνισή τους. Διεκρίνοντο πυρσοὺς ἢ κυλοῦσαν μικρὰ βαρέλια.

Ο Λακουζόν έδωσε το σύνθημα της αναχωρήσεως.

Ο στρατός του ξεκίνησε άμέσως. Βγαίνοντας απ' τον περιβόλον κατά τετράδες, πέρασε τις κρεμαστές γέφυρες κι έπληξε να τοποθετηθεί στα γύρω ύψώματα.

Ο λοχαγός διέταξε να μεταφέρουν τον 'Αντίπτε ντε Μοντεγκιού στην κορυφή ενός βράχου που ήταν άπάνω από μια άβυσσο. Ο Σιδεροπόδαρος και δυο άλλοι αντάρτες κρατούσαν τις άκρες των σχοινιών με τα οποία ήταν σφιχτά δεμένος.

Τότε ο Λακουζόν έβαλε τα δυο δάχτυλα στο στόμα του και επανέλαβε το φοβερό του σφύριγμα.

Άμέσως τότε, σύννεφα λευκού καπνού που έμοιαζε με άτμο, σηκώθηκαν γύρω από τα διάφανα κτίρια του πύργου.

Έπέρασε μισό λεπτό της ώρας και τεράστιες φλόγες έτίναξαν έως ύψηλά τις διχαλατές τους γλώσσες.

Ο 'Αντίπτε ντε Μοντεγκιού, είπε τότε ο Λακουζόν, έφυγα από τον θάνατο, για να γλυτώσω τη μαρτυρία που του έκαναν και αυτά που θα υπέφεραν άργότερα, έκαμε μιαν άπεγνωσμένη προσπάθεια για να πάω στην άβυσσο που άνοιγόταν κάτω απ' τα πόδια του. Άλλά ο Σιδεροπόδαρος και οι άλλοι αντάρτες τον έκραγαν και τον υποχρέωσαν να γονατίσει.

Κόπη ντε Μοντεγκιού, έξηκολούθησε ο λοχαγός, μην

ελπίζετε ότι θα πεθάνετε τώρα!.. Θα ζήσετε ως τη στιγμή που ο δήμιος, ο οποίος σας περιμένει στο Ντόλ, θα κόψει το κατήκον του!

Όλος ο πύργος είχε μεταβληθεί σε μιá κολοσσιαία πυρα και το θουνο, στεφανωμένο καθώς ήταν απ' τις φλόγες, έμοιαζε μ' ένα ήφαιστοιο κατά την περίοδο της μεγαλειότητος δρασώς του.

Από την άνατολή ως τη δύση, από τον βορρά ως το νότο ο ούρανος φαινόταν θαμμένος με αίμα. Ποτέ μεγαλειώδεςτερο και φοβερώτερο θέαμα δεν παρουσιάστηκε στα κατάπληκτα βλέμματα των όρεινων!..

Έξαφνα, το θέαμα άλλαξε μορφή. Τα κατασκότεινα βάθη του ούρανού φωτίστηκαν ξαφνικά από μιá καταγίδια φλογών που ανέβαιναν όρημικά απ' τον πυργίσκο σε πελώριες ρουκέττες. Και άντήχησε μιá έκρηξις, έν συγκρίσει με την όποιαν ο κρότος της βροντής και του κανονιού δεν ήταν παρὰ υπόκωφοι θόρυβοι. Έπειτα, πυκνό σκοτάδι απλώθηκε παντού.

Η φωτιά είχε μεταδοθεί στα βαρέλια της μπαρούτης που ήταν άποθηκευμένα στο όπλοστάσιο του πύργου και σ' αυτά που είχαν σκορπίσει οι αντάρτες κάτω απ' όλες τις καμάρες.

Ο πύργος του 'Αετού δεν υπήρχε πιά!

Ο λοχαγός έδωσε μιá διαταγή και ο στρατός άρχισε άργά και σιωπηλά να κατεβαίνει προς την κοιλάδα, σέρνοντας πίσω του τον αλχμάλωτον.

Δώδεκα άνδρες, με τα σπαθιά γυμνωμένα, είχαν κλείσει τον 'Αντίπτε ντε Μοντεγκιού σ' έναν άσφαλμένο κλοιό.

Ο Λακουζόν και ο Βαρδός έμειναν πίσω. Είχαν ένα λεγρό και θλιβερό καθήκον να εκτελέσουν!.. Έπρεπε να υπακούσουν στις τελευταίες θελήσεις του Μαρκίς. Έπρεπε να σκάψουν στο πεδίο του Σαρακινού ένα λάκκο, για να θάψουν τον σκοτωμένο ήρωα. Και έπρεπε να εκτελέσουν μόνοι τους το θλιβερό εκείνο καθήκον, γιατί ο μάρτυς της έλευθερίας είχε πη λίγο προτού ξεψυχήσει.

«Θέλω να πάω μαζί μου στον τάφο το μυστικό του κόκκινου ράσου!» Μιά ώρα άφου έβυσαν και οι τελευταίες ανάσπες της φωτιάς που άπέτεφρσε τελείως τον πύργο του 'Αετού, και άφου το σκοτάδι απλώθηκε πάλι πυκνότατο, οι δυο άνδρες ήταν καθισμένοι δίπλα σ' ένα

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

πτώμα, μέσα σε μιá σπηλιά, στην είσοδο της κοιλάδας του 'Υλαι.

Οι δυο άνδρες ήταν ο Βαρδός και ο Λακουζόν. Το πτώμα ήταν του Μαρκίς.

Θερμά δάκρυα κυλούσαν στα ρυτιδωμένα μάγουλα του γέρον και στα ήλικιαμένα του νέου. Ο συνταγματάρχης έσφιγγε στα χέρια του που έτρεμαν απ' τη συγκίνηση, το παγωμένο χέρι του στρατιώτη - κληρικού, και τα χείλη του έμυρμιζούσαν άκατάληπτα λόγια που του ξεφύγαν από την σπαραγμένη καρδιά.

Η ξαφνική παρουσία μιás ανθρωπίνης μορφής που ξεχώριζε από σκοτάδι, απέσπασε τον λοχαγό από τις σκέψεις του και τον συνταγματάρχη από την πίκρα του.

—Τίς εί; έρώτησε ο Λακουζόν πιάνοντας τις λαβές των πιστολιών του.

—Εγώ είμαι, λοχαγέ, ο Γκαρμπάς, άπλητης ή φωνή του σάλπιγγικού.

—Βρήκες αυτό που σου είπα;

—Βρήκα κάτι καλύτερο. Μου ζητήσατε ένα πρόχειρο φορετό κι' εγώ βρήκα ένα καροτσάκι.

—Πού το έχεις;

—Στο δρόμο, έδώ κοντά.

—Πάμε λοιπόν!

Ο Λακουζόν και ο Γκαρμπάς έτίλλαν σ' ένα μανδύα το πτώμα του κληρικού και, ακολουθούμενοι από τον Βαρδός το μετέφεραν στο καροτσάκι όπου τ' έβγαλσαν με προσοχή.

Ο σάλπιγγικής ανέλαβε να σύρει το καροτσάκι. Ο λοχαγός και ο συνταγματάρχης το ποδοτήθηκαν δεξιά και άριστερά και ή παράξενη εκείνη νεκρική πομπή έκίνησε προς το πεδίο του Σαρακινού.

Είχαν φθάσει σ' ένα τέταρτο της λέγνας από την γέφυρα της Πίλας, όταν ο Γκαρμπάς έσταμάτησε ξαφνικά κι' έψιθύρισε:

—Δέν άκούτε, λοχαγέ;

Ο λοχαγός έγονάτισε κι' έκόλλησε το αυτί του στο έδαφος. Ένας κρότος θημάτων που έτρεχαν, αλλά που ήταν άκομή μακριά, έφθασε ως την άκοή του.

—Άλήθεια, είπε, καθώς σηκωνόταν. Πίσω μας έρχονται μερικοί άνθρωποι.

—Και είναι άσκετοι, έπρόσθεσε ο Γκαρμπάς. Καμιά ελικοειπενταριά, τριάντα. Και δέν περπατούν, αλλά τρέχουν.

—Δηλαδή μας καταδιώκουν; είπε ο Βαρδός.

—Πιθανόν... δέν πρέπει όμως να μάς βρουν. άς περπατήσουμε πιδ σύντομα! Μόλις περάσουμε τη γέφυρα θα

βρεθούμε στην πεδιάδα και θα μπορέσουμε να τρέξουμε.

Ο Γκαρμπάς έπληξε φόρα και άνέβασε το καροτσάκι σε μιάν άνηφορία που ήταν άκριβώς επάνω από τη γέφυρα. Έκει έσταμάτησε για να πάρη άνασα.

Ο κρότος των θημάτων άκούταν όλο και πιό σιμά. Ήταν όλοφάνερο ότι τους παρακολουθούσαν, ή μάλλον τους κατεδίωκαν, και ότι διαρκώς έχαναν έδαφος.

—Προδοθήκαμε από το καροτσάκι, έμουρμούρισε ο Γκαρμπάς. Κάνει κρότο και άκούεται μακριά.

—Τί να κάνουμε; έρώτησε ο Βαρδός.

—Πρώτ' απ' όλα ν' άφήσουμε το καροτσάκι που είναι τρέξιμο... Να μεταφέρουμε βαρύνει και δέν μάς άφήνει να όπως μπορέσουμε το πτώμα και να πάμε να κρυφτούμε στο δάσος, άριστερά του δρόμου. Έκει μπορεί να μη μάς ανακαλύψουν, άπλητης ο λοχαγός.

Λέγοντας αυτά έσήκωσε το πτώμα του Μαρκίς, το φορτίθηκε στην πλάτη του και άρχισε να τρέχει προς το δάσος. Ο Βαρδός τον ακολουθούσε. Ο Γκαρμπάς, προτού τους μιμηθεί έσπρωξε το καροτσάκι από το ύψωμα και τόσπελε να τακιστή στο παραπέτο της γέφυρας.

Μετά πέντε λεπτά, από ένα βράχο πίσω από τον όποιον πρόφθασαν να κρυφθούν, είδαν να περνά τρέχοντας απ' εκεί όλη ή συμμορία που τους κυνηγούσε. Ήταν βέβαιο πως οι λησται τους πέρασαν για καθυστηρημένους χωρικούς, τους όποιους θα μπορούσαν εύκολα να ληστέψουν.

Ήταν καμιά τριανταριά Πράσινοι, που μόλις φθάσανε στη γέφυρα έσταμάτησαν για μιá στιγμή σιμά στο σπαμένο καροτσάκι, κι' έπειτα ξεκίνησαν πάλι, άνεβαίνοντας την άντικρυνή όχθη.

—Άριστερά!.. όλο άριστερά!.. είπε ο Λακουζόν. Και γρήγορα! Δέν είμαστε καθόλου άσφαλισμένοι έδώ. Μπορεί να γυρίσουν πίσω και να μάς άνακαλύψουν... Πρέπει να βρούμε ένα πέραςμα στο ποτάμι ή να περάσουμε στην άντικρυνή όχθη κολυμπώντας... Τότε, άφου έκτελέσουμε το θλιβερό καθήκον που μάς περιμένει, κανείς δέν θα μάς έμποδίση να περάσουμε την υπόλοιπη νύχτα στη σπηλιά που βρίσκται στην όχθη του ποταμού, άνάμεσα στους βράχους, κάτω απ' το πεδίο του Σαρακινού.

—Άσφαλώς δέν θα γυαρίσουν την ύπαρξη της σπηλιάς. Και έξ' άλλου, άν την άνακαλύψουν, θα μπορέσουμε να άμυνθούμε. Συνταγματάρχα, έχεις μαζί σου βόλια και μπαρούτι;

—Ναι, άπλητης ο Βαρδός. —Και σύ, Γκαρμπάς; —Κι' εγώ, λοχαγέ.

—Ας γεμίσουμε λοιπόν τα

πιστόλια μας, ώστε να είμαστε έτοιμοι για κάθε ένδεχόμενο, και δρόμο!..

Ο Λακουζόν έδωσε πρώτος το παράδειγμα. Φορτωμένος με το πολύτιμο φορτίο του άωρησε στην άνοιχτή πεδιάδα και ακολουθούμενος από κοντά απ' τους συντρόφους του, έφθασε σε λιγάκι στην όχθη του ποταμού, στα νερά του όποίου έπροχώρησε χωρίς φόβο.

Άλλά ο κρότος των θημάτων τους έπρόδωσε στους Πράσινους, που κατάλαβαν άμέσως ποιά κατεύθυνση είχαν πάρει, και άρχισαν να φωνάζουν:

—Νά τους!.. Νά τους!..

Συγχρόνως έβριξαν μερικούς πυροβολισμούς προς την κατεύθυνση των φυγάδων. Κανένα βόλι δέν βρήκε το στόχο, αλλά ή λάμψις των πυροβολισμών έφώτισε ζωηρά τους τρεις άνδρες που είχαν μπει μέσα στο ποτάμι κι' έβαξαν τα δυνατό τους για να περάσουν στην άντικρυνή όχθη.

Οι άλλοι έβριξαν άλλη μιá μοβροντία και τα βόλια έπεσαν στο νερό, πολύ κοντά στον Λακουζόν.

—Κουράγιο! έμουρμούρισε ο λοχαγός στους συντρόφους του. Λιγάκι ακόμα και θα φθάσουμε στην όχθη. Απ' εκεί και πέρα δέν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε.

Οι τρεις κολυμδται έδιπλσσαν την προσπάθειά τους. Άκούστηρε μιá τουφεκιά μονάχα.

—Αχ! έκανε ο Βαρδός.

Και ο γέρο συνταγματάρχης, κάνοντας μισή στροφά, έχτύπησε το νερό με άνοιχτες τις παλάμες.

—Τί συμβαίνει, συνταγματάρχα μου; Τί έπαθες; έρώτησε ζωηρά ο Λακουζόν.

—Βοήθησέ με, έμουρμούρισε ο Βαρδός. Είμαι πληγωμένος. Μιά σφαίρα του είχε σπάσει την άριστερή ώμοπλάτη.

Ο Γκαρμπάς, που βρισκόταν δεξιά του, τον έπλησίασε.

Η κραυγή που άφησε ο Βαρδός άκούστηκε από τους Πράσινους. Τρεις απ' αυτούς άωρησαν στο ποτάμι, και οι άλλοι ήταν έτοιμοι να τους ακολουθήσουν, αλλά ο άρχηγός τους έσταμάτησε λέγοντας:

—Γιατί να τρέξουμε πίσω τους; Πάμε να περάσουμε απ' τη γέφυρα για να τους προλάβουμε στην άντικρυνή όχθη. Έχουν μαζί τους έναν πληγωμένο. Δέν μπορούν να μάς ξεφύγουν.

Και άπομακρυνθήκαν βιαστικά. Όσοσο οι φυγάδες είχαν φθάσει άντίκρυ.

—Πονάς πολύ συνταγματάρχα μου; έρώτησε ο Λακουζόν.

—Φοβερά! Έχω μιá σφαίρα σφηνωμένη στην πλάτη..

—Νά σταματήσουμε λιγάκι..

—Όχι, όχι! Μπορώ να πάω ως τη σπηλιά. Προχωρείτε.

—Ναι, αλλά πριν πρέπει ν' άπαλλαγούμε απ' αυτούς που μάς καταδιώκουν και πιδ θα δείξουν το καταφύγιο μας

στος άλλους. Είναι λιγοί και θα τους τσακίσουμε.

—Έστω! άπλητης ο Βαρδός τραβώντας το σπαθί του.

Ο Λακουζόν εξέταλκε κατά το πτώμα του Μαρκίς και κρύφθηκε πίσω από ένα δένδρο. Ο συνταγματάρχης και ο Γκαρμπάς έκαμαν το ίδιο και, όταν οι Πράσινοι βγήκαν από το ποτάμι, άωρησαν επάνω τους.

Μετά τα πρώτα χτυπήματα οι τρεις λησται έπεσαν για να μη ξανασηκωθούν.

—Και τώρα, συνταγματάρχα, είπε ο Λακουζόν, γρήγορα στη σπηλιά!

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ

Ο Βαρδός, κάνοντας άπεγνωσμένες προσπάθειες για να κρατηθεί στα πόδια του, άκούμπησε άπάνω στον Γκαρμπάς, ένφ ο Λακουζόν ξανάπαιρνε στον ώμο το φορτίο του και, προσπαθώντας να βρή ένα μονοπάτι μέσ' στο βαθύ σκοτάδι, έτράβηξαν μαζί προς τους βράχους, άνάμεσα στους όποιους ήταν ή περίφημη σπηλιά.

Έν τω μεταξύ οι Πράσινοι είχαν περάσει το ποτάμι από τη γέφυρα κι' έπροχωρούσαν γοργά από την ίδια όχθη που έπλησαν και οι φυγάδες.

Όταν έφθασαν στο μέρος όπου ένόμιζαν πως θα βρουν τους συντρόφους των, και τους εφώνασαν, ένα βογγητό τους άπλητης. Έψαξαν στο σκοτάδι, έπεσαν επάνω στα δυο πτώματα και τέλος βρήκαν τον τρίτον που ήταν θανάσιμα πληγωμένος, που κατώρθωσε να συνεκτιρώση όλες τις δυνατός του και να μουρμούριση:

—Ο Βαρδός!.. Ένας απ' αυτούς είναι ο Βαρδός!..

—Πώς το ξέρεις; τον έρώτησαν. Πώς τώμαθες;

—Άκουσα να τον λένε συνταγματάρχη... πάνε στη σπηλιά!..

Λέγοντας αυτά ο Πράσινος ένυρε προς τα πίσω και παρέρωσε την ψυχή του στον διάβολο.

Η φωτιά είχε μεταδοθεί στα βαρέλια της μπαρούτης

—Μά πως είναι δυνατόν, έλεε τότε ο άρχηγός, να βρεθεί εδώ πέρα ο Βαρδός και μάλιστα χωρίς ακολουθία; Και για ποιά σπηλιά μιλάει αυτός;

—Η σπηλιά ύπάρχει, άπλητης ένας από τους άνηρώπους του, την έξω... βρίσκται εκεί, στους βράχους που έχουμε άντίκρυ μας. Πολύ συχνά καταφεύγουν εκεί οι άνθρωποι του Λακουζόν...

—Τότε λοιπόν, έξηκολούθησε ο άρχηγός, αν ένας απ' αυτούς τους τρεις είναι ο Βαρδός, οι άλλοι δυο θα είναι άσφαλώς ο Λακουζόν και ο Μαρκίς...

—Αν είναι αυτοί, έκάναμε την τύχη μας... Ένας απ' αυτούς είναι πληγωμένος. Είναι τρεις και είμαστε άκομή είκοσιεφτά! Γρήγορα, πάμε να βρούμε τη σπηλιά!..

Έκίνησαν λοιπόν και οι Πράσινοι προς τους βράχους για ν' ανακαλύψουν την περίφημη σπηλιά, που ακόμα και σήμερα λέγεται «σπηλιά του Βαρδός».

Ήταν πολύ τολμηρό, άκόμη και την ήμερα και χωρίς φορτίο, να φθάση κανείς στη σπηλιά. Φαντασθήτε τώρα τί δύσκολο θα ήταν τη νύχτα για τρεις άνδρες, ο ένας απ' τους όποιους ήταν βαρειά πληγωμένος και ο άλλος κουβαλούσε ένα τόσο μεγάλο φορτίο.

Και όμως με την σταθερή θέληση που χαρακτηρίζει τους ανθρώπους όταν δέν λογαριάζουν κανένα άπολύτως έμποδιο όταν θέλουν να επιτύχουν κάτι, έφθασαν και οι τρεις στη σπηλιά δίχως καθόλου να φαντασθούν πως οι Πράσινοι ακολουθούσαν τα ίχνη τους.

Πολλές φορές οι αντάρτες είχαν καταφύγει σ' αυτή τη σπηλιά για να περάσουν τη νύχτα. Έτσι ο Γκαρμπάς βρήκε εκεί μέσα αρκετόν σανό και ξερά φύλλα, με τα όποια έκαμε ένα πρόχειρο κρεβάτι του Βαρδός.

—Αισθάνεσαι καλύτερα, συνταγματάρχα μου; έρώτησε ο Λακουζόν.

—Όχι, παιδί μου. Καταλαβαίνω ότι μου φεύγει πολύ πνος...

—Πατέρα μου! εφώνασε ο λοχαγός. Εύλόγησέ με!

—Πέσε κοντά μου... και βάλε το χέρι μου επάνω στο κεφάλι σου. Έτσι θέλω να με πάρη ο ύπνος.

Ο Λακουζόν υπάκουσε: έσπλώθηκε δίπλα του, του σήκωσε το χέρι, το έβαλε επάνω στο κεφάλι του και ο συνταγματάρχης φάνηκε σαν ν' άποκοιμήθηκε.

αίμα και μ' έγκαταλείπουν οι δυνάμεις. Είμαι χαμένος πιά.

—Συνταγματάρχα, πρδς Θεού! Μη λές τέτοια λόγια!..

—Γιατί να μην τα λέω, άφου είναι αλήθεια; Άν ήταν μέρα θα έβλεπες το αίμα μου που τρέχει σαν ποτάμι...

—Θά το σταματήσουμε!

—Σε τί θα ώφελήση πιά; Και ο λοχαγός, μη δίνοντας κροσσή στην άπόλυτην άδιαφορία που έδινε ο Βαρδός για τη ζωή του, έχρισε σ' ένα μέτρος τα ρούχα του, έκανε επιδέξιους κι' έδεσε όπως μπορούσε πιδ καλά την πληγή του γέρω στρατιωτικού.

Άλλά ή σφαίρα θα είχε σπάσει άσφαλώς κάποια φλέβα και το αίμα, άφου σταμάτησε για μιá στιγμή, άρχισε πάλι να τρέχει άνάμεσα απ' τους έπιδέξιους.

—Βλέπεις πολύ καλά πως κάθε προσπάθεια είναι μάταιη, καλέ μου φίλε! είπε ο Βαρδός. Οι περιποιήσεις σου σε τίποτε δέν ώφελούν. Κάνε λοιπόν αυτό που κάνω κι' εγώ: πίστεψε πως ήρθε ή τελευταία μου ώρα. Ο έφημέριος απέθανε, έγώ πεθαίνω αυτή τη στιγμή και συ θα πεθάνης με τη σειρά σου, ίσως μάλιστα πιδ γρήγορα απ' ότι φαντάζεσαι, γιατί το έργο που άναλάβαμε άπαιτεί μεγάλες θυσιές...

Ο Λακουζόν έκλαιγε. Είχε γονατίσει κοντά στον συνταγματάρχη και τα χείλη του έμουρμούριζαν τόσο σιγανά που μόλις άκούσαν:

—Και οι δυο... Μέσα στην ίδια νύχτα... Ήταν λοιπόν γραφτό να χαθούν και οι δυο! Ο Βαρδός τον δέικωσε:

—Δέν πονάω πιά... Έρχεται μου ναρκώθηκε... Έρχεται ο ύπνος, ο τελευταίος μου ύπνος...

—Πατέρα μου! εφώνασε ο λοχαγός. Εύλόγησέ με!

—Πέσε κοντά μου... και βάλε το χέρι μου επάνω στο κεφάλι σου. Έτσι θέλω να με πάρη ο ύπνος.

Ο Λακουζόν υπάκουσε: έσπλώθηκε δίπλα του, του σήκωσε το χέρι, το έβαλε επάνω στο κεφάλι του και ο συνταγματάρχης φάνηκε σαν ν' άποκοιμήθηκε.

ΕΝΑΣ ΟΜΗΡΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ

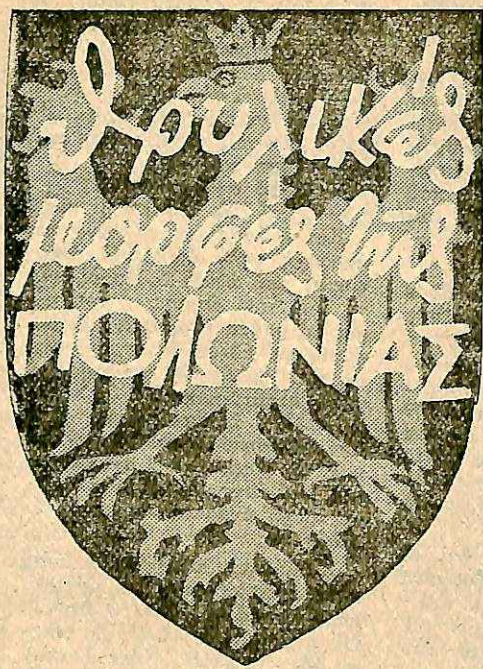
Έπέρασε μιá ώρα. Το φεγγάρι εφώτιζε άμυδρότατα την είσοδο της σπηλιάς.

Έξαφνα, ο σάλπιγγικής τινάχτηκε. Άκουσε έναν έλαφρό κρότο από μιá πέτρα που έκατακλύθηκε από τον βράχο στην όχθη.

—Μπα! έμουρμούρισε. Τί σημαίνει αυτό;

Και στάθηκε ν' άκουσθή καλύτερα. Ύστερα από μιá στιγμή άκουσε τους θάμνους να ταράζονται πολύ σιμά στη σπηλιά.

(Ακολουθεί)

Στανίσλαος Β ο γόνος - ήρωας ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑ- ΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Στην ιστορία της Πολωνίας, το όνομα του ήρωικού βασιλιά της Στανίσλαου Αύγουστου Πονιατόφσκυ, αναφέρεται με τον σεβασμό που θα απέδιδετο σ' έναν ήμιοθεο.

Και πολύ δικαίως. Γιατί ο Στανίσλαος Β' υπήρξε ο πρώτος Πολωνός που κατόρθωσε να σώσει από την τελεία έκρηξη την πατρίδα του, όταν αυτή εσφάδαζε κάτω από το τσαρικό πέλασμα να ανακηρυχθεί από άπληδες βασιλιάς της, να ξεγελήσει τους συμπατριώτες του σε μια μεγάλη επανάσταση για την ελευθερία της χώρας των και να επιτύχει την ανεξαρτησία της Πολωνίας ύστερα από έναν περίπου αιώνα δουλείας!

Αλλά πώς κατόρθωσε το κολοσσίο αυτό έργο ο θρυλικός Στανίσλαος Β'?

Είχε μια αξιοθαύμαστη ιστορία, ένα αληθινό περιπετειώδες μυθιστόρημα των λαοτικών χρόνων, που θ' αφηγηθούμε αμέσως στους αναγνώστες μας.

«ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ ΘΑ ΤΗΝ ΣΩΣΩ ΕΓΩ!»

Την εποχή που η Πολωνία θρυσκόταν κάτω από την ρωσική κυριαρχία, ο νεαρός Στανίσλαος Πονιατόφσκυ δεν ήταν παρά μόλις είκοσι ετών...

Αλλά μέσα στο εύθραυστο άκομα αυτό πλάσμα έπαλλε μια καρδιά ήρωος.

«Η Πολωνία δεν έπεθανε! Έλεγε στους συνομιλίκους του και στην οικογένειά του με άγριον φανατισμό όταν τους έδλεπε απελπισμένους και καταρρακωμένους ήθικώς να σκύβουν το κεφάλι στα προστάγματα των Ρώσων μεγιστάνων.

Κι' όταν αυτοί, φοβισμένοι, του συνιστούσαν να σιωπήσει, ο Στανίσλαος καταγανακτιμένος τους έφώναζε:

«Την Πολωνία θα την σώσω εγώ!

Κι' έσπευε ν' απομακρυνθεί για να μην ακούσει τα πικρόχολα εϊρωνικά τους σχόλια

Είχε μια τρομερή αυτοπεποίθησι το γενναίο αυτό παιδί της Πολωνίας και μιάν άσφαλένια θέλησι. Φιλομαθέστατος, με εύρυτάτην έγκυκλοπαιδική μόρφωσι και μιά σπάνια εύφυια, ο Στανίσλαος είχε σχηματίσει ήδη μέσα στη σκέψι του τα τολμηρότερα σχέδια για την απελευθέρωσι της πατρίδος του.

Και μιά μέρα έγκατέλειψε ξαφνικά την Βαρσοβία, χωρίς να γνωρίση ούτε σπούς δικούς του καν που έπληγαινε...

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

Συναποκομίζοντας μιά σεβαστή περιουσία εις μετρητά, ο θερμός πατριώτης Στανίσλαος έφθασε στο Παρίσι. Το σχέδιό του ήταν να σπουδάσει την στρατιωτική τέχνη και να άποκτήση πολιτικούς φίλους μεταξύ των Ισχυρών της Εύρώπης...

Αν το κατώρθωσε αυτό η όχι δεν είχε απόλυτως εξηκριώμένο ιστορικό κώδ. Ένα όμως είχε γεγονός, ότι ο Στανίσλαος, ύστερα από μιά τριετή φοίτησι σε μιά μεγάλη στρατιωτική σχολή, θρέθηκε μιά μέρα στην Πετρούπολι, την πρωτεύουσα των δυναστών της πατρίδος του...

Για να κάμνι τί, όμως; Το σχέδιο του Στανίσλαου ήταν μεγαλοφυές στην σύλληψι του όσο παράτολμο και παιδαριώδες αν φαίνεται εκ πρώτης όψεως.

Έχοντας πεποίθησι στην εξαίρετική όμορφιά με την οποίαν ήταν προικισμένος και στην άκατανίκητη γοητεία που εξασκούσε στις γυναίκες, ο Στανίσλαος έσκέφθηκε να μπλέξει στα έρωτικά δίχτυα του την αυτοκράτειρα της Ρωσίας Έλισάβετ Ι... Η ανεξαρτησία της Πολωνίας εξηρητάτο άποκλειστικά από την θέλησι αυτής της αυτοκράτειρας... Η δέ γηραιά Έλισάβετ, παρά την προχωρημένη ηλικία της ήταν από τις γυναίκες που είχαν μιά μανιακή φιλαρέσκεια και μιάν ιδιαιτέρη κλίσι προς τους ωραίους νέους...

Όταν κερδίσει την εύνοιά της, έκέρδιζε την Πολωνία! Είπε στον έαυτό του.

ΣΤΗΝ ΡΩΣΣΙΚΗ ΑΥΛΗ

Την επομένη της άφιξέως του στην Πετρούπολι, πήγε κατ' ευθείαν στο γραφείο του σέρ Τσάρλς Χάμπουργν Ουίλλιαμς, πρεσβευτού της Αγγλίας στην ρωσική πρωτεύουσα.

Όταν οικογενειακός του φίλος και είχε όλο το θάρρος να του ζητήσει ένα ρουσφέτι.

Είπε ανάγκη να με πάρετε στην ιδιαιτέρα σας υπηρεσία! παρεκάλεσε χωρίς πολλούς ένδοιασμούς τον γηραιό πρεσβευτή.

Για ποιόν λόγο;

Βρίσκομαι σε δεινή οικονομική κατάστασι, είπε ψευδόμενος ο Στανίσλαος.

Ο Αγγλος πρεσβευτής δεν έφερε καμμιάν αντίρρησι. Είχε εκτιμήσει απ' την εποχή που τον έγνωρίσε στο Παρίσι τα προτερήματά του και την εξαιρετική εύφυιά του. Θα του ήταν ένας πολύτιμος διπλωματικός υπάλληλος.

Ετσι, ο νεαρός Στανίσλαος, βρήκε έναν μοναδικό τρόπο για νάρθει σ' έπαφν με την ρωσική αύλη και να πλησιάση την γηραιά αυτοκράτειρα.

Ο ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΣ ΚΑΤΑΚΤΑ ΤΗΝ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Η πρώτη γνωριμία του με το έκαμθωτικό σέ αίγλη και μεγαλοπρέπεια περιβάλλον των τσαρικών άνακτόρων, προς στιγμήν έκαμε τον τολμηρό Στανίσλαο να δειλιάσει... Αλλά το αίσθημα αυτό ήταν παροδικό.

Όστόσο, ο νεαρός Αδωνις γρήγορα κατάλαβε ότι η θερμή και γεμάτη έρωτα καρδιά του δεν ήταν ποτέ δυνατόν να παίξει με μιά φτιασιδωμένη γρηά... Μέσα σ' ανάκτορα υπήρχε ένα πλήθος από καλλονές, μιά αφάνταστη ποικιλία δροσερών υπάρξεων που η Ισχύς των στην αύλη δεν ήταν και κατά πολύ μικροτέρα της αυτοκρατείας...

Ετσι, ο Στανίσλαος δεν άργησε να συνάψη σχέσεις με την μεγάλη δούκισσα Αικατερίνη, την νεαρά σύζυγο του Πέτρου, άνεψιού της αυτοκρατείας και διαδόχου του ρωσικού θρόνου...

Η ωραία Αικατερίνη ήταν μιά δυνατή γυναίκα με πολλά φιλόδοξα όνειρα και ένα άπολυταρχικό χαρακτήρα.

Πολύ γρήγορα η γυναίκα αυτή θα διαδεχθή την Έλισάβετ στον θρόνο, έσκέφθηκε ο όξυδερκής Στανίσλαος...

Και προχώρησε με την τόλμη που τον διέκρινε στην κατάκτησί της...

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

Το πρώτο ραντεβού των δυο νέων υπήρξε μιά ρωμαντική περιπέτεια, γεμάτη καρδιοχτύπια, αισθηματισμό και παράφορο έρωτικό πάθος.

Ο γοητευτικός διπλωμάτης της άγγλικής πρεσβείας κατώρθωσε μιά ωραία, φεγγαρόλουστη βραδυά να παρασύρη την μεγάλη δούκισσα σε μιά απομακρυσμένη συνοικία της Πετρούπολεως, όπου κρατούσε ένα μικρό διαμέρισμα.

Την ώριμμένη ώρα η Αικατερίνη ήρθε στο ραντεβού των. Ένα κλειστό άμάξι περίμενε στην γωνία του δρόμου.

Θα ξεγελάσω, του είχε υποσχεθή η Αικατερίνη, τις κυρίες της ακολουθίας μου και θάρρῶ μαζί σας για έναν άπλο περίπατο, κατά την διάρκεια της οποίας θα μωρέσωμε να μιλήσωμε έλεύθερα για την σκλαβωμένη πατρίδα σας που τόσο άγαπώ...

Πραγματικά ήρθε. Μπήκαν κι' οι δυο στο κλειστό άμάξι και ξεκίνησαν. Αλλά ο άπλος περίπατος μετεβλήθη σε μιά αληθινή έκδρομη κατά την διάρκεια της οποίας οι δυο νέοι άντηλλαξαν θερμές έρωτικές φράσεις και γεύτηκαν τα φλογερά φιλιά του μόλις γεννωμένου έρωτός των...

Για μιά στιγμή μάλιστα συνέθε και ένα άπρόοπτο επεισόδιο. Το άμάξι άνετράπη στον δρόμο και η Αικατερίνη θρόθηκε άνάισθητη στις λάσπες της λεωφόρου...

Ο Στανίσλαος, όταν άντίκρουσε χλωμή και με κλειστά μάτια την νεαρά φίλη του, έτρώμαξε:

Αικατερίνη! Αικατερίνη! ψιθύρισε. Άνοιξε τα μάτια σου... Ω, θάνα! φοβερό να σε χάσω προτού σε γνωρίσω.

Η Αικατερίνη παρέμεινε άκίνητη.

Τότε ο Στανίσλαος έσκυψε και έκόλλησε τα χείλη του στο κλειστό στόμα της. Και, άμέσως η δούκισσα άνοιξε τα μάτια της.

«Ω, ώστε μ' άγαπάτε λοιπόν αληθινά, για να σας φοβίση τόσο μιά στιγμιαία λιποθυμία μου; είπε η Αικατερίνη με φιλαρέσκεια.

Οι δυο έρασται διευθύνθηκαν στο έξοχικό διαμέρισμα που τους έπεριμενε. Αλλά εκεί άντι να μιλήσουν για την δυστυχισμένη Πολωνία, παρεδόθησαν στην παραφορά του άσυγκράτητου πάθους των...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ!

Αυτό το επεισόδιο όμως όχι μόνον δεν έμπόδισε τον πατριώτη Στανίσλαο να έκφραση τον κρυφό πόθο του στην Αικατερίνη, αλλά άπεναντίας έγινε άφορμη να άποσπάση από την μεγάλη δούκισσα την υπόσχεσι ότι μόλις γινόταν Ισχυρά θα έκανε την Πολωνία άνεξάρτητο βασίλειο κι' αυτόν θαίλειά της...

Όπως κι' έγινε!

Μετά μερικά χρόνια η Αικατερίνη άνηγορεύθη αυτοκράτειρα της Ρωσίας. Και άμέσως, πιστή στην υπόσχεσί της, προσέφερε πῶ στέμμα της Πολωνίας στον Στανίσλαο!

Όστόσο ο μεγάλος Πολωνός πατριώτης έδίστασε περιέργως προς στιγμήν να δεχθή την τιμητική αυτήν προσφορά, για την άπόκτησι της οποίας άφείρωσε τα καλλίτερα χρόνια της ζωής του...

Σε στιγμές έρωτικής άδυναμίας, να τί έγραψε στα άπομνημονεύματα του:

«Δεν θέλω τον θρόνο, αν δεν πρόκειται να μείνω κοντά στην αυτοκράτειρα. Χωρίς αυτήν, το στέμμα δεν έχει καμμιάν αξία... Κοντά της θα μωρούσα να ώφελήσω περισσότερο την Πολωνία...

Αλλά άμέσως κατενίκησε την λιποθυμία του ο θερμός πατριωτισμός του. Κι' έσπευσε να δεχθή με τρελλή χαρά το στέμμα της πατρίδος του...

Και την άνοιξι του 1764 εξέλεγη από την Πολωνική Δίαιτα, κατ' έντολήν της ρωσικής αύλης, βασιλεύς της Πολωνίας, υπό το όνομα Στανίσλαος Β'.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Όστόσο, η Πολωνία δεν άνέκτησε την ανεξαρτησία της με την άνάρρησι του Στανίσλαου στον θρόνο της. Η ρωσική κυριαρχία δεν είχε άρθη, άπεναντίας μάλιστα νέα ρωσικά στρατεύματα είχαν σταλή στα πολωνικά έδάφη.

Ο Στανίσλαος τότε άντελήφθη ότι η Αικατερίνη τον είχε άπατήσει... Άφοι είχε κορέσει την έρωτική δίψα της μαζί του, τώρα τον διώριζε έσπιλές της Πολωνίας για να τον έχη υποχείριόν της και νάναι θεαία ότι η Πολωνία είχε πέσει σε φιλορωσικά χέρια.

Η άποκάλυψις αυτή καθηγανάκτησε τον γενναίο Στανίσλαο ως έραστήν. Αλλά τον κατευχαρίστησε ως πατριώτην. Η Αικατερίνη θα κοιμόταν ήσυχη και αυτός θα δρούσε κρυφά...

Άμέσως άρχισε μιά μυστική προπαγάνδα για την εξέγερσι του πολωνικού λαού. Και με την άφύπνισι των συμπατριωτών του που έπέτυχε, συνέπληξε Ισχυρά ένοπλα επαναστατι

Ταξίδια χωρίς επίβάτες

Είνε γνωστόν ότι δεν έχουν καταποντισθή όλα τα πλοία που έναυάγησαν. Σε πολλές περιπτώσεις τα πλοία που έγκατελείφθησαν από το πλήρωμα και τους επίβάτες έμειναν επί πολλά χρόνια άκόμη στην διάθεσι των κυμάτων και δίνυσαν έτσι πάρα πολύ μεγάλες άποστάσεις.

Το μεγαλύτερο από τα ταξίδια αυτά το έκαμε το σκάφος «Φανή Γουόλστον» που έναυάγησε στα 1891. Από την ημέρα που έγκατελείφθη στη διάθεσι των κυμάτων έθεσθη 46 φορές. Στην άρχη οι ναυτιλόμενοι το είδαν σιμά στις Άζόρες, στον άνατολικόν Ατλαντικόν. Αργότερα στη μέση του Ατλαντικού, έπειτα στον κόλπο του Μεξικού και τελευταίως στο θωρειότερο μέρος της Εύρώπης, σιμά στον Άρκτικόν Ωκεανόν. Και το ταξίδι συνεχίζεται...

Πρόωροι αλλά μεγάλοι!

Επικρατεί γενικός η γνώμη ότι τα πλοία που γεννιούνται από πρόωρο τοκετό έχουν ελάττωσις έλπίδες να ζήσουν και αν ζήσουν ν' άνπτυχθούν καλά και μάλιστα διανοητικώς. Δεν συμβαίνει όμως πάντα αυτό. Άκούστε μερικά παραδείγματα και θα πεισθήτε:

Ο Νεύτων, ο Δαρβίνος, ο Κυβιέ, ο Ναπολέων, ο Βολταίρος, ο Ρουσσέ, ο Ουγκώ ο Λαμαρτίνος και ο Ρενάν γεννήθηκαν πολύ πριν της ώρας. Και όμως ξέρουμε καλά τί έγιναν όταν έμεγάλωσαν! Ο Νεύτων και ο Ουγκώ έζησαν 80 χρόνια και ο Βολταίρος άπέθανε στα 84. Θάνατοι, καθώς έλάπετε αυτοί, όχι και τόσο πρόωροι σαν τις γεννηθείς!

Πρωτότυποι άγώνισμα

Προκειμένου περί άγώνων, ο πρωτοπρωτότερος και πιο έξωφρενικός είναι αυτός που έγινε τον περασμένον Αύγουστον σε μιάν άμερικανική πλάξ. Ήταν ένας δρόμος μετ' έμποδίων για αυτοκίνητα, αλλά τί έμποδία!

Η διαδρομή διεκόπτετο από σωρούς διαφόρων άντικειμένων και άπορριμμάτων: θάρρα, τενεκέδες του πετρελαίου, ελμένα κάγκελα στερεωμένα στο έδαφος, σπασμένες καρέκλες και τραπέζια. Τα αυτοκίνητα έπρεπε να περάσουν άπάνω απ' αυτά τα έμποδια με έλαχιστή ταχύτητα πενήντα γιλιμετρών την ώρα. Και νικούσε ο όδηγος εκείνος που θα κατώρθωνε να κόψη λιγώτερες ζημιές στο αυτοκίνητό του.

Εννοείται ότι στο έξωφρενικό αυτό άγώνισμα έλαβαν μέρος μόνον παιδιά έκαστομυριοχών που είχαν στη διάθεσι τους ένα αυτοκίνητο για σπασμό. Έπρεπε τα αυτοκίνητα αυτά να είναι βαρκαειμένα για να τα θγάλουν πέρα χωρίς να πάθουν μεγάλες ζημιές. Περισσότερα από τα μισά, απ' όσα έλαβαν μέρος στο άγώνισμα, δεν έτεμνήσαν την διαδρομή των 20 γιλιμετρών, γιατί έπαθαν τέτοιες ζημιές, που δεν μωρούσαν να συνεχίσουν. Το περίεργο δέ είναι ότι νικήτρια άνεδείχθη μιά γυναίκα!

Κα σώματα που είχαν για άντικειμενικό σκοπό τους την ένθικη άνεξαρτησία της Πολωνίας.

Μιά μυστική εξέγερσις ήρχισε να συντελήται στην Πολωνία... Τρομακτικά διαδηλώσεις κατά των Ρώσων και μικροεπανάστασεις για πρώτη φορά ύστερα από μιάν δουλεία έκαστο έτών, άρχισαν να έκδηλώνονται σ' όλη την χώρα.

Η Πολωνία δεν έπεθανε!, έφώναζαν οι επαναστάτες. Η Πολωνία ζή και ζητεί την έλευθερία της!

Και μιά μέρα η Ουκρανία έπανε στάτησε. Την άκολούθησε και η Γαλικία και η Άνατολική Πρωσία! Οι Πολωνοί ζητούσαν την άνεξαρτησία τους...

Ο Στανίσλαος επί κεφαλής των

Τα άποτυπώματα των αυτοκινήτων

Είνε ειδικευθή τελευταίως με την άνα κάλυψιν των αυτοκινήτων, οι επίβάται των οποίων διέπραξαν κάποιο έγκλημα και καζητούνται από άποτυπώματων που άφησαν οι τροχοί των αυτοκινήτων αυτών στο χώμα. Ο άστυνομικός αυτός υποστηρίζει ότι, όπως τα δακτυλικά άποτυπώματα των άνθρώπων, έτσι και τα άποτυπώματα των τροχών των αυτοκινήτων είναι διαφορετικά το ένα από το άλλο έστω και αν πρόκειται περί της ίδιας μάρκας.

Επειτα από πολλές μελέτες τας οποίες έκαμε επί των άποτυπωμάτων διαφόρων αυτοκινήτων, ο άστυνομικός αυτός έπεισθη ότι είναι πάντοτε δυνατόν να διακρίνη κανείς όχι μόνον την μάρκα και τον τύπον του έλαστικού, αλλά την διεμετρον του τροχού, το φορτίον του αυτοκινήτου, τα χιλιόμετρα που διήνυσε, την ταχύτητα που είχε, άκόμη δέ και το φύλον του οδηγού. Είναι προφανές, καταλήγει, ότι η έξακρίωσις και ένας μόνον εκ των στοιχείων αυτών ήμπορεί να οδηγήση εις την άνακάλυψιν ενός έγκλήματος.

Τα περιεργότερα νομίσματα

Είνε πραγματικά πολύ περίεργα τα άντικείμενα που έχρησιμοποίησαν οι άνθρωποι άντι νομισμάτων, όταν ακόμη τα τελευταία αυτά δεν υπήρχαν! Στην Αφρική κογχύλια, έλεφαντόδους και άλλάτι ήταν σε πολλά μέρη τα μόνα μέσα συναλλαγής. Οι κάτοικοι των νήσων Φιτζι έμπορεύοντο με δόντια φαλίνης, μερικοί νησιώτες των Νοτίων θαλασσών με κόκκινα στερά

Βελόνες και πλάκες πεπιεσμένου τσιγανιού έχρησιμούν και χρησιμεύουν ακόμη ως μέσα συναλλαγής σε πολλά μέρη της Μογγολίας. Δέρματα κάστορες στον Καναδά, ο κοπνός στην Βιργινία, ο έερος θακαλάος στη Νέα Γη και το σποπόπι στο Μεξικό άντικαθιστούν κάποτε τα νομίσματα.

Οι Ιθαγενείς της νήσου Γιάπι, στον Ειρηνικόν θεωρούνται πλούσιοι όταν έχουν στην κατοχή τους μεγάλες πέτρινες πλάκες με μιά τρύπα στη μέση. Και στην έποχή μας πιάται σούπας χρησιμοποιοήθηκαν στη Γερμανία άντι νομισμάτων, οι δέ κάτοικοι του Χάρρισον στις Ήν. Πολιτείες μέχρι το 1914 έπληρώνον με αυγά.

Ρούχα από τομάρια ποντικών

Η προσπάθεια που γίνεται στην Ιαπωνία για να έπιτύχουν αυτόαρκος σε όλα τα είδη παίρνει σε μερικές έκδηλώσεις της πολύ περίεργες μορφές. Μιά από τις πιο παράξενες είναι η έξης: ότι χρησιμοποιοούν τομάρια ποντικών, μετά την άπαστοιμένην κατεργασία, ένωθεί για την κατασκευή ποτών είδους ένδυμάτων, σάκκων κλπ. Άκόμη και γυναίκες τααντάκια κατασκευάζουν απ' αυτά.

Εκτός από τα τομάρια των ποντικών για τον ίδιο σκοπό μεταχειρίζονται δέρματα γάτων, σκύλων και άλλων ζώων πονάγια που συνέτελεσαν εις το να γίνουν περιεργήτα και να πάσουν κάποιον άξια.

στρατευμάτων του, άτρόμητος, άκατάσχετος, φοβερός, έγινε ο τρόμος των δυναστών... Τα πολωνικά στρατεύματα νικήφόρα προήλασαν απωθούντα τον έχθρό...

Μα η Πολωνία ήταν μικρό κράτος. Οι δυνάμεις της πτωχές. Και παρ' όλο των θρυλικών ήρωισμό των στρατιωτών της και του άτρόμητου θασιλέως της ο ρωσικός όγκος την συνέθλιψε και πάλι...

Και την διεμέλισε, κατ' έντολήν της Αικατερίνης σε ένα πλήθος κρατιδίων άνισχυρών...

Η παλαιά έρωμένη έξεδικέτο τον θερμό έρσστη που είχε μεταβληθή σε φανατικό πατριώτη...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Πώς να τρώτε

- * Μην άκουμπάτε τους άγκωνες στο τραπέζι.
- * Μή θορυβήτε μασώντας.
- * Μή σκύβετε επάνω στο πιάτο σας.
- * Μή θάζετε την πετσέτα σας άπλωμένη κάτω από το σαγώνι σας.
- * Μην γλουγουλιζέτε όταν πίνετε.
- * Μην τρώτε το τυρί σας φέρνοντας το μαχαίρι στα χείλη.

ΟΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑ ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ένας Δανός επιστήμων, ο κ. Χέριεκ θε-
βαιώνει ότι μερικά λουλουδια ύψιστανται την
επίδραση της μουσικής. Το αυτό φαίνεται κα-
θάρα στη λουλουδένια διακόσμηση μιας εξέ-
δρας επί της οποίας παίζει ή ορχήστρα. Λί-
γες ώρες μετά την έναρξη της συναυλίας πολ-
λά λουλουδια έχουν γυρίσει τα κεφάλια τους
άλλα αντίθετως προς το μέρος της ορχήστρας
και άλλα προς αυτήν. Το περίεργο είναι ότι
κάθε είδος λουλουδιού κλίνει προς την ίδιον
κοπή: υψώνεται, Αιθνας τα γαρύφαλλα που είναι
τοποθετημένα αντίκρου στην εξέδρα, γυρίζουν
τελείως προς την άλλη πλευρά. Μολονότι το
φαινόμενο αυτό δεν έχει μελετηθεί ακόμη ει-
νε θέσθιον ότι τα λουλουδια ύψιστανται την
επίδραση των μουσικών ήχων, και ιδίως των
βιολιών. Παρακολούθησα τα τριανταφυλλά
που τα έχετε βάλει κοντά στο ραδιόφωνο. Θά
δείτε ότι θ' ανοίξουν ταχύτερα τα πέταλά τους
και μάλιστα προς το μέρος του ραδιοφώνου.
Εννοείται ότι τα περάσματα αυτά έχουν γίν-
νει με λουλουδια κομμένα. Το ενδιαφέρον δέ-
μως είναι να γίνει το πείραμα σε λουλουδια
που δεν έχουν αποκοπεί από το περιβάλλον. Κι' α-
υτό δεν είναι δύσκολο να γίνει μ' ένα γραμμό-
φωνο, σε μια μέρα τελείως άνεμην και τε-
τελείως ήρεμη.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΙΟΤΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ

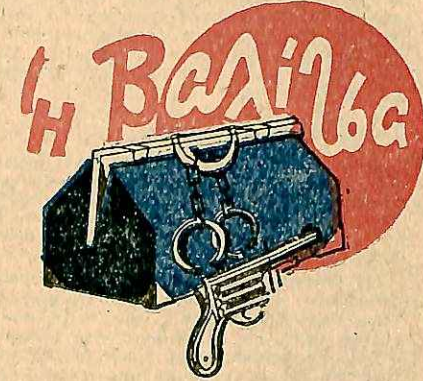
Μπαίνοντας σ' ένα μπαρ δυο Σκωτσέ-
ζοι, πρόσεξαν πως τα λεφτά που είχαν
και οι δυο μαζί δεν έφθαναν παρά για
ένα μονάχα ποτό. Τί να κάνουν; Αφού
σκέφθηκαν κάμποσο, ο ένας βρήκε την
λύση και παρήγγειλε στο γκαρσόνι ένα
ποτό.

Το ποτό σερβιρίσθηκε κι' εκείνοι πε-
ριμένουν με μεγάλη υπομονή. Λίγη ώρα
αργότερα, βλέπουν ξαφνικά να μπαίνει
στο μπαρ ένας παλιός τους φίλος, που
είχαν να τον ιδούν περισσότερο από δέ-
κα χρόνια. Αμέσως τότε οι δυο Σκωτσέ-
ζοι του φωνάζουν μαζί:

—Ω, καλώς τον! 'Επί τέλους! Το
ούτσιν σου σε περιμένει. Μας συγχωρείς
που άδειάσαμε τα ποτήρια μας. Είχαμε
βαρεθεί να σε περιμένουμε.

Ο νεοφερμένος προχωρεί χαμογελόν-
τας, κατεβάζει τ' ο ποτό και λέει αμέσως,
όπως συνηθίζεται:

—Τώρα είναι ή σειρά του! Τί θα πά-
ρετε;

"ΕΞΥΠΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο νοιξε μια κομψή βαλίτσα από
'Αλφόνσος Μπιρμανέ, διευθυν-
της της Τραπεζής Μπιρμανέ, α
πολύτιμο δέμα, που ήταν τοποθετη-
μένη επάνω στο γραφείο του. 'Επει-
τα έβγαλε τα ματογυάλια του και
άρχισε να καθαρίζει τα τζάμια τους
με προσοχή. Όταν τα ξαναφόρεσε
πάλι, περιέφερε το βλέμμα του μέ-
σα σ' αυτό το δωμάτιο, το γεμάτο
λουσό. Όλα έδειχναν άνεσι και
καλαισθησία.

"Ανοιξε το χρηματοκιβώτιο κι' έ-
μεινε άκίνητος για μια στιγμή, χαί-
δεύοντας το ξανθό του υπογένηιο.
"Υστερα κύτταξε το ρολόι του. 'Επ-
ηρε ότι ζητούσε από το χρηματοκιβώ-
τιο και τάβαλε στη βαλίτσα.
—Δέκα εκατομμύρια! ψιθύρισε.
"Ωποια να γίνει αντίληψη η πώχου-
σις, θάχω περάσει τα σύνορα...

Ξαφνικά, ένας ελαφρός θόρυβος ά-
κούστηκε πίσω του. 'Εγύρισε απότο-
μα το κεφάλι του. "Ενας άνθρωπος,
που είχε μπη όπως μπαίνουν τα φαν-
τάσματα, βρισκόταν όρθιος με τα
χέρια στις τσέπες. Τό καπέλλο του
από το μπροστινό μέρος έπεφτε χα-
μηλά επάνω στο μέτωπο. 'Εκάνιζε
ήσυχια σαν να μη συνέβαινε τίποτε

άπολύτως.

Ο 'Αλφόνσος Μπιρμανέ, καθώς
συνήλθε από την πρώτη του έκπλη-
ξι, τον έρωτησε φοβισμένος:

—Πώς μπήκατε;... Τί θέλετε;...
Ποιός είστε;

'Αδίαστα, ο άγνωστος έβγαλε από
το στόμα το τσιγάρο, κι' άπήντησε
στις έρωτήσεις με την ίδια σειρά.

—Από την πόρτα. Να σας πάρω
μαζί. Ο άστυνόμος Ντουαρέλ.

'Επλησίασε και έτεινε ένα μπιλιέ-
το, που το έδιάβασε με τρόμο ο
Μπιρμανέ.

—Εάν δεν βλέπετε τίποτε το άτο-
πο, έπρόσθεσε ο άστυνομικός, θά
μου επιτρέψετε να μεταφέρω έγω
τη βαλίτσα.

—Τη βαλίτσα! έτραύλισε ο τρα-
πεζίτης.

—Μάλιστα, τη βαλίτσα. Κι' άς μη
χάναμε καιρό. Την έπιάστε φι-
κο. Απόψε θά κοιμηθώ στο φρέσκο
κι' όχι σε κανένα μεγάλο ξενοδο-
χείο γειτονικής χώρας, όπως ύπο-
λογίζατε. Έχω ένα ένταλμα συλλή-
ψεως για σας.

Ο 'Αλφόνσος Μπιρμανέ δεν έστε-
ρείτο έτοιμότητα. Πηδώντας, άνοι-
ξε κάποιο συρτάρι κι' άμέσως άρ-
παξε ένα περιστροφό. Δεν μπόρεσε
όμως να κάμει την παραμικρότερη
κίνηση. "Ενα δυνατό χέρι παρέλυσε
το δικό του.

—Ήταν για μένα;... "Η για σας;
τον ρώτησε ο άστυνομικός ήρεμα.

—Για μένα, άπήντησε ο Μπιρμανέ
σκύβοντας το κεφάλι.

—Λυπούμαι πολύ. 'Αντιπαθώ όμως
τον θόρυβο παρατήρησε ο άστυνομι-
κός βάζοντας το περιστροφό στην
τσέπη του.

"Αρπαξε μετά την βαλίτσα και
διέταξε άυστηρά:

—'Εμπρός τώρα. Κάτω μäs περι-
μένει ένα άμάξι.

Κατέβηκαν. "Ενα μικρό αυτοκίνη-
το στεκόταν μπροστά στην πόρτα. Ο
Ντουαρέλ έσωρξε μέσα τον αιχμή-
λωτό του και το αυτοκίνητο ξεκίνη-
σε. "Επειτα, άτάραχος, ο άστυνομι-
κός άναψε ένα τσιγάρο, ενώ ο τρα-
πεζίτης έμεινε άκίνητος στη γωνιά.

"Εξάφια, το άμάξι σταμάτησε. Ο
άστυνομικός άφησε μια θλαστήμια
και μετά, από το τζάμι έβριζε ένα
βλέμμα στο έξωτερικό. Ο σωφέρ εί-
χε πηδήσει στο δρόμο και είχε άνοι-
ξει το σκάπαμα της μηχανής. Παίρ-
νοντας τη βαλίτσα στο χέρι του, για
τί προφανώς δεν ήθελε να την αφή-
ση ούτε στιγμή κοντά στον τραπεζί-
τη, ο Ντουαρέλ κατέβηκε κι' εκείνος
γκρινιάζοντας.

—'Εσεις, είπε στον τραπεζίτη, μην
κινήθητε από τη θέση σας.

Ο Μπιρμανέ δεν άπήντησε. Με ά-
πελπισία, συλλογιζόταν το μέλλον.
"Όταν συνήλθε από το όνειροπόλη-
μα, άντελήφθη πως έξακολουθούσε
να βρίσκεται μόνος μέσα στο σταμα-
τημένο αυτοκίνητο.

"Εβγαλε το κεφάλι του κι' έκύττα-
ξε. Ο άστυνομικός και ο σωφέρ δεν
εφαίνονταν πουθενά. "Ανοιξε την πόρ-
τα και κατέβηκε. Τους άναζήτησε ο
λόγυρα, αλλά του κάκου.

"Αρχισε να τρέχει στην τύχη, παν-
το, αναζητώντας τους δυο φυγάδες.
Πολύ άργά κατάλαβε ότι ο σωφέρ
κι' ο άστυνομικός δεν ήσαν παρά
δυο άπατελώνες, που έπαίξαν θαυμά-
σια τον ρόλο τους.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΚΑΤΙΑ ΣΛΑΒΛΟΒΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΟΥΒΕΛΛΑ

ΥΠΟ ΖΥΛΙΑΝ ΟΕΣΙΠ

Μετά την αποδέωση

Παγώδη χειροκροτήματα άντηχούσαν για πολλή ώρα μέσα
στην αίθουσα του θεάτρου των «Ηλυσίων». Η αύλεια ύ-
ψώθηκε για τρίτη φορά. Η Κάτια Σλαβλόβα, το άγαπη-
μένο χορευτικό άστέρι του Παρισιού, ξανάβη στη σκηνή για
να χαιρετίσει τους θαυμαστές της. Η λαμπερή έπιτυχία της Κά-
τιας Σλαβλόβα, ήταν όσόσο άπόλυτη δικαιολογημένη.

Τό σπάνιο ταλέντο της νεαρής Ρωσσίας, συνδυασμένο με μια
εξχωριστή όμορφιά κι' έξυπνάδα, προ πολλού καταιτούσε το
θαυμασμό του κοινού παντού όπου και άν έπήγαινε.

Χαμογέλασε και ύπεκλήθη με ιδιαίτερη χάρι, αλλά μόλις έγ-
κατέλειψε τη σκηνή, το πρόσωπό της ξανάγινε σοβαρό.

Μια νεαρή κοπέλλα, ή αδελφή της, έβριζε στους ώμους της
μια κάπα από έρμίνη.

—Εύχαριστώ Βέρα, είπε ή χορεύτρια με τρυφερότητα.
Μια παρέα κυριών έτρεξε κοντά της.

—'Υπήρξατε θεία!

—Ποτέ δεν είσαστε καλύτερη.

—Δεν ξέρω τί πρέπει να θαυμάζω περισσότερο. Τό μυαλό σας,
την όμορφιά σας ή το ταλέντο σας!

Η Κάτια άρχισε να γελά κάνοντας μια χειρονομία για να
σταματήσει τον χείμαρρο αυτό των θαυμασμών.

—Είσαστε όλοι παληκοδάκες, είπε γελώντας. Εύτυχώς που
το μυαλό μου, μου επιτρέπει να άντιλαμβάνομαι τις ύπερβολές
σας.

—Δεν λέμε ύπερβολές, Κάτια.

—Θεία Κάτια, θάχουμε τη μεγάλη εύτυχία και τη μεγάλη εύ-
χαρίστησι, να άγμε μαζί άπόψε:

—Όχι, άπόψε.

Η παρέα άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται:

—Γιατί άρνείσθε, Κάτια;

—Θέλετε να πεθάνουμε από άπελπισία;

—Κάτια, αυτό είναι πολύ σοβαρό, είναι σχεδόν προδοσία.

—Θά έχετε ύποσχεθί τη βραδιά σας σε άλλον, είμαι βέβαιος.

—Όχι, ο άληθινός λόγος είναι πως είμαι τρομερά κουρασμέ-
νη. Θέλω ν' άναπαύθω.

—Η κόρη μας είναι για τους κοινούς θνητούς και όχι για
ένα θείο πλάσμα σαν έσας.

—Είμαι μια γυναίκα σαν τις άλλες, είπε μ' ένα μικρό χαμό-
γελο ή Κάτια, το σώμα μου και ή ψυχή μου ύπόκειται στους
ίδιους νόμους. Καληνύκτα σας, κύριοι, εύχαριστώ για τα λου-
λουδια σας. Όρθουα, προσέθεσε, δίνοντας το χέρι της στους
θαυμαστές της, ενώ εκείνοι έσκυψαν και το φίλησαν.

★

Μόλις έκλεισε ή πόρτα του καμαρινού της, ή Κάτια κάθισε
μπροστά στον καθρέφτη.

—Είσαι άλγθεια κουρασμένη; ρώτησε ή Βέρα.

—Όχι, είπε. "Ηθελα ν' άπαλλαγώ από δαύτους, δεν είχα ό-
ρεξι να πάω για σουπάρισμα.

—Γιατί; Θά μπορούσε να μ' έρωτήσει, προτού άρνηθής. 'Ε-
μένα θα με διασάδαζε αυτό, άπήντησε ή Βέρα, με κάποια δόση
κακίας.

—Οί νεαροί αυτοί, είναι τύποι γλεντζέδων, άκατάλληλοι για
να κάνουν συντροφιά μαζί τους ένα κορίτσι της ηλικίας σου.

—Ω, είμαι είκοσιενός έτους! Δυό χρόνια μόνον μικρότερή
σου. "Αν σ' άκούση κανείς θα σε πάρη για τη γιαγιά μου.

—Είμαι συγγρόνος μητέρα σου και αδελφή σου, άφού είμα-
στε μονάχες στον κόσμο. Δεν είσ' εύτυχισμένη κοντά μου; Δεν
έχεις ό,τι θέλεις; "Ό,τι σ' εύχαριστεί; Δεν σου κάνω όσόσο
όλα σου τα καπρίτσια;

—Όχι όλα, άφού δεν θά πάμε να σουπάρομε άπόψε! Με με-
ταχειρίζεσαι σαν μαθήτρια. Στην ηλικία μου, περνούσε ήδη τη
ζωή σου στο θέατρο και στα παρασκηνία.

—Γιατί έπρεπε, άπήντησε ήρεμα ή Κάτια.
"Η Βέρα κατέβασε τα μούτρα της και γύρισε τις πλάτες στην
αδελφή της.

★

Λίγο αργότερα ενώ ή καμαριέρα της την βοηθούσε να ξεμα-
κριαρισθί, ή Κάτια, άναπολούς το παρελθόν. Ξανάβλεπε τον
εαυτό της, στη Πρέγα, μαθήτρια στη σχολή χορού, το λεπτό και
ώχρο πρόσωπο του πατέρα της 'Αλέξη Σλαβλόφ, έξόριστου άπο
την επανόστασι, να φριτοζώ με ένα γλίσχρο μισθό, έως ότου ή
Κάτια, μπορέση να χορέψη.

Γιατί άπό την παιδική της ηλικία, ή Κάτια, είχε ως μοναδικό
σκοπό τον χορό.

Τά ξεχωριστά της προσόντα είχαν κινήσει το ενδιαφέρον των
καθηγητών της. Ο χορός όστόσο, άπαιτεί άπό κει τους που δί-
νονται σ' αυτόν, έντατική έργασία, τακτική κι' επίμονη.

Τέλος ή Κάτια, έβριάμβενσε και έγινε ή Σλαβλόβα. 'Αλλά
με πόσες στερήσεις, με πόσες δυστυχίες! Με πόση κόυρασι!

Ο 'Αλέξης όμως ο έξόριστος Ρώσος, δεν μπόρεσε να επίζή-
ση και να δη την έπιτυχία του παιδιού του.

Και καμιά φορά τώρα, ή Κάτια, σκεφτόταν, πως με όσα
έκέρδιζε σ' ένα μόνον θεάτρο, θά μπορούσαν να ζουν άνετα και
οί τρεις επί πολλούς μήνες.

—'Αλλά κ' άλλες σκιές του παρελθόντος, έπρόβαλλαν. Ο Ντα-
νίλο, χορευτής πρώτου μεγέθους. Ο Λαντισλά, διευθυντής όρ-
χήστρας στη Πρέγα. Ο Μπόλε, Αμερικανός θαυμαστής, ο κό-
μης Χάρου ντε Σεϊμούρ, που συνήντησε στο Λονδίνο.

Όλοι αυτοί την είχαν άγαθήσει, όλοι είχαν ζητήσει το χέρι
της και σε όλους είχε άρνηθί. "Ενας μονάχα έρωας ζούσε στη
καρδιά της, ένα μονάχα πράγμα την τρελούσε: ο χορός! Του-
λάχιστον, αυτό έπίστευε ως τώρα. Τ' έρωτα προσάπο όσόσο
που πρόσθετε σήμερα στους προηγούμενους, άρχισε ν' αλλάξη
τις άντιλήψεις της.

Ο Μπερνάρ ντε Λανσιέρ, νέος και πλούσιος Γάλλος μηχαν-
ικός, σαν τους άλλους, την έζηήτησε σε γά σ και για πρώτη
φορά στη ζωή της, την στιγμή που έπρόκειτο ν' άποκρούση τη
πρότασί του, ή Σλαβλόβα, έδίσταζε.

—Εύχαριστώ, δεν σε χρειάζομαι πιά, είπε στη καμαριέρα της
κι' έσηκώθηκε.

★

Μέσα στο αυτοκίνητο που τις ώδηγούσε στο σπίτι τους, οι
δύο άδελφές, δεν άντήλαξαν λέξι.

Η Βέρα,θυμωμένη, έξακολουθούσε νύχη μούτρα. Η Κάτια,
ήταν θυμισμένη σε σκέψεις. Την άλλη μέρα έπρεπε να δώση την
άπάντη στον Μπερνάρ ντε Λανσιέρ.

"Αθελά της, ή χορεύτρια, αισθανόταν να την έχη συγκινήσει
ο νεαρός Γάλλος.

«'Εν τούτοις, σκεφτόταν, οι λόγοι που που ύπαγόρευαν τις
προηγούμενες άρνήσεις, έξακολουθούν να ύπάρχουν. "Οφείλω ν'
άρνηθώ και στον Μπερνάρ, άν δεν θέλω να τον εκθέσω σ' ένα
ρόλο άνάξιώ του. Τον άχαρο ρόλο των ανθρώπων που ένώνουν
τη ζωή τους με όντα που τα περιβάλλει ο φωτισσέφανος της
δόξης.

»Όσο μεγάλη και άν είναι ή άγάπη του Μπερνάρ, δεν θά μπο-
ρέση ν' άνθέξη επί πολύ, στις δοκιμασίες που θα ύποβληθί. 'Α-

διάκοποι σταθμοί στα παρασκήνια όλων των θεάτρων της Ευρώπης, ατέλειωτα ταξίδια και μεταθέσεις, συνεχής κύκλος θαυμαστών τριγύρω μου, που ζητούν να με σαγηνεύσουν.

«Ένα αναπόφευκτο διαζύγιο, θάνα ή κατακλείς αυτού του γάμου. Πρέπει ν' απορροώσω τον Μπερνάρ, όπως απέκρουσα τον Ντανίλο, τον Λαντισλά, τον Μπώλς και τον Χάρρυ».

Μια άλλη φωνή ωστόσο, ή φωνή της καρδιάς που ή Κάτια, δεν μπορούσε να την κάνει να σωπάσει, της έλεγε επίμονα :

«Δεν άγαπούσε ως σήμερα και αποφάσεις ν' αφιερωθής όλη στη τέχνη. Με τον Μπερνάρ, δεν είναι το ίδιο, γιατί αυτός μόνον ήξερε να σου έμπνευση τον έρωτα».

Όσοσο δεν μπορούσε ν' αντιμετώπιση τη δυνατότητα, να εγκαταλείψει το χορό για να άφοσιωθεί στον άνδρα της. Ο χορός ήταν γι' αυτήν έξ ίσου αναγκαίος στη ζωή, όπως ο άέρας που ανέπνεε.

Έπρεπε λοιπόν, ν' απελτίση αύριο τον Μπερνάρ, να πληγώσει δυο καρδιές, να καταστρέψει μια ζωή ίσως.

Και σε λίγες βδομάδες, θα ταξίδευε στην Αμερική, όπου την περίμεναν... Η τέχνη άπαιτούσε θυσίες..

Η μία και η άλλη αδελφή

Απλωμένη σ' ένα ντιβάνι μ' ένα σιγαρέτο στο στόμα, ή Κάτια, ένοιωσε ένα ρίγος όταν ή καμαριέρα της της άνηγγειλε τον Μπερνάρ ντε Λαντισέρ.

— Άς έλθω, είπε.

Η καρδιά της κτυπούσε δυνατά. Η ανεπιθύμητη στιγμή είχε έρθει. Έπρεπε να μιλήσει έτσι, που να δούση κάθε έλπίδα και να μείνει άναίσθητη σε κάθε παράκληση.

— Καλημέρα, φίλε μου, είπε σχεδόν αδιάφορα.

— Σκέφτηκες Κάτια, τί έχεις να μ' άπαντήσεις ; είπε ο Μπερνάρ, χωρίς ν' αφήσει το χέρι της Κάτιας που το κρατούσε αίχμαλο στο δικά του.

Η χορεύτρια σηκώθηκε άπ' το ντιβάνι.

— Σκέφτηκα, Μπερνάρ. Δεν συλλογίστηκες καλά, νομίζω, τί θάταν ή ζωή σου κοντά στη δική μου. Δεν ξέρεις από έμένα παρά την επιφάνεια, τη λαμπερή πλευρά της ζωής μου. Υπάρχει και ή άνάποδη σε κάθε πράγμα. Οι σκηνογραφίες που θαυμάζεις στη σκηνή και που παρουσιάζουν δένδρα ή λουλούδια, δεν είναι τίποτ' άλλο, όταν τις βλέπει κανείς έξω τα παρασκήνια, παρά χοντροκαμωμένα ξύλινα πανώ. Τέτοιο θάνα και το σπινικό μας, γιατί δεν θα βλέπτες παρά την άνάποδη μεριά της δόξας μου.

— Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο σ' αγαπώ ; ψιθύρισε ο νέος.

— Θα συναντήσης αργότερα ένα κορίτσι του τύπου σου, του κύκλου σου, που θα σου κάνει όμορφη την ζωή. Ένα κορίτσι, που θα είναι μια σωστή σύζυγος, μια τέλεια μητέρα... Πίστεψέ με, Μπερνάρ, σου χρειάζεται μια σύζυγος αυτού του είδους, όχι μια συνεχώς περιπλανώμενη σαν κι έμένα.

Μια φλόγα άναψε στα ώραια μάτια του νέου.

— Κάτια, είπε, προτού σε ζητήσω σε γάμο, τα σκέφτηκα όλ' αυτά. Δεν σου μίλησα για την άγάπη μου, παρά όταν άπέκτησά σου, όποιοσδήποτε και άν είναι οι συνθήκες... Θάμαι εδύτης να μ' αγαπάς. Θα εγκαταλείψω εύχαρίστως την χώρα μου, τους φίλους μου, τις σχέσεις μου, τις συνήθειές μου. Θα σ' άκολουθώ με χαρά παντού και θα μακαρίζω τη τύχη που μου έδωσε άρκετη περιουσία, ώστε να μη σου είμαι διόλου φορτίο. Ποτέ δεν θα γίνω πρόσκομμα στη καριέρα σου. Ποτέ δεν θα σου γίνω έμπόδιο. Θάμαι ο πιο τρυφερός, ο πιο θερμός και άφοσιωμένος θαυμαστής σου. Έπεισθής ;

— Όχι, είπε ή Κάτια, μιλάς έτσι γιατί άγνοείς τί σε περιμένει. Έγώ όμως δεν το άγνώω διόλου. Γι' αυτό άρνούμαι κατηγορηματικά και σε παρακαλώ Μπερνάρ, να μην επιμένεις.

Μια ώχρότης χόηκε στο πρόσωπό του.

— Με διώχνεις, Κάτια ; Η άπόφασίς σου είν' άμετάκλητη ; ρώτησε τρέμοντας.

— Ανίκανη να προφέρω μια λέξη ή χορεύτρια, έσκυψε το κεφάλι της.

Ο Μπερνάρ, χαιρέτισε με βουρκωμένα τα μάτια και έπειτα, γρήγορα-γρήγορα, βγήκε από το δωμάτιο.

Η Κάτια, έμεινε μερικά δευτερόλεπτα άλύγιστη, άκίνητη σαν μάρμαρο.

Έπειτα έτρεξε προς τη πόρτα έτοιμη να ξαναφωνάξη τον Μπερνάρ. Δεν έπραγματοποίησε ωστόσο τη σκέψη της. Τί τρέλλα θα διαπραττε ; Δεν έπρεπε να τον ξαναφωνάξη.

Θα τον ξεχνούσε. Κι' εκείνος θα γινόταν εύτυχιμένος κοντά σε μιάν άλλη.

Όταν περνούσε άρκετός καιρός, θα της το χρωστούσε κι' εύγνωμοσύνη που ηρόνηθη...

— Έχω να σου μιλήσω, Κάτια, είπε το βράδυ ή Βέρα στην

αδελφή της, ενώ εκείνη τσακισμένη από τη σωματική και ψυχική κόπωση, γύριζε στο σπίτι της.

— Είπε τόσο σοβαρό που δεν μπορείς να μου το πής αύριο ;

— Πολύ σοβαρό ! Σκέψου πως άν και δεν είμαι όμορφη ούτε έχω και κανένα ταλέντο, είχα την τύχη ν' άρέσω σε κάποιον.

— Σε ποιόν ;

— Σε ένα βιολονιστά, το Ζαν Ντομουά.

— Δεν τον θυμάμαι. Μήπως είχε μέλος της όρχήστρας των «Ηλυσίων» ;

— Όχι, δεν είχε διάσημος. Ένας θεός του παίζει στην όρχήστρα του θεάτρου και άπ' αυτόν τον γνώρισα. Άρραβωνιάστηκαμε σήμερα και δεν θα σε συνοδεύσω στην Αμερική.

— Άρραβωνιάστηκες ! χωρίς να μου πής τίποτε ! Όπωςδήποτε, δεν άμφιβάλλω για την έκλογή σου, σου εύχομαι να εύτυχήσης, μουρούρισε ή Κάτια.

Αισθανόταν την αδελφή της, να στέκει σαν έχθρös άπέναντί της και δεν άγνοούσε διόλου τον λόγο. Η Βέρα, δεν μπορούσε να συγχωρήσει την όμορφιά και το ταλέντο της Κάτιας.

Η Κάτια, αισθανόταν μονάχο τον έαυτό της, χωρίς κανένα άγαπημένο πρόσωπο κοντά της. Θάφευγε για την Αμερική, όλομόναχη.

Σ' όλο το κόσμο, όπου και άν έπήγαινε, θα την εθαύμαζαν όλοι και θα την επιθυμούσαν, αλλά ή καρδιά της θάταν άδειανή.

— Βέρα, άγαπημένη μου, είπε με συγκίνηση, άς φιληθούμε, θέλεις ;

Χωρίς ένθουσιασμό, ή Βέρα, ύψήκωσε.

Η χορεύτρια πήρε στα λεπτά χέρια της το άχάριστο πρόσωπο της μικρότερης αδελφής της και την φίλησε με τρυφερότητα στα χείλη.

Ένα μικρό ύποπτο άτύχημα

Ακουμπισμένη στη γωνιά της λιμουζίνας που την έγύριζε στο σπίτι της ή Κάτια, με τα μάτια μισόκλειστα, άναπολούσε τη βραδιά...

Η παράσταση που είχε τελειώσει προ μισής ώρας, ήταν ή τελευταία που έδινε στο θέατρο των «Ηλυσίων».

Υστερα από όκτώ μέρες θάφευγε για την Αμερική. Έξαφνα, τρομαγμένη, ή Σλάβλοβα, ξανάνοιξε τα μάτια της.

Με μια έντοικτώδη κίνησι προφύλαξε το πρόσωπό της και με τα δύο της χέρια.

Το άμάξι, του οποίου ο σωφέρ δεν φαινόταν νάναι πιλά κύριος, έπεσε στη βιτρίνα ενός μαγαζιού. Άκούστηκε ένας δυνατός κρότος από ξύλα και σπασμένα τζάμια και ή λιμουζίνα σταμάτησε.

Η Κάτια πήδησε έλαφρά στο έδαφος, και ο σωφέρ με το μέτωπο ιδρωμένο, την έμμηθη.

— Τί συνέβη ; έρώτησε ή χορεύτρια με τη μεγαλύτερη ήρεμία.

— Δεν ξέρω. Ω, δήτε, δεσποινίς, χάσαμε ένα τροχό.

Την στιγμή εκείνη κατέφθασε ένας ποδηλατιστής άστυφύλακας, που τον τράβηξε ως εκεί ο θόρυβος.

— Δεν βγαίνει μόνος του, ένας τροχός, είπε.

Όταν άνεγνώρισε την διάσημη χορεύτρια οι ύποψίες του ετονώθηκαν.

— Υπήρξατε θύμα έκδικήσεως, δεσποινίς. Πάω να ζητήσω συναδέλφους, για να κάμουμε αύτοψία. Δεν θέλετε να σάς πάω στο φαρμακείο ;

— Δεν πληγώθηκα, άπήντησε ή Κάτια.

— Ναί, στη παλάμη σας, δεσποινίς.

— Άλήθεια, μ' άν δεν είναι παρά μια γρατσουνιά, ούτε το κατάλαβα.

✱

— Κάτια ! επί τέλους ! τρελλάθηκα από την άνησυχία μου ! γιατί άργησες έτσι ;

Μ' αυτά τα λόγια την ύποδέχθηκε ή Βέρα. Μια συγκίνησης, διόλου προσποιητή, είχε αλλοιώσει τα χαρακτηριστικά της. Η συγκίνησης της μικρής έκαμε τη Κάτια να δοκιμάση μια εύχάριστη έκπληξη.

Όστε ή αδελφούλα της αισθανότανε κάτι περισσότερο από αδιαφορία ;

Προτού ή Κάτια προφθάση να τελειώσει την εξιστόρησι του δυστύχηματος, ή πόρτα του σαλονιού άνοιξε και ο Βλαδίμηρος Όρλώφ, ο έμπρεσάριός της, παρουσιάστηκε.

— Αύτοκίνητιστικό δυστύχημα ;

— Μ' έσύ είσαι πληγωμένη ! φώναξε ή Βέρα, βλέποντας το δεμένο χέρι της αδελφής της.

— Δεν είναι τίποτε' ένα έλαφρό κόψιμο.

— Δεν πιστεύω νάπαθε τίποτε, κανένα νεύρο, φώναξε ο έμπρεσάριος.

— Όχι, μείνετε ήσυχος, του άπήντησε χαμογελώντας ή Σλάβλοβα. Σε όκτώ μέρες δεν θα φάνετα πιλά. Δεν θα πάθετε καμιά ζημία. Θα έκτελέσω τις ύποχρεώσεις μου.

Ο Όρλώφ σκούπισε το πρόσωπό του, που είχε μουσκέψει στον ιδρώτα άπ' τη συγκίνηση.

— Πώς έγινε το δυστύχημα ; Διηγήθητε μου λεπτομερώς.

— Αύριο άν θέλετε, άπόψε είμαι πολύ κουρασμένη και νυσταχω. Δεν έλεγε όλη την αλήθεια. Η παλάμη της την έκαie και σ' αυτία της άκουε άκόμη τον τρομερό θόρυβο των σπασμένων τζαμών.

— Αύριο ! Άστειεύεσθε !

Έκείνη την στιγμή κτύπησε το κουδούνι.

— Ποιος μπορεί νάναι αυτή την ώρα ;

— Κάποιος δημοσιογράφος ! Η καμαριέρα θα κοιμήθηκε, άσφαλώς ! Πηγαίνω ! άνοιξε, έκαμε ο Όρλώφ.

— Άν είναι δημοσιογράφος, πητε του σ' άς παρακαλώ πως κοιμάμαι και άς ξανάρθη αύριο, είπε κάπως τρομαγμένη ή Κάτια.

Ένα λεπτό αργότερα, ο Όρλώφ, ξαναφάνηκε σέρνοντας μαζί του ένα νέον.

— Άγαπητή μου Κάτια, σου παρουσιάζω τον κύριο Ντυμπόρ, άπεσταλμένο της έφημερίδος «Παρι Ματέν» έλπίζω να μην του άρνηθήτε μια συνέντευξη.

— Πρόκειται περί έγκληματικής άποείρας, ως λέγεται, είν' αλήθεια ; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

— Δολοφονική άπόπειρα ! διέκρινε ο Όρλώφ.

— Δεν ύποπτεύεσθε κανένα, ξαναρώτησε ο Ντυμπόρ, σεν τρώξατε ;

— Όχι. Άλλά για όλ' αυτά άπευθυνθήτε στον έμπρεσάριό μου, είτε νευριασμένη ή χορεύτρια.

Η πόρτα έκτύπησε δυνατά. Η Σλάβλοβα εγκατέλειψε το δωμάτιο.

— Είπε νευριασμένη, συγχωρήστε την, άποτέλεσμα του φόβου, είπε ο έμπρεσάριος.

— Είν' εύκολονόητο, σ' άκούω.

Ο Όρλώφ, έβαλε το ένα πόδι άπάνω σ' άλλο, πήρε ύφος κι' άρχισε την αφήγησι που προωριζόταν να συγκινήσει τους άναγνώστες του «Παρι Ματέν».

— Αφού με, Βέρα, έχω άνάγκη να μείνω μόνη, είπε ή Κάτια, σπρώχνοντας έλαφρά την αδελφή της που την είχε άκολουθήσει στο δωμάτιό της.

— Δεν θέλεις να σε βοηθήσω να γδυθής ;

— Όχι, εύχαριστώ. Κι' εσύ θα νυστάξης, πήγαινε μικρούλα μου να κοιμηθής.

— Καλά, λοιπόν καληνύκτα Κάτια.

— Καληνύκτα Βέρα.

Ένα μικρό χρυσό κουμπι

Δύο μέρες αργότερα, ή υπηρέτρια της Σλάβλοβα, έφερε ένα έπισκεπτήριο στη κυρία της.

— Ο κύριος αυτός επιθυμεί να σ' άς δη.

Η χορεύτρια έδιάβασε : Κορ Μπελν, έπιθεωρητής της Δημόσιας Ασφαλείας.

— Άς περάσω.

— Η πραγματογνωμοσύνη, άρχισε να λέγη ο έπιθεωρητής, μ' άφήνει όλους σύμφωνους, στη διαπίστωση ότι οι βίδες από τον τροχό είχαν ξεσφίχτη από έγκληματικό χέρι, δεσποινίς. Στο κωδών των εργαλείων, βρήκαμε ένα κουμπι μανικετιού, Σκεφθήκαμε πως θα είσθε σε θέσι να μ' άς πληροφορήσετε ίσως, σε ποιόν άνήκει, από τα πρόσωπα που γνωρίζετε...

— Να το δώ !

Ο έπιθεωρητής έβγαλε από τη τσέπη του ένα μικρό χαρτάκι και τώδωσε στη Σλάβλοβα.

— Θεέ μου ! μουρούρισε, μόλις το ξετύλιξε.

— Μπορείτε να μου πητε σε ποιόν άνήκει το όμορφο αυτό χρυσό κουμπι.

Η Κάτια σόπαινε.

— Εάν δεν μπορείτε να μ' άς πληροφορήσετε, δεν πειράζει, είπε ο έπιθεωρητής, θα ρωτήσω τον σωφέρ. Τον φωνάξτε σ' άς παρακαλώ !

— Ίσως εκείνος με διαφωτίσει.

Ο κ. Μπελν, άντελήφθη ότι ή Σλάβλοβα, ήταν πολύ ταραγμένη όταν του άπήντησε :

— Όχι, κύριε. Είν' άνώφελο να ρωτήσετε τον σωφέρ μου, άποσύρω τη μήνυση.

— Α, την άποσύρετε. Άπ' αυτό καταλαβαίνω ότι το πρόσωπο στο όποιον άνήκει το κουμπι δεν σ' άς είνε αδιάφορο.

Η Κάτια τον έκραύνησε με ένα άπειλητικό βλέμμα.

— Άν και κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατήση τα δάκρυα που ήρθαν στα μάτια της, ή χορεύτρια είπε :

— Κύριε Μπελν, θα σ' άς κάμω ένα δώρον. Θέλετε να σ' άς άφιτερώσω τη φωτογραφία μου ;

Ο έπιθεωρητής κοκκίνισε από εύχαρίστησι.

— Δεν τολμούσα να έλπίζω σε μια τέτοια τιμή, δεσποινίς.

— Θα σ' άς ζητήσω κάτι, σ' άντάλλαγμα ωστόσο.

— Σ' άν τί ;

— Την έχευθείά σας. Δεν θα πητε τίποτε άπ' όλ' αυτά στους δημοσιογράφους... Θα πητε πως άπέσυρα τη μήνυση, από φόβο μη περιπλεχθούν τα πράγματα ή για όποιοδήποτε άλλο λόγο. Δεν θέλω να δώ για την ύπόθεσι αυτή, παρά μια μικρή είδησούλα στη τετάρτη σελίδα. Σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι, δεσποινίς.

Η Σλάβλοβα πήρε μια φωτογραφία της και έγραψε με το χέρι της που έτρεμε δυο-τρία κοινά λόγια και την προσέφερε στον έπιθεωρητή.

Τέλος ο κ. Μπελν άπεσύρθη.

✱

Άφου έμεινε μόνη ή Κάτια, έπεσε στο ντιβάνι και ξέσπασε σε λυγμούς.

Το κουμπι που της είχε φέρει ο άστυνομικός άνήκε στον Μπερνάρ ! Ο νεαρός λοιπόν, θέλησε με τόσο ταπεινό τρόπο να έκδικηθή ! Έπροκάλεσε ένα δυστύχημα για να την παραμορφώση ή να την θανατώση ! Με κάθε τρόπο ήθελε να την άποσπάση από το χορό. Επί τέλους ή Σλάβλοβα, ήρέμησε και σιγά-σιγά άρχισε ν' άμφιβάλλη.

Ο Μπερνάρ, ήταν ικανός να διαπράξη μια τέτοια άτιμία ; Για να το μάθω, δεν ύπήρχε παρά ένα μέσον. Να γράψω στον Μπερνάρ και να τον παρακαλέσω νάρθη.

Πόσο θλιβερό ωστόσο θάταν αυτή ή συνάντησις ! Η Κάτια έδίστασε για λίγο. Ήταν όμως άρκετά εύφυης και θαρραλέα ώστε να πάρη την άπόφασι να ρίξη λίγο φώς στη σκοτεινή αυτή ιστορία. Με σταθερό βήμα διευθυνθηκε στο γραφείο της, και κάθησε κι' έγραψε στο Μπερνάρ.

Όταν τελείωσε, κάλεσε την καμαριέρα της.

— Στείλε αυτό το γράμμα με έναν υπηρέτη και π'ες στο σωφέρ μου νάρθη άμέσως έδώ.

— Τίμ, έλεγε έπειτα άπ' όλίγα λεπτά στον σωφέρ, το βράδυ που έγινε το δυστύχημα, το άμάξι ήταν σταματημένο μπροστά στην είσοδο των καλλιτεχνών, όπως συνήθως, δεν είν' έτσι ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Κι' εσύ που ήσουν ;

— Μερικά βήματα παρακάτω δεσποινίς, κουδέντιαξα με άλλους σωφέρ.

— Από το μέρος που στεκόσουνα, μπορούσες να βλέπες όλα τα πρόσωπα που στεκόντουσαν μπροστά στη λιμουζίνα ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Μπορείς να μου όνομάσης κανένα που να πέρασε μία ή περισσότερες φορές μπροστά από τη λιμουζίνα ;

— Νά σκεφτώ. Α ! ο κ. Μπερνάρ ντε Λαντισέρ, πέρασε κάμποσες φορές. Κυττούσε το άμάξι επί πολλή ώρα, μ' ένα τρόπο...

— Πώς να το πώ ; με ένα είδος λατρείας. Άλλά πρέπει να σ' άς πω ότι αυτό το κάνει κάθε βράδυ.

— Κάθε βράδυ ! επανέλαβε ή Κάτια !

Ο ένοχος...

Τί ώρα είχε ; ρώτησε ή Κάτια, το κορίτσι που της εδοκίμαζε τη τουαλέτα.

— Πέντε παρά δέκα, δεσποινίς.

— Πρέπει να φύγω σε ένα τέταρτο, κάνε γρήγορα. Μια σκέψη την κατείχε όλόκληρη :

— Άραγε θάρθη ο Μπερνάρ στις έξη, όπως τον είχε παρακαλέση ; Επί τέλους, τελείωσε ή πρόβα και ή Κάτια έτρεξε στο αυτοκίνητο που την έπεριμένε.

— Γρήγορα είτε στον σωφέρ.

Λίγη ώρα αργότερα ένοιωσε ρίγος να διατρέχη όλο της το κορμί όταν ή καμαριέρα άνοίγοντας την πόρτα, της άνήγγειλε :

— Ο κ. Λαντισέρ, δεσποινίς, περιμένει στο σαλόνι !

— Όστε ήρθε ! Η εξέγηγας θα δινόταν. Προσπάθησε να κρύψη την ταραχή της, μ' ένα χαμόγελο.

Μόλις την άντίκρυσε ο Μπερνάρ, έτρεξε κοντά της.

— Κάτια, ψιθύρισε με τρυφερότητα, άν ήξερες πόσο είν' εύτυχισμένος που σε ξαναβλέπω. Τό σημείωμα που μου στείλες, άν και λακωνικό, με γέμισε μια τρελή χαρά. Για να βρίσκομαι έδώ την ώρα που μου ώριζες, θα μπορούσα να ξεμηνήσω άπ' την άκρη του κόσμου.

— Κάθησε, σε παρακαλώ, του είπε τραβώντας το χέρι της, που φιλούσε ο νέος.

— Συνήλθες από το ήλιθιο αυτό δυστύχημα ; έρώτησε ο Μπερνάρ. Σου είπαν πως ήρθα άμέσως να μάθω νέα σου ; Δεν ζήτησα να σε δώ, μ' έ πληροφορήσε ή καμαριέρα σου. Μια άπλη γρασούνι στη παλάμη, δεν είν' έτσι ;

— Ναί, είπε ή Κάτια, ίσως όμως αυτός που προσέκαλε το δυστύχημα, να περιμένε περισσότερα...

— Πιστεύεις αλήθεια πως πρόκειται περί έγκληματικής άποείρας ;

— Είμαι βεβαία.

— Πώς μπορούν να ύπάρχουν όντα τόσο σκληρά για να διανοηθούν κάτι τέτοιο !

Ο τόνος της φωνής του, ήταν τόσο ελλεικρινής ώστε ή Κάτια αισθανόθηκε να ξαναγεννιέται ή έλπίδα μέσα της.

Ο Μπερνάρ, δεν ήταν ένοχος.

Ο νέος, συνέχισε :

— Κάτια, δεν τολμού να πιστέψω στην εύτυχία μου. Άν έζητησες να με ξαναδής είνε γιατί σκέφτηκες, δεν είν' έτσι ;

— Όχι, είπε ψυχρά ή Κάτια, σε παρακαλέσω νάρθης για να

σου δείξω ένα πράγμα περιεργό, που θυρήκαν οι αστυνομικοί, στο κιβώτιο των εργαλείων της λιμουζίνας μου, μετά το δυστύχημα. Χάρη σ' αυτό, πιστεύω πως θ' ανακαλυφθή ο ένοχος.

Επήρε από ένα συρτάρι το κουμπί και το έδειξε στον νέο :

—Τό άναγνωρίζεις Μπερνάρ ; Είπε με τόνο πολύ ψυχρό.

—Μ' αυτό μου άνήκει, φώναξε ο νέος.

—Δυστυχώς ! ναι, γι' αυτό άπέσυρα τη μήνυσή μου, αν δεν το έκανα αυτό θα είχες συλληφθή.

—Θα είχα συλληφθή ; Έγώ ; Και γιατί ;

—Μή κάνεις τόν κουτό. Σου είπα ότι αυτό δρέθηκε στο κιβώτιο των εργαλείων του άμαξιού.

—Πώς, λοιπόν, με ύποπτεύεσαι ; Με θεωρείς ένοχο μιάς τέτοιας πράξεως !

—Δεν έχω την απόδειξη, είπε με πόνο, ή Κάτια.

—Έγώ που σε λατρεύω, έγω που θάδινα και τη ζωή μου για σένα, θα μπορούσα να διαπράξω αυτό το έγκλημα ; ... Όχι, Κάτια, ασφαλώς ονειρεύομαι, είμαι θύμα κάποιου κακού επιλήθους. Είπε πολύ σκληρό, πολύ άδικο. Σ' αγαπώ, με διώχνεις !

Ήμουν γεμάτος έλπίδες όταν έλαβα τη σημείωσή σου τώρα βλέπω πως θέλησες να με δής για να με κατηγορήσεις για κάτι που άναυδος και άτιμο...

—Δεν σε καταδικάζω, είπε ή Κάτια, προς το παρόν. Άπολογήσου. Ίσως έχεις να μου προβάλεις το άλλοθι...

—Όχι, άπληττος ό Μπερνάρ θυμωμένος, όχι και το ξέρεις καλά. Το βράδυ του δυστυχήματος, όπως κάθε βράδυ, πέρασα και ξαναπέρασα μπροστά από την είσοδο των καλλιτεχνών του θεάτρου, έμπρός από το άμάξι σου. Επομένως, ό σωφέρ σου, όπως και άλλα είκοσι πρόσωπα, με είδαν... Περνούσα άπ' εκεί σαν αυτόματο και έλεγα μέσα μου: «Τά πόδια της άγγιξαν αυτό το σκαλοπάτι, το χέρι της έπιασε αυτή τη πόρτα. Ανέπνευσε το άρωμα των λουλουδιών πουχουν τα θαξίκια του αὐτοκινήτου».

—Δεν μου έξηγεις ωστόσο, πως δρέθηκε το κουμπί του μανικιτιού σου μέσα στο κιβώτιο ; Μήπως βοήθησες ποτέ τόν σωφέρ, σε τίποτε ;

—Όχι, ποτέ. Το κουμπί αυτό τώκασα εδώ κι' ένα μήνα στις κούρσες του Λανσάν, όταν είχαμε πάει μαζί. Σου όρκίζομαι ωστόσο πως δεν είμαι ένοχος.

—Δεν σε πιστεύω. Είσαι ένας άθλιος. Ό σωφέρ μου σε ένοχοποιεί καθαρά. Έκείνο που μου μένει να κάνω τώρα είναι να τηλεφωνήσω στην αστυνομία.

★

Ένθ το χέρι της έτρεμε, ξεκρέμασε το ακουστικό. Την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε ή Βέρα, στην πόρτα του δωματίου. Φαινόταν να κατέχεται από μια μεγάλη συγκίνηση.

—Μή τηλεφωνήσης, είπε.

—Γιατί ;

—Άκουσα όλη την συζήτησή σας. Ό Μπερνάρ, δεν είναι ένοχος.

—Πώς το ξέρεις ;

—Γιατί ή ένοχος είμ' έγώ !

—Εσύ ! επανέλαβε ή χορεύτρια κυττάζοντάς την με φρίκη.

—Ναι.

—Μα γιατί, γιατί τώκαμες αυτό ;

—Γιατί σε συχαλιόμουν από πολύ καιρό, πάντοτε, που ήσουν πιο όμορφη από μένα. Γιατί δεν είμαι τίποτε, τίποτε παρά ή αδελφή της Σλάβλοβα. Ένα άσχημο πλάσμα που ζή και κινείται υπό την σκιά της δόξας σου ! Έσύ έχεις την τύχη, έσύ τις τιμές, τους θαυμασμούς, τους έπαινους, την πολυτέλεια, το ταχρόνια, το μίσος μαζεύτηκε μέσα στη ψυχή μου, σιγά, σταλαγματιά-σταλαγματιά...

—Δεν είμαι ωστόσο υπεύθυνη, για ό' αυτά.

—Ασφαλώς, έτσι όμως είναι ή κατάστασις. Τέλος άρραβωνιά-το χρέμα σου για να ζήσω. Δέν είχα πιά άνάγκη από να καταστρέψω την όμορφιά του, να κάμω άχρηστο το ταλέντο σου, να σε κάμω να έγκαταλείψεις τόν χορό.

—Έλεεινή ! έκαμε ή Κάτια.

—Ναι, είμαι μια έλεεινή. Τόνοιωσα όταν το άμάξι σου άπο-κά να τρέξω να σε παραθώ και να στα πω όλα. Ήταν όμως πολύ άργά. Τότε παρακάλεσα το Θεό, να σε σώσει.

—Και το κουμπί του μανικιτιού του Μπερνάρ, πως βοήθησε στο κιβώτιο ;

—Έγώ το έβαλα.

—Γιατί ;

—Για να ένοχοποιηθή ό κ. ντε Λανσιέν.

—Δέν παρέλειψες τίποτε, είπε ειρωνικά ό Μπερνάρ.

—Όταν έπαινε το κουμπί σας στις κούρσες, το μάζεψα και το έβαλα στη τσάντα μου.

—Όποτε είχες προμελετήσει από ολλού τη πράξη σου ;

—Ναι, άπληττος ψυθυσιστά ή Βέρα.

Και προσέθεσε γυρίζοντας στην αδελφή της :

—Ξέρω πως είμαι ένα τέρας, Κάτια, σε παρακαλώ ωστόσο να με συγχωρήσης...

★

Άντι ν' άπάντηση ή χορεύτρια, άφέθηκε κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα και σκέπασε με τα χέρια της το πρόσωπό της.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

Δάκρυα έτρεχαν τώρα από τα μάτια της Κάτιας. Χωρίς να σηκωθεί το κεφάλι της, έπρόφερε με φωνή παγωμένη :

—Σε συγχωρώ Βέρα. Πήγαινε στον μνηστήρα σου. Δέν θα μάθω τίποτ άπ' αυτό. Θά παραστώ στο γάμο σου, προτού φύγω. Έπειτα δέν υπάρχει άνάγκη να ξαναϊδωθούμε. Όταν δέν θα ζής πιά «κάτω άπ' τη σκιά της δόξας μου» χωρίς άλλο το μίσος που τρέφεις για μένα θα εξαφανισθή...

Η Βέρα, θέλησε να πέρη στην άγκαλιά της αδελφής της, άλλ' έκείνη την σταμάτησε με άπότομη κίνησι.

—Όχι, είπε, όλα τα είπαμε, δέν έχουμε να πούμε πιά τίποτε. Υψώσες μεταξύ μας ένα τείχος που τίποτε δέν θα μπορέση να το γκρεμίση, γιατί αν μπορώ να συγχωρήσω, δέν θα μπορέσω να λησμονήσω. Πήγαινε !...

Η Βέρα, υπάκουσε και έβγήκε σιγά άπ' το δωμάτιο...

“Όταν ή αγάπη είναι δυνατή...”

Η Σλάβλοβα, έμενε με το πρόσωπο, σκυμμένο στα χέρια της...

“Ένας μεγάλος διαταγμός την είχε καταλάβει : “Επο-πε να θυσιάση το πάν στη τέχνη, που της έστερούσε την τρυφερότητα, την αγάπη ; Η δόξα της, έκαμε έχθρα τόν αδελφή της. Θά έμενε μόνη πάντοτε, παρ' όλους τους θαυμαστές που είχε ;

Δέν θα δοκίμαζε ποτέ τη στοργή ενός συντρόφου ; Θά βάδιζε λοιπόν, έτσι μόνη στη ζωή, χωρίς νάχη έναν αγαπημένο όμο ν' άκουμπάει το κεφάλι της ; Χωρίς νάχη κανένα να την προστατεύη ; Δέν θα δοκίμαζε ποτέ την ευτυχία της μητρότητος ;

Σήκωσε άπότομα το κεφάλι της.

Τά μάτια της ήσαν ακόμη δακρυχωμένα από τα δάκρυα, τα χείλη της ωστόσο χαμογελούσαν. Πρόσεξε τόν Μπερνάρ, που στεκόταν όρθος λίγα βήματα μπροστά της, άφωνος, αλλά με ύφος ίκευευντικό.

—Μπερνάρ, είπε, δέν θα μνησικακής γιατί σε κατηγορήσα ;

—Μπορώ να μνησικακώ μαζί σου ; Αντίθετα είμαι εύχαριστη-μένος που με παρεξηγήσες, γιατί έτσι μου δόθηκε ή εύκαιρία να σε ξαναδώ. Τώρα ασφαλώς θα θέλεις να φύγω ;

—Όχι, μείνε κοντά μου όσο σ' άρέσει, για πάντα, αν το θέ-λεις ακόμη.

—Τό λες άλήθεια ;

—Αν δε φοβάσαι μήπως γίνης δυστυχισμένος κοντά μου, αν δε σε τρομάξη ή ζωή ή δική μου, είμαι έτοιμη να γίνω κυρία ντε Λανσιέν.

Με άστραπιαία κίνησι, ό Μπερνάρ, γονάτισε μπροστά στην όμορφη χορεύτρια. Άπό τη συγκίνησι δέν μπορούσε να προφέ-ρη λέξι, πήρε μόνον τα δυό χέρια της στα δικά του και τα κα-ταφιλούσε.

Η Κάτια, διέκοψε την σιωπή, λέγοντας τρυφερά :

—Ναι, πιστεύω πως θάμαστε ευτυχισμένοι. Όταν ή αγάπη είναι δυνατή, είναι σαν μια ζωή και φωτεινή φλόγα, που το φως της εξαφανίζει τις σκιές της άμφιόβολιας, της ζήλειας, του μίσους και του φθόνου... Είμαι δέβια και σ' εύχαριστώ Μπερνάρ, γιατί χάρις σ' εσένα θα γνωρίσω κάτι τόσο σπάνιο, τόσο όμορφο και άτέλειωτο πολύτιμο, που κάνει πιο τυχερούς από τους πλούσιους τους φτωχούς, όταν το κατέχουν : Την ευτυχία.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

Χιούμωρ

Τί θάλεγε ;

Η σκηνή στο σχολείο κάποιου μικρού χωριού.

Ό δάσκαλος προς μαθητήν :

—Τί θα πή θαύμα ;

—Δέν ξέρω.

—Αν έφαρνα έθλεπες τόν ήλιο την νύχτα, τί θάλεγες ;

—Θάλεγα ότι είναι το φεγγάρι.

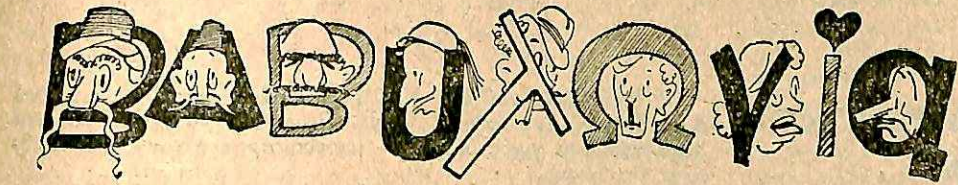
—Κι' αν σου λέγαν ότι είναι ό ήλιος, πως θα ένόμιζες αυτό το ποάγμα ;

—Ψέμα !

—Έγώ όμως δέν λέγω ψέματα. Υπέθεσε, λοιπόν, ότι έγώ είμαι που σου λέω ότι είναι ό ήλιος, τί θάλεγες τότε ;

Ό μαθητής σκέπτεται λίγο, έπειτα λέγει :

—Θάλεγα πως είσθε μεθυμένος !

Σμυρνέικες κουβέντες Η ΧΑΡΤΟΥ

Η Χαμψώ έπότηζε το περι-δολί της στον Ποδονόστη. Δ-αν είδε να περνά ή φίλη της ή Άντρώ του Γουρουνά.

—Καλέ Άντρώ μου, τί γι-νεσαι, καλέ ; Έλα από μέσα να σε δω λιγάκι.

—Σε χαιρετώ, Χαμψώ μου και σ' αγαπώ, μά είμαι δια-στικιά, γιατί τώρα, όπου νά-ναι, θα σκολάση ό άντρας μου και ξέρεις άμα έρθη α-πό το σιδεράδικο είναι μαύρος από τη μούτζούρα. Θά λου-στή, θα συγυριστή, να βγή δέξω κοιμάτι.

—Έλα, καλέ, και δε θα χαθώ ό κόσμος ! Πολύ καλο-μένα ό δικός μου έρχεται και δέν ξεμυτίζει πιά από το σπίτι. Μωρή, μπάς κι' είναι ξελο-γιασμένος με καμμία και κάνει τόσο λούσο κάθε βράδυ ;

—Δέν πιστεύω, Χαμψώ μου τέτοιο πράμα. Δέν ξέρω πάλι. Δέν το παίρνω άπάνω μου τοσ' άντρω.

Η Χαμψώ έθηκε την περίστασι να πη το δικό της.

—Άκουσέ με. Έλα αύριο να σε πάω σε μια χαρτού στο Πολύγωνο. Είπε Μανισαλιά και τα ξέρει και τα έρσιει οδλα. Θά στα πη προά σασιτίες. Δυό τάλλαρα θα ήωσης και θα μάθης ούλα τα καθέκαστα.

—Αύριο ; Δέν μπορώ, καυμένη, γιατί έχο-με να δαφτίσωμε το θράδυ τόν παιδάκι του άνηψιού τ' άντρώς μου.

—Πάμε ναρς, καλέ. Έλα, θέλω συντρο-φιά να δω κι' έγώ κάτι. Είπε και Παρασκευή, που θγαίνουνε τα χαρτιά.

Πές, πές, την κατάφερε και την έλλα με-ρα, ώρα τέσσερις, ή Χαμψώ με την Άντρώ μπήκανε στο λεωφορείο και τραβήκανε για την Άθήνα.

—Νά γυρίσωμε ναρς, γιατί θα με καρτε-ρά ό άντρας μου να ντυθώ για τη θάφτισι. Κλειδώσα το σπίτι και δέν μπορώ να τόν ε-χω άπόξω.

—Καλά, ντέ. Δε θα χαθούμε Άκου είσ-

—Ντέν κατάλαβα, Καραμπέτ, φαίνεται μόν-τα καινούργιο, μαντήλι μύτη δάφουε, σφυ-ξιογόνα-μυξιογόνα, συνητισμένος ίντασι.

—Αμα σε λίγο ούλο τόπο κοντά μας άδεια σμένος γέννηκε.

Πορτιέρη φώναζε, Ιταγιτέτη άρώτησα, τι πράμα έρωμάει, ούλο κόσμο μαντήλι θα-σταί.

—Μπαστουρμά είπες έμα φαγωμένους είσα-στε, άλλο φορά σινεμά ντέν δάφουμε μέσα γιατί πιλατεία τρεχάτε του πάει.

—Βαί, χαϊθάν, δάφ, μωρέ ήξέρεσι να φας και λές μπαστιρμά έρωμάει εσένα ;

Με το μπουνιές ίμπατι του ήπρηξε, Σουρ-πουτίτσα βερή λιγούτουμε καυγάς γέννηκε, πο-λιτσίμάνοι Ιταγιτέτη καρακόλ μέσα κουδάλισα-νε. Άλλο φορά μπαστιρμά ντέν έκει Σουρ-πουτίτσα.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Χιούμωρ

ΤΙ ΘΑ ΚΑΜΑΝ ΤΙΣ 27 ΜΕΡΕΣ ;

Όταν το 1914 οι Γερμανοί σύμμαχοι των Γούρκων ένόμισαν πως μπορούσαν να πραγ-ματοποιήσουν το όνειρο της διανοίκεας βρο-μου προς Βαγδάτην, άρχισαν να τοποθετούν ασηροδρομικές γραμμές σε διάφορα μέρη της Ανατολής Σ' ένα χωριό του Ικονίου περί-εργοι οι Τορκοί χωρικοί, που για πρώτη φορά έδλεπαν παρούσιες γραμμές, ρώτησαν τους Γερμανούς μηχανικούς τί πράγματα ή-σαν εκείνα.

—Εδώ έπάνω, τους άπάντησαν, θα τρέχη το τραίνο.

—Και τί θα πη τραίνο ;

—Κά, άντί να πηγαίνετε στην Καισάρεια με τα πόδια σε τριάντα μέρες με το τραίνο θα πηγαίνετε σε τρείς.

—Καλά ! έκαμων έπληκτοι οι Τορκοί χω-ρικοί και τίς άλλες είκοσιεπτά μέρες, τί θα κάναμε ;

πράχτορα, να μας κατεβάσης λεωφόρος Άλε ξανόρα, τ' άκούς ; !

Κι' άρχισαν πάλι την κουβέντα για τα χαρτιά. Το λεωφορείο πέρασε την οδόν Πα-τησιών κι' έφθασε στο τέρμα.

—Άχου ! τί μας ήκανες, χριστιανέ μου ! Καλέ, πως θα πάμε τώρα πίσω τόσο δρόμο ; Ξεφώνισε ή Άντρώ.

—Έλα, μη χαλάς τόν κόσμο, πάμε με τα ποδάρια σιγά-σιγά.

Πήραν το δρόμο και φθάσανε κατά τις έξη στά τελευταία σπία του Πολύγωνου, στο σπιτάκι της Ντουντούς της Μανισαλιάς. Έ-κει όμως περιμένανε σειρά κι' άλλες κι' ως πού νάρθη ή σειρά τους έγινε οχτώ ή ώρα.

—Κόλπος θα μου κατέδη, φώναζε ή Άν-τρώ.

Σαν μπήκανε μέσα στην κάμαρα, ή Ντου-ντού είδε τα χαρτιά τους. Στην Χαμψώ βρήκε τα είδε σε τρία τέρμινα και τί ένα καλό από άνόλπιστη μεριά. Στην Άντρώ είπε πως ό άντρας της την άγκαλά μά είχε αράθυμους και πως θα πάρη μεγάλη σύγχισι ώρα τραπε-ζιού.

Πληρώσανε και φύγανε, γιατί νύχτωσε πιά. Στη γωνία Πατησιών περιμένανε να περά-ση το λεωφορείο κι' όλα ήταν κάργα γεμά-τα. Βρήκανε τέλος ένα που τίς πήρε θρήβες και φτάσανε στον Ποδονόστη ή ώρα δέκα.

—Άχου ! Τ' ήτανε αυτό πούπαθαί ξεφώνι-ζε ή Άντρώ.

—Έξω από την πόρτα της κόσμος και ντου-νιδς μαζεμένους.

—Τ' είναι, καλέ ; φώναζε ή Χαμψώ.

Μία γεϊτόνισσα έτρέξε :

—Ό σιούρ-Παναγιωτάκης δέν ήρε τη γυ-ναίκα του σπία κι' ήσπασε την πόρτα, γιατί καρτερούσανε από τού άνηψιού του το σπία για τη θάφτισι. Και θαρρώ πως τάσπασε ού-λα μέσα.

—Η Άντρώ τραβούσε τα μαλλιά της.

—Άχι ! Χαμψώ άπ' το Θεό να τώθρησι ! Έ-σύ 'σαι ή αίτια που θα χωρίσω με τόν άνδρα μου.

—Η Χαμψώ έβγαλε τα χέρια στη μέση της :

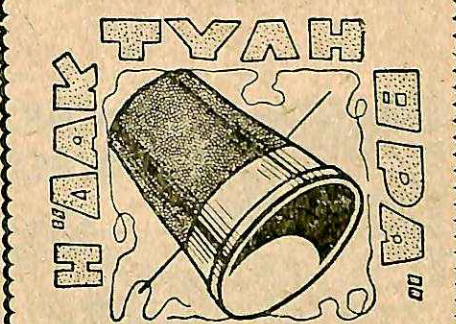
—Μωρή, έγώ φταίω λωλή ; Για τα χαρτιά που σοδένανε χαλοπερχούσι ! Άλλη φορά να τα πιστεύης. Καλέ, θαρρείς πως τάχε μαγε-μένα ή Ντουντού κι' ήσανε στο μουμέντο ! Έγώ ήπια να σου κάμω καλό κι' ήρα το μπελά μου !

ΣΥΛΒΙΟΣ

Κατά τόν Μεσαίωνα, που οι γυναίκες έμεναν σκεδόν πάντα κλειμένες στο σπι-τι, οι χρυσόχοι και οι καλλιγίνες έθα-λαν τα δυνατό τους για να κατασκευά-σουν όσον το δυνατόν ωραιότερες δακτυ-λίδες. Οι πρίγκιπες και οι θωρώνοι πριν ξεκινήσουν για τους άτέλειωτους πο-λέμους δέν ξεχνούσαν ποτέ να χωρίσουν στις όμορφες δακτύλους που θάμεναν κα-τάκλειστες στους φερούς έκείνους πύ-ρους εκτός από άλλα μικροπρόνυματα και δακτυλίδες που ήταν άριστουργή-ματα τέχνης και θαύματα πολυτέλειας.

Τό φίλντις και το έλεαντιστόν έ-χοιμοποιήθηκαν πολύ κατά την εποχή της Αναγεννήσεως για την κατασκευή δακτυλιδιών. Ωστόσο τα πολυτίμα με-τάλλα δέν παραμελήθηκαν ποτέ. Άλλά οι πολυτιμότερες δακτυλίδες κατασκευά-σθηκαν κατά τόν δέκατον έβδομον αιώνα τόσο που ή αυτοκράτειρα Θηρεσία της Αυστρίας είπε κάποτε : «Δέν μπορώ να καταλάβω πως αυτά τα πράγματα έπιτρέ-πουν στις γυναίκες να ράθουν».

Σήμερα οι δακτυλίδες γίνονται ά-πό τα ετελέστερα μέταλλα και από συν-θετικές ύλες, εξακολουθούν όμως να είναι πάντα άπαράτητες για το ράψιμο.

Η δακτυλίδρα όπως και το θελόνι, φέρνουν στη σκέψη ρωμαντικές εί-κόνες γυναικών που εργάζονται σκυμμέ-νες έπάνω στο εργοχείρο τους και στο κέντημα. Και είναι άπειροι οι θρύλοι που συνδέονται με το μικρό αυτό γυναικείο εργοχείρο.

Λένε πως κάποτε ό όμορφος Ιππότης Λαντσιλόττο ντέλ Λάγκο έφαχνε να βρή την ωραιότατη βασίλισσα Τζινέβρα, που είχε κατασφύγει σε πικνότατο δάσος. Ή-ταν μεγάλη ή ανυπερησία και άπερί-γγραπτος ό πόθος του ευγενούς Ιππότη. Τό δάσος ήταν σιωστός λαβύρινθος και δέν επέτρεπε στον έρωτευμένον ήρωα να βρή τη λατρευτή του.

Άρχισε ν' άρσασένη στη φλογερή καρδιά του ή έλπίδα να βρή την έσο-πία των λογισμών του, όταν έξασαν έλαμ-ψε μπροστά στα μάτια του ή δόχρυση δακτυλίδρα της βασίλισσας Τζινέβρας.

Ό Λαντσιλόττο την άνεγνώρισε άμέσως και παρηγορήθηκε. Γιατί σκέφτηκε πως ή βασίλισσα δέν μπορούσε να είναι μακριά. Και ασφαλώς ή έγνοια για να βρή την χαμένη δακτυλίδρα θα την ξανάφερε σ' αυτά τα μέρη.

Ό νεαρός ήρωας εκάθησε στη ρίζα έ-νός πελώριου δέντρου κι' έπερίμενε ν' έμπιστούνη. Και δέν άπογοιεύθηκε Σε λίγάκι παρουσιάστηκε ή λαμπρή έσοπι-να κι' αυτές έγονάτισε μπροστά της χα-μογελώντας με θεία χαρά, δίνοντάς της την δόχρυση δακτυλίδρα που μακριά από τούς ανθρώπους και την κακία τους τούς έκανε τώρα σε μια θεία έρωτική έκ-στασι.

Η δακτυλίδρα είναι ασφαλώς άρχαιο-τάτη και γεννήθηκε σκεδόν μαζί με το θελόνι.

Όποστηρίζουν μερικοί πως ύπρηξε κα-τά τούς μυθικούς χρόνους της Άράχνης όπως και στους ήρωικούς της Πηλεόλης. Οι γυναίκες της άρχαίας Αιγύπτου την ήθελαν πλούσια, σκεδόν πάντα χρυσή και στολισμένη με άραβουργήματα και μαρ-γαριτάρια. Στην άρχαία Έλλάδα έχρη-σιμοποιούσαν δακτυλίδες που έμοιαζαν με χαντρά δακτυλίδια που τα φορούσαν σε όλα τα δάκτυλα του δειξιού χεριού εκτός άπ' τόν αντίχειρα. Στη Ρώμη, την εποχή του Νέρωνα είχαν παραένες μα-κρύνες δακτυλίδες σχήματος κωνικού.

Η Μεσαίωνα είχε πολύτιμες δακτυλίδες με πολύ περιεργά σχήματα. Λένε μάλιστα πως ή σκληρή αυτοκράτειρα, θυ-μωμένη για τόν χαμό μιάς δακτυλίδρας που ήθελε κάποτε στην Άθηνά, έθεώρησε υπαίτια της κλοπής μια πτωχή σκλάβα και την έθανάτωσε.

Κατά τόν Μεσαίωνα, που οι γυναίκες έμεναν σκεδόν πάντα κλειμένες στο σπι-τι, οι χρυσόχοι και οι καλλιγίνες έθα-λαν τα δυνατό τους για να κατασκευά-σουν όσον το δυνατόν ωραιότερες δακτυ-λίδες. Οι πρίγκιπες και οι θωρώνοι πριν ξεκινήσουν για τους άτέλειωτους πο-λέμους δέν ξεχνούσαν ποτέ να χωρίσουν στις όμορφες δακτύλους που θάμεναν κα-τάκλειστες στους φερούς έκείνους πύ-ρους εκτός από άλλα μικροπρόνυματα και δακτυλίδες που ήταν άριστουργή-ματα τέχνης και θαύματα πολυτέλειας.

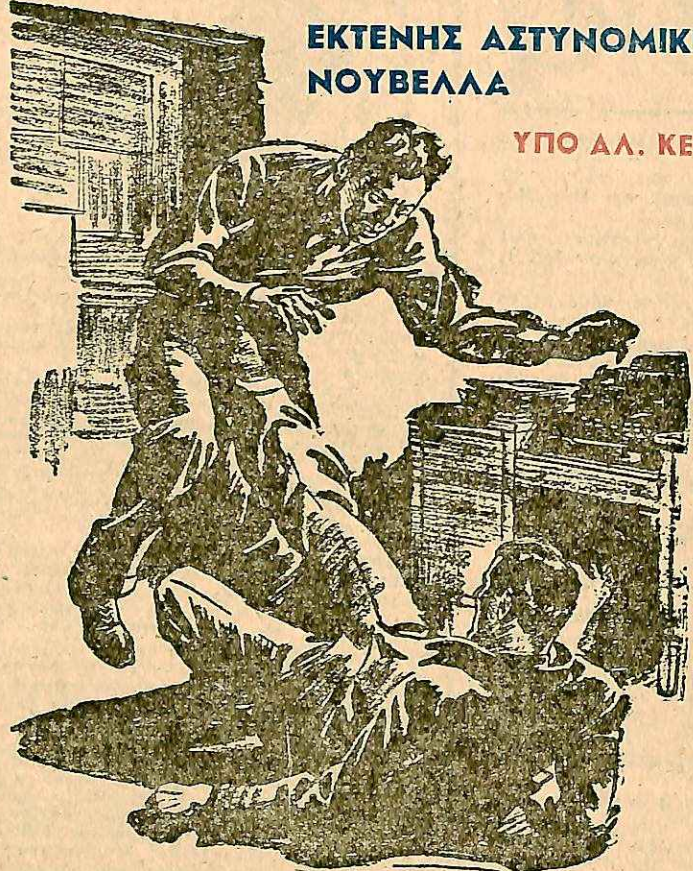
Τό φίλντις και το έλεαντιστόν έ-χοιμοποιήθηκαν πολύ κατά την εποχή της Αναγεννήσεως για την κατασκευή δακτυλιδιών. Ωστόσο τα πολυτίμα με-τάλλα δέν παραμελήθηκαν ποτέ. Άλλά οι πολυτιμότερες δακτυλίδες κατασκευά-σθηκαν κατά τόν δέκατον έβδομον αιώνα τόσο που ή αυτοκράτειρα Θηρεσία της Αυστρίας είπε κάποτε : «Δέν μπορώ να καταλάβω πως αυτά τα πράγματα έπιτρέ-πουν στις γυναίκες να ράθουν».

Σήμερα οι δακτυλίδες γίνονται ά-πό τα ετελέστερα μέταλλα και από συν-θετικές ύλες, εξακολουθούν όμως να είναι πάντα άπαράτητες για το ράψιμο.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΚΤΕΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΥΠΟ ΑΛ. ΚΕΥ

Ελάχιστοι προνομιοῦχοι μόνον ξέρουν τὰ γραφεῖα τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας τῆς ὁποίας τὰ μέλη, ἂν καὶ δὲν γνωρίζονται κἀν μεταξύ τους, μποροῦνε ὅποτε θέλουν, μὲ μιὰ μόνο λέξι, νὰ θέσουν στὴν ὑπηρεσία τους μιὰ ἀμαρτωλοῦ, ἢ ἕνα ἀεροπλάνο.

Τὸ πρῶτο ἐκεῖνο, ὁ στρατηγὸς Χάιντ διάβαζε τὴν ἀλληλογραφία τοῦ τμήματός του καὶ ἔκαμε ἔπειτα κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐμπιστευτικὲς αὐτὲς ἐπιστολὲς τῶν ὁποίων τὰ μυστικὰ δὲν ἐπρεπε νὰ μάθῃ ἄλλος κανεὶς.

Ξάφνου ἀντήχησε ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τηλέφωνα ποὺ βρισκόταν μπρῶς του. Ὁ στρατηγὸς πῆρε εὐθὺς τ' ἀκουστικὸ καὶ ἀμέσως συνωφρυνώθηκε. Τοῦ μίλουσε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Τμήματος Πολέμου.

— Καλὰ... μὴ χάνετε καιρὸ διηγούμενος τῆς ὑποψίας σας. Κάποιος, ποὺ θὰ παρουσιασθῇ ὡς Κάπταιν Γιούγκμπλουντ, θάρθῃ ἐκεῖ σὲ ἑνδεκα λεπτά. Μὴν ἀφίητε νὰ φύγῃ κανεὶς, ὡς ὅτου ἔλθῃ αὐτός.

Ὁ στρατηγὸς ἄφησε τ' ἀκουστικὸ ποὺ τὸν συνέδεε μὲ τὴν πόλι, πῆρε ἕνα ἄλλο εἰδικὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸν ἀριθμὸ ἑπτά. Μιὰ κόκκινη λαμπύρα ποῦταν στὴν βάση τοῦ τηλεφώνου ἀναψε ἑπτὰ φορές.

— Ἐδῶ «μηδὲν», εἶπε.

— Τὸ ἑπτὰ ἔτοιμο ! ἀποκρίθηκε μιὰ βαρεὶά φωνὴ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ σύρματος.

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΤΟΪΖΕΝ

— Πηγαίνετε στὸ ἐργαστήριό τοῦ Βὰν Ντόϊζεν. Ὁ Ρόμπινσον Τάιγιερ μοῦ ἐτηλεφώνησε ἀπὸ ἐκεῖ, ὅτι ἔχασε κάτι πολὺ θανάσιμα νὰ γίνῃ συμπλοκή καὶ ἐτοιμασθῇ καταλλήλως. Ἡ ὑπόθεσις ἐπείγει.

Ἐσπράξε μετὰ τὸ τηλέφωνο καὶ βυθίστηκε στὶς σκέψεις του. Ὁ Κάπταιν Γιούγκμπλουντ, ὅπως ἦταν γνωστὸς σὲ ὅρισμένους κύκλους, ἦναι ἡγετὴς νέος μὲ μὴλα ἐξέχοντα, πρὸς μαρτυροῦσαν τὴν καταγωγή του ἀπὸ Ἰνδὸν, ἔδωσε μερικὲς σύντομες διαταγὲς στὸν Ρούκ, τὸν Νέγκρο ὑπηρετῆ του. Ἔβαλε ἕνα καὶ κατέβηκε στὸν δρόμο ὅπου τὸν περιμένε κίβλας τ' αὐτοκίνητό του, διευθυνόμενος ἀπ' τὸν πιπὸ Ρούκ.

Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ ριχνοντας πίσω ἕνα βλέμμα ὁ Γιούγκμπλουντ διαπίστωσε, ὅτι σὲ κάποια ἀπόστασι τοὺς ἀκούοντο ἕνα ἄλλο κλειστὸ αὐτοκίνητο, ὅπου θὰ βρισκόταν ὁ Ἔντυ.

38

Τὸ ἐργαστήριό τοῦ Βὰν Ντόϊζεν ἦταν ἕνα παλαιὸ κτίριο, ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα ἐρημικὸ δρόμο. Πίσω ἀπὸ τὰ πάντα κλειστὰ παράθυρά του γινόντουσαν τὰ σπουδαιότερα χημικὰ πειράματα ὅλης τῆς χώρας.

Ὁ Ρούκ σταμάτησε τὸ ἀμάξι του μπρῶς στὴν βαρεὶα χαλύδδινη πόρτα, ὅπου στέκονταν ἤδη δύο ἄλλα αὐτοκίνητα καὶ ὁ Κάπταιν Γιούγκμπλουντ δὲν κατέβηκε, παρὰ ἀφοῦ τὸ ὄχημα ποὺ τὸν ἐκολοῦθουσε πῆρε θέσι στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

Ἀνοίξε κατόπιν τὴ σιδερένια πόρτα καὶ βρέθηκε σ' ἕνα στενόν, ἀνεπαρκῶς φωτισμένο διάδρομο. Ἀμέσως ὅμως μιὰ παράδοξη μυρουδιά τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ἰδιὰ μυρουδιά, ποὺ ἔκανε νὰ χαλαρώνουνται οἱ μῦς του καὶ μιὰ ἀόριστη κομάρρα νὰ τὸν κυριεύῃ.

Ἀορίστως εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς κάπου ἐκεῖ κοντὰ τὸν παρμόνευε ὁ κίνδυνος, ὁ θάνατος ἴσως, καὶ ἐξ ἐνστίκτου ἔφερε τὸ χέρι στὸ πιστόλι του.

Ἀνοίξε ἔπειτα μιὰ ἄλλη χαλύδδινη πόρτα στὰ δεξιὰ του καὶ ἀπῆκε σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο ἄπλετα φωτισμένο.

Τὴν ὥρα ἐκείνη τρία ἄτομα βρισκόταν ἐντὸς τοῦ γραφείου αὐτοῦ : Μιὰ νόστιμη ντελικάτη κοπέλλα, ποὺ κύτταζε τὸν ἀστυνομικὸ μὲ ὀρθάνοιχτα φοβισμένα μάτια καὶ δύο ἄντρες ποὺ μόνον ἐκπληξί φανέρωναν οἱ μορφές τους ὅταν τὸν εἶδαν.

Ὁ ἕνας μὲ μιὰ ἀσπρη μπλούζα, ἦταν ὁ Βὰν Ντόϊζεν, ἕνας κοντὸς στρουγγυλὸς ἀνθρωπάκος, ποὺ τ' ὄνομά του ἦταν πασίγνωστο στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον. Κι' ὁ ἄλλος, ἕνας ψηλὸς ἀθλητικὸς τύπος, ἦταν ὁ Δρ Μέσιγκερ, λατινικὸς ἐμπειρογνώμων.

— Εἰμὶ ὁ Κάπταιν Γιούγκμπλουντ, εἶπε ὁ νέος προχωρώντας στὸ δωμάτιο, καὶ ἦλθα ἐπειδὴ μ' ἐζήτησε ὁ κ. Ρόμπινσον Τάιγιερ. Ποῦ εἶνε ὁ κ. Τάιγιερ παρακαλῶ ;

Ἡ νέα ἀνοίξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ μιλήσῃ, μὰ ἔπειτα πάλι τὸ ξανάκλεισε καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλιά της ἐνφ' ὅσον τὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ὁ τρόμος.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, εἶπε ὁ Δρ Μέσιγκερ. Ὁ κ. Τάιγιερ ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καὶ δὲν μὰς ἀνέφερε πὼς κάποιος θάρχεται νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ὁ νέος στράφηκε μὲ τὸν ἴδιον εὐγενικὸ τόνον στὸν κοντόχοντρο χημικὸ :

— Ἄν τὸν θέλετε γιὰ τίποτε σοβαρὸ καὶ διάξεσθε, εἶπε ὁ Βὰν Ντόϊζεν, σὰς συμβουλεύω νὰ πάτε στὸ σπίτι τοῦ κ. Τάιγιερ. Ἐκεῖ θὰ τὸν βρῆτε ἀσφαλέστερα.

Ὁ Γιούγκμπλουντ χαμογέλασε. Ἦταν ἀκατανόητο ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν Τάιγιερ, διπλωμάτης, ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τοῦ Τμήματος Πολέμου καὶ δεξιὸς χέρι τοῦ Προέδρου, νὰ ζητήσῃ ἐπείγοντως βοήθεια καὶ ἔπειτα νὰ ξαφανισθῇ χωρὶς νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

— Μὰ ὁ Τάιγιερ παρετήρησε ὁ νέος, ἐτηλεφώνησε ἀπὸ δῶ πρὸ δεκατρίων-δεκατεσσάρων λεπτῶν τῆς ὥρας, γιὰ ζήτημα ἐξαιρετικὰ ἐπείγον. Πὼς λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ πείσετε, πὼς ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ ἐκεῖνος, μποροῦσε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ μὲ δῇ, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ ἐκάλεσε ;

Κανεὶς δὲν ἀπάντησε καὶ γιὰ λίγα λεπτά ἐπεκράτησε σιωπή. Μόνον τὸ κορίτσι ἔκαμε μιὰ ἀπότομη στροφή, κάθισε μπρῶς στὴ μηχανὴ καὶ ἄρχισε διαστικὰ νὰ γράφῃ. Ὁ Γιούγκμπλουντ τῆς ἔριξε ἕνα βλέμμα καὶ εἶδε πὼς κτυποῦσε τὰ πληκτρά στὰ τυφλά.

— Ἀκουσε, γρύλλισε ὁ Δρ Μέσιγκερ. Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς ζητάτε, μὰ ἀκολουθεῖτε λαθασμένα ἵχνη. Ὁ Βὰν Ντόϊζεν εἶναι πολὺ ἀπασχολημένος καὶ καλὰ θὰ κάμετε νὰ φύγετε τὸ γρηγορότερο.

Ὁ τόνος τοῦ ἀστυνομικοῦ ἄλλαξε μονομιάς.

— Φθάνει κύριε. Δὲν ξέρω τί ἤλθατε νὰ κάμετε ἐδῶ, μὰ σύντομα θὰ τὸ μάθω. Πῆτε μου σὲς Βὰν Ντόϊζεν, ποῦ εἶνε ὁ Τάιγιερ ; Καὶ τί τοῦ συνέβη ;

Ὁ χημικὸς τὸν κύτταξε ἐμπληκτος.

— Μὲ ἀπασχολεῖτε σὲ ἀκατάλληλη ὥρα, κύριε, γιὰτὶ ἔχω δουλειὰ. Ὁ κ. Ρόμπινσον Τάιγιερ ἦλθε πρὸ ὀλίγου γιὰ κάποια κυβερνητικὴ ἐργασία. Μὲ ἔφυγε σχεδὸν ἀμέσως, ὅταν ἀνεκάλυψε πὼς εἶχε ξεχάσῃ νὰ φέρῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ ὑπουργείου. Μπορὸ νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι δὲν τηλεφώνησε ἀπὸ ἐδῶ καὶ δὲν ἵπάρχει λόγος ν' ἀμφιβάλλετε γιὰ τὰ λόγια μου. Ἄλλως τε ἡ κόρη μου, ἡ Λίλη, βρισκόταν ἐδῶ συνεχῶς καθὼς καὶ ὁ κύριος Μέσιγκερ καὶ μποροῦν νὰ σὰς τὰ βεβαιώσουν.

Ἦταν φανερό πὼς ὁ Βὰν Ντόϊζεν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν φτιαγμένος γιὰ νὰ λῆγ ψέματα. Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς στράφηκε στὴ κόρη του.

— Εἶνε ἀλήθεια μὲς ;

Ἡ νέα φανόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε χαμένα. Μπόρεσε ὅμως νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της καὶ ἀπάντησε μὲ μισόσβυστη φωνή :

— Ναί... εἶνε ὅπ... ὅπως... σὰς... τὸ... εἶπε ὁ πατέρας μου ! Ὁ κ. Τάιγιερ ἦλθε στὰς δέκα νύκτα κάποια ἐργασία.

Δὲν ἔμεινε οὔτε δύο λεπτά καὶ ἔπειτα ξανάφυγε. Τὸν εἶδα νὰ κλείνῃ πίσω του τὴ πόρτα καὶ ἀκουσα τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου του...

Ὁ Γιούγκμπλουντ χαμογέλασε πάλι.

— Ποιανὸς εἶνε λοιπὸν, τὰ δύο αὐτοκίνητα ἔξω ;
— Τὸ ἕνα εἶνε τοῦ κ. Βὰν Ντόϊζεν, ἐξήγησε ἐπεμβαίνοντας ὁ γιαιτρός καὶ τὸ ἄλλο εἶνε δικό μου. Ἰδούθε ὅμως ἀρκετὰ ἐνοχλητικὸς καὶ εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνετε..

— Δὲν θὰ φύγω πρὶν ἐρευνήσω ὅλο τὸ ἐργαστήριό καὶ πρὶν μοῦ ἐξηγήσετε, γιὰτὶ τὸ δῆθεν αὐτοκίνητό σας ἔχει ἀδεία τῆς Μασαχουσέτης.

Καὶ καθὼς ὁ νέος ἔκαμε νὰ κινηθῇ πρὸς μιὰ διπλὴν πόρτα, ὁ Μέσιγκερ ἐβγαλε εὐθὺς τὸ πιστόλι του.

— Σταθῆτε ! φώναξε. Κανεὶς δὲν μπαίνει στὸ ἐργαστήριό χωρὶς εἰδικὴ ἀδεία τοῦ Τμήματος Πολέμου. Ἐνα ὄχημα ἂν κάμετε ἀκόμη, θάσθε νεκρός.

Ὁ Γιούγκμπλουντ ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ ὄπλο τοῦ Μέσιγκερ βρέθηκε στὰ δικά του χεῖρα, ἐνφ' ὅ γιαιτρός χτύπησε μὲ πάταγο στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ διπλὴν πόρτα ἀνοίξε καὶ ἕνας γίγας ὤρμησε στὸ γραφεῖο. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ξεχύθηκε μιὰ καυστικὴ μυρουδιά, ποὺ προξενούσε ἀδηία.

— Ἡ ἀποθήκη... τὸ ἀέριο... κραυγάζε ὁ νεοερχόμενος.

— Ἀχ ! Θεέ μου ! φώναξε ὁ Βὰν Ντόϊζεν, καὶ ὤρμησε διαστικὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα.

Ὁ Γιούγκμπλουντ δὲν ἀκολούθησε. Μὰ ὁ γίγας ποὺ βρισκόταν τρία-τέσσαρα βήματα πὸν πίσω ὤρμησε καὶ τὸν τίναξε στὸ πάτωμα τοῦ γραφείου.

— Μὴ προχωρήτε ! Θέλετε νὰ σκοτωθῆτε ; τοῦ φώναξε.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν τόσο ἀπρόοπτη ὥστε τὸ περιστρόφο ποὺ κρατοῦσε ὁ Γιούγκμπλουντ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα του.

Πέφτοντας ὅμως σήκωσε μ' εὐνησιὰ πάνθηρος τὸ ἀριστερό του πόδι καὶ κτύπησε τόσο δυνατὰ τὸν γίγαντα ποὺ στομάχι, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ κυλισθῇ χάμω. Σύρθηκε τότε καὶ ἔπιασε τὸ περιστρόφο, ποὺ τοῦχε ξεφύγει, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δέχθηκε κατακέφαλα μ' ὀρμὴ κάποιο βαρὺ ἀντικείμενο ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὰς αἰσθήσεις του.

Ο «ΘΑΛΑΜΟΣ ΔΟΚΙΜΗΣ»

Ἀκόμα τοῦ φαινόταν πὼς τὸ δωμάτιο στριφογύριζε γύρω του, ὅταν σὰν μεθυμένος ἀνασηκώθηκε στὰ πόδια του.

— Πῶς εἶσθε ἀρχηγέ ; τὸν ρώτησε μιὰ ἀνδρική φωνή.

Ὁ Γιούγκμπλουντ σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του φωτίσθηκαν : Μπρῶς τὸν στεκόταν ὁ Ἔντυ, ὁ βοηθὸς του. Κρατοῦσε ἕνα περιστρόφο σὲ κάθε του χέρι καὶ στὴν ἀπέναντι γωνιὰ ἦταν ζωωμένοι μὲ σηκωμένα χεῖρα, ὁ Μέσιγκερ, ὁ γίγας καὶ ἡ Λίλη Ντόϊζεν.

— Θάπρεπε νὰ προσέχετε κάπταιν περισσότερο τὴν κοκκινομάλλα, εἶπε ὁ Ἔντυ. Αὐτὴ σὰς χτύπησε στὸ κεφάλι μ' ἕνα χοντρὸ λεξικό.

— Θὰ μὰς δώσῃ λόγο γιὰ ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ κάπταιν καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ νοιώσουν τὴ συνέβαινε, πέρασε στὴ νέα καὶ στοὺς δύο ἄντρες χειροπέδες.

Μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι ὁ Γιούγκμπλουντ ἀνοίξε ἔπειτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου. Ἡ βαρεὶα μυρουδιά τοῦ αὐτοῦ διαχύθηκε παντοῦ. Διέσχισε ἕνα δωμάτιο ποὺ χρησίμευε ὡς ἀποθήκη, γεμάτο ἀπὸ χίλιων εἰδῶν μπουκάλιας καὶ βρέθηκε τέλος σ' ἕνα ἐργαστήριό φωτισμένο ἀπὸ τέσσαρες λάμπες. Στὸ μέσον ὑπῆρχε ἕνα μακρὸ τραπέζι φορτωμένο μὲ διάφορες συσκευές.

Ἡ καυστικὴ μυρουδιά ἦταν ἐδῶ πὺ ἀισθητὴ. Ἐπειδὴ ὁ Βὰν Ντόϊζεν δὲν βρισκόταν οὔτε ἐκεῖ ὁ ἀστυνομικὸς ἐσπράξε μιὰ πόρτα ἀριστερὰ. Μὰ οἱ καυστικοὶ ἀτμοὶ π' ἔγμζαν τὸ δωμάτιο τὸν ἔκαμαν νὰ κλείσῃ τὰ μάτια. Τὰ ρουθούνια του ἔκαιαν καὶ νόμιζε πὼς πύρινες βελόνες ξέσχιζαν τὸν λάρυγγά του.

Ξανάκλεισε εὐθὺς τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ πλησίασε μιὰ ἄλλη ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο : «Θάλαμος δοκιμῆς». Ὁ νέος τὴν ἀνοίξε καὶ βρήκε ἐκεῖ κρεμασμένες διάφορες προσωπίδες ἀντισφαιριολόγες. Φόρεσε μιὰ καὶ ξαναγύρισε πάλι στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς ἀτμοὺς ποὺ τὸ γέμιζαν, ὁ ἀστυνομικὸς διέκρινε τὸν Βὰν Ντόϊζεν μὲ μάσκα καὶ ρούχα κατὰ τὸν ἀέριον νὰ πηγαίνονται μπρῶς στὶς γυάλινες δεξαμενὲς καὶ νὰ χύνῃ κάτι στὸ πάτωμα.

— Βγῆτε ἔξω, φώναξε στὸν Γιούγκμπλουντ μόλις τὸν διέκρινε ἔχον ρίξει στὸ πάτωμα φαινικὸν δέξυ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀποτοχοχόρησε κατὰ ἕνα βήμα, ὅταν ἔαφνου ἕνα θέαμα φρικτὸ, ἀπαίσιο, τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του. Πίσω ἀπὸ τὸ χοντρὸ γυαλὶ τῆς μιάς δεξαμενῆς ἕνα ἀνθρώπινο σῆμα διαγραφόταν. Ἦταν κρεμασμένο στὰ χεῖλιά τῆς δεξαμενῆς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ καθὼς τὰ πόδια του δὲν ἔφθαναν κάτω θαρροῦσε κανεὶς πὼς χόρευε.

Ὁ χημικὸς φάνηκε ὅτι τότε μόνον τὸ ἀντελήφθη καὶ ἡ υποτίλβια ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρα του ἔφυγε καὶ ἔπεσε στὸ πά-

τωμα. Ζάρωσε δίπλα στὸν Γιούγκμπλουντ καὶ τοῦ ἐδειξε τὸ οἰκτρὸ λείψανο. Ὅσο περνοῦσαν τὰ λεπτά, τόσο τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ σῆμα γινόταν πὺ δυσδιάκριτο καθὼς ἔλειωνε μὲς στὸ ἔγρὸ ποὺ παμφάγον καὶ ἀχόρταγο ἔδραζε γύρω του.

Τὸ χέρι ποὺ κρατιόταν ἀπ' τὸ σκέπασμα γλύστερησε καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὸ μὲς στὸ δέξυ. Ἀμέσως ἀρχισε καὶ ἐκεῖνο νὰ διαλύεται. Σὲ λίγο εἶχαν φανῇ κίβλας τὰ κόκκαλα... ἔπειτα καὶ αὐτὰ λέπτυναν... λέπτυναν καὶ ἔξαφανίσθηκαν...

Ὁ Γιούγκμπλουντ κουνήθηκε, σὰν νάθελε ν' ἀποτινάξῃ τὸν ἐφιάλτη ποὺ βάρανε ἐπάνω του. Ἀρπάξε κατόπιν τὸν Βὰν Ντόϊζεν ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσυρε ἔξω, στὸ ἄλλο δωμάτιο κλεινόντας πίσω του τὴν πόρτα.

— Ὄστε, τοῦ εἶπε ἥρεμα, κατορθώσατε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἔξαφανίσετε κάθε ἵχνος τοῦ ἐγκλήματός σας ! Σκοτώσατε τὸν Τάιγιερ καὶ ρίξατε τὸ σῶμα του σὲ λουτρό «βασιλικὸ ὑδάτος» γνωρίζοντας πὼς σὲ λίγο χάρις τῇ τρομερᾷ διαδρωτικῇ δυνάμει αὐτοῦ τοῦ ὑγροῦ δὲν θάμενε οὔτε κόκκαλο ἀπ' τὸ πτώμα. Τὸ ὑγρὸ ὅμως ὅταν εἶνε ἐν δράσει βράζει καὶ παράγει ἀτμούς. Ἐτσι λοιπὸν ξεχειλίσαι, γέμισε μὲ ἀέριο τὸ δωμάτιο καὶ ἀνάγκασε ἐπομένως τὸν βοηθὸ σας νὰ φύγῃ φοβισμένος. Τότε γιὰ νὰ ἐξουδετερώσετε τὴ δράσι του τρέξατε σὲς ἐδῶ καὶ ρίξατε στὸ πάτωμα ἀμμόνια ὡς ἀντίδοτον. Ἐμπρός, λοιπὸν, Ντόϊζεν. πῆτε μου, γιὰτὶ σκοτώσατε τὸν Τάιγιερ.

Ὁ χημικὸς τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία. Ἐπειτα φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

— Καθῆστε σὰς παρακαλῶ, Κάπταιν. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ξεπερνᾷ τὴν ἀντίληψί μου καὶ εἰμαι πρόθυμος ν' ἀπαντήσω σ' ὅποιονδήποτε ἐρώτησί σας ἂν καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συνέβη ἐδῶ.

— Γιὰτὶ ἦλθε ἐδῶ σήμερα ὁ Τάιγιερ ; ρώτησε ὁ νέος.

— Δὲν... θυμῶμαι ! Ἰσως σὰς φανῇ παράξενο, ἴσως δὲν μὲ πιστέψετε, μὰ ὅμως ὅσο καὶ ἂν προσπαθῶ, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ θυμηθῶ, γιὰτὶ ἦλθε.

— Εἶσθε πάντοτε τόσο ξεχασίματος ; ρώτησε ὁ νέος.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ ἐιρωνεύεσθε. Δὲν εἰμαι ἀφηρημένος καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπορῶ καὶ τρομάζω διαπιστώνοντας ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμηθῶ, γιὰ ποῖο σκοπὸ ἦλθε ὁ Τάιγιερ σήμερα.

— Τί θέλει ἐδῶ ὁ Δρ Μέσιγκερ ;

— Εἶνε λατρικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Τμήματος Πολέμου καὶ ἡ ἐργασία του συνίσταται στὸ νὰ δοκιμάξῃ ἐπάνω σὲ ζῶντας ὀργανισμοὺς τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀερίων ποὺ παρασκευάζω.

— Καταλαβαίνω. Πόσοι ἄνθρωποι ἐργάζονται σ' αὐτὸ τὸ κτίριο μαζί σας ;

— Μόνον ἡ κόρη μου καὶ ὁ βοηθός μου Λιούς. Ὁ Δρ Μέσιγκερ δὲν ἔρχεται παρὰ δύο φορές τὴν ἑβδομάδα. Γνωρίζω τὸν δόκτορα καὶ τὸν βοηθὸ μου ἐπὶ χρόνια καὶ μπορῶ νὰ σὰς ἐγγυηθῶ τὴν τιμιότητά τους. Κι' ἂν σὰς φέρθηκαν ἀπότομα, μὴ ξεχνάτε πὼς ἡ ἐργασία μας εἶνε ἀπόρητος.

— Τότε πὼς οἱ πόρτες δὲν ἦταν κλειδωμένες, ὅταν ἦλθα ;

— Ὁ Τάιγιερ εἶχε φύγει πρὸ μερικῶν ἀκριβῶς λεπτῶν καὶ ἔξαψαμε νὰ κλειώσω.

— Μὴ λέτε ἀνοησίες ! Πὼς ὁ Τάιγιερ ἔφυγε, ἀφοῦ τὸ σῶμα του...

Ὁ Γιούγκμπλουντ σταμάτησε καὶ μιὰ δισταγμὴ ἔφυγε ἀπ' τὰ χεῖλιά του μπρῶς στὶς τόσες ἀντιφάσεις αὐτῆς τῆς ὑπόθεσεως.

Ὅσο καὶ ἂν οἱ μάρτυρες ποὺ βεβαίωσαν τὴν ἀναχώρησι τοῦ Τάιγιερ ἦσαν ἐξόριστοι, ἦσαν ἀδύνατον ὁ στρατηγὸς Χάιντ νὰ κανε λάθος... Ἐξ ἄλλου ὑπῆρχε τὸ σῶμα... Ἦταν φανερό πὼς ὁ Βὰν Ντόϊζεν ὁ βοηθός του καὶ ὁ Μέσιγκερ, παρὰ τὸ ἐπιστημονικὸ τους κύρος, ἔλεγαν ψέματα ! Ὁ Τάιγιερ εἶχε δ' ἀποφασίσει ! Αὐτοὶ τὸν εἶχαν σκοτώσει καὶ ἔτσι μονάχα ἐξηγεῖτο ὁ τρόμος τοῦ κοριτσιού.

Πὼς ὅμως ὁ Βὰν Ντόϊζεν, ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ἄνθρωπος, εἶχε ἀνεχθῇ μιὰ τέτοια πράξι ; Κάτι ἄλλο ἵπρχε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κατὰ τὸ μυστηριώδες, ποὺ ὁ Γιούγκμπλουντ αἰσθανόταν νὰ πλανιέται γύρω του καὶ ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία ν' ἀνακαλύψῃ.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Μόλις μπήκαν στὸ γραφεῖο ὅπου ἡ Λίλη καὶ οἱ δύο ἄνδρες φορώντας χειροπέδες ἔμειναν ὑπὸ τὴν φύλαξι τοῦ βοηθοῦ του, ὁ Ἔντυ πλησίασε τὸν προϊστάμενό του :

— Ἐξακριβώσα πὼς τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ δύο αὐτοκίνητα ποὺ εἶνε ἔξω, ἀνήκει στὸν Βὰν Ντόϊζεν καὶ τὸ ἄλλο στὸν Τάιγιερ, τοῦ εἶπε.

— Τότε φαίνεται πὼς ὁ Τάιγιερ φεύγοντας πῆρε κατὰ λάθος τ' αὐτοκίνητό μου καὶ ἀφῆκε τὸ δικό του, γιὰτὶ τ' ἀμάξια μας εἶνε ἀκριβῶς ὅμοια, εἶπε ὁ Μέσιγκερ.

Ὁ Γιούγκμπλουντ κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν βοηθὸ του.

— Ναί, πράγματι εἶνε ὅμοια τ' ἀμάξια τοὺς ἐβεβαίωσε ὁ νέος.

Ὁ Κάπταιν στράφηκε στὸ κορίτσι.

—Μπορείτε να μου πείτε μίς, γιατί είσατε τόσο φοβισμένη, όταν ήλθα ;

—Βγήκε ο τόν Λιούς στο τσίσμα των ζώων. Βγαίνοντας όμως από τον θάλαμο των κλουβιών αναποδογύρισε κατά λάθος ένα δοχείο με κάποιο εργασιακό αέριο, που τώρα μελετά ο πατέρας μου και φοβήθηκε μήπως...

—Πετυχημένη ιστορία! γούλλισε ο Γιούγκμπλουντ. Μά είναι ψεύτικη. Γιατί τα δοχεία με τα επικίνδυνα αέρια δεν μένουν έκτεθειμένα... Ένας άνθρωπος σκοτώθηκε εδώ μέσα και σεις τον είδατε !

Την πλησίασε απότομως.

—Ιούδες σκότωσε τον Ταίγιερ ; ο Μέσιγκερ ή ο πατέρας σας ; την ρώτησε.

—Η κόρη δοκίμασε να μιλήσει, μα δεν τὸ κατόρθωσε. Ήταν κάτωρη και φαινόταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

—Φτάνουν πιά οι άνοσιές ! φώναξε ο Μέσιγκερ τραντάζοντας τις χειροπέδες του. Βγάλτε μου αυτά τα σιδερικά ! "Αν κάποιος σκοτώθηκε εδώ, δείξατέ μου τὸ πτώμα !

—Τὸ πτώμα ; Ξέρεις πολύ καλά, πὸς φροντίσατε να τὸ εξαφανίσετε. Τὸ «βασιλικὸ λουτρὸ» τρώει ὅχι μόνον κόκκαλα καὶ σάρκες ἀλλὰ καὶ μέταλλα !

—Τί ;... Τί λέτε ; ἔκανε ὁ Μέσιγκερ χωρίς νὰ ἐννοῇ.

—Πράγματι εἶδα κι' ἐγὼ ἕνα σῶμα μέσ' στη γυάλινη δεξαμενή, ἐξήγησε ὁ Βάν Ντόιζεν. Μά πρὸς Θεοῦ ποὺς τῶβαλε ἐκεῖ, καὶ τίπος ἦταν ;

—Δὲν καταβαίνω τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, εἶπε ὁ Μέσιγκερ ἐκπληκτός.

—Φαντάζεστε μήπως, ρώτησε ξαφνικά ὁ Βάν Ντόιζεν σὰν νὰ θυμόταν ξάφνου κατὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ σχετίζεται με τὸ ἐπεισόδιο τῆς περασμένης ἑβδομάδος.

—Ποῦ ἐπεισόδιο ; ρώτησε ὁ Γιούγκμπλουντ.

—Κάποιος ἐπεχείρησε ν' ἀνοίξῃ με ἀντικλεῖδι τὸ ἐργαστήριό μου. Δὲν πήρε τίποτε καὶ δὲν θὰ ἀντιλαμβάνομαι καν τὴν ἐπίσκεψί του, ἂν δὲν εὑρίσκα ἀνακατωμένες ὅλες τις σημειώσεις.

—Ἐχάσατε τίποτε ;... τὸν τύπο καμμιάς χημικῆς συνθέσεως ;...

—Εἶμαι πολλὸ προσεκτικὸς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, κάπταιν, καὶ κανεὶς, οὔτε ἡ κόρη μου, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ βοηθός μου ξέρουν τί μελετῶ. Οἱ σημειώσεις μου δὲν περιέχουν παρὰ ἀόριστες λεπτομέρειες.

—Ὁ Γιούγκμπλουντ ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ ρολόι του. Σὲ λίγα λεπτά θάπρεπε πιά ν' ἀναφῇ στὸν στρατηγὸ Χάιντ τὸ ἀποτέλεσμα τὸν ἐνεργειῶν του. Καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχε τίποτε τὸ συγκεκριμένον αὐτοῦ ἀνοικιῶν. Ὁ Ταίγιερ εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ἐνα σῶμα, ἄγνωστον ἂν ἦταν τοῦ Ταίγιερ ἢ ὅχι, εἶχε διαλυθῇ μέσ' στὸ καυστικὸ ὑγρὸ... Κι' ἦταν πρακτικῶς ἀδύνατον τώρα, ὅχι μόνον νὰ διαπιστωθῇ ἡ ταυτότης του μὰ καὶ ἀπλῶς ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξίς του.

Μά περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐξαγρίβωσι τῆς ταυτότης τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἔστω κι' ἂν ὁ Ταίγιερ ζοῦσε ἀκόμη ἐνδιέφερε κατὶ ἄλλο. Ἐπρεπε ὁ Γιούγκμπλουντ ν' ἀνακτῇ τὸ πρᾶγμα τοῦ Ταίγιερ ἔχασε. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θάταν χωρίς ἄλλο κάποια συνταγὴ αἰρίου, ἀπ' ὅπου κρεμόντουσαν χιλιάδες ψυχῶν.

—Εἶδατε Λιούς, τὸν Ταίγιερ σήμερα ; ρώτησε τὸν γιγαντώσωμο βοηθὸ τοῦ χημικοῦ.

—Ὀχι, ὅχι ! εἶπε ἐκεῖνος φοβισμένος.

Καὶ ξάφνου σὰν νὰ τοῦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις πρόσθεσε θαρρετά :

—Ἦμουν πολλὸ ἀπασχολημένος με τὸ τσίσμα των ζώων.

—Εἶδατε ἡ ἀκούσατε μήπως τίποτε τὸ ἀσύνθετος ἐφ' ὅσον εἴσατε ἐδῶ σήμερα ;

Τὰ μάτια τοῦ Λιούς καθρέφτιζαν ἕνα ἀκατανύκτο τρόμο.

—Ναί... κατὶ μοῦ φάνηκε πὸς ἀκούσα στὸν ἐπάνω ὄροφο — μουρμούρισε κυττάζοντας φοβισμένα γύρω του — σὰν νὰ σεργιάνιζαν ἀργὰ-ἀργὰ ἕνα μεγάλο ζῶο στὸ πάτωμα... μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος....

—Πὸς ἀνεβαίνουν στὸν ἐπάνω ὄροφο ;

—Ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Εἶναι μιὰ μικρὴ σκαλίτσα στὴ γωνιά τοῦ ἐργαστηρίου, πίσω ἀπ' τὴν δεξαμενὴς.

Ὁ Γιούγκμπλουντ τότε ἕνα κλεφτοφάναιο ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ οἱ δεξαμενὴς, ἔβγαλε τὸν ἑαυτοῦ ἀνέβηκε ἀθόρυβα. Ὁ Λιούς φαινόταν τόσο φοβισμένος, ὥστε δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ λήθῃ τὴν ἀλήθεια: Κάποιος ἄλλος θρηνόκταν ἴσως στὸ κτίριο...

Σὰν ἔφθασε στὴν κορυφὴ τῆς σκαλίστας, ἀνοίξε με προσφύλαξιν τὴν πόρτα τοῦ ἐπάνω ὄροφου καὶ ἔστησε αὐτὴ: Κανεὶς ἦχος ἦν. Τὸ παχὺ στρώμα σκόνης ποὺ σκέπαζε τὸ πάτωμα εἰδείνε καθαρά πὸς κανεὶς δὲν εἶχε πατήσῃ ἐκεῖ ἐπὶ καιρὸ.

Μήπως ὅμως ὑπῆρχε καὶ ἄλλη ἐξόδος ;

Προχώρησε προσεκτικὰ μερικὰ βήματα στὸ ἔρημο διαμερίσμα. Μά ξάφνου ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούσθηκε πίσω του καὶ τὸ φῶς ἔδωκε.

Ἐκανε μεταβολὴ καὶ ἔφθασε πάλι ὡς τὴν πόρτα. Μὲ τὴν εὐκινήσια ἀντήρπνε κατέβηκε τὴ σκαλίτσα καὶ ἔβηκε πάλι στὸ δωμάτιο μετὰ τὰ πελώρια δοχεῖα τοῦ καυστικοῦ ὑγροῦ. Μὲ τὴν αἰσθήσεις ὅλες τεταμένες προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὸ φανάρι του.

Τὸ ἐνστικτὸ του τοῦ ἔλεγε, πὸς δὲν ἦταν πιά μόνος. Πὸς ἀντὶ νὰ κυνηγᾷ, τὸν κυνηγοῦσαν. Ἐπιασε τὸ περιστροφὸ τοῦ ἀπὸ τὴν κἀννη καὶ προχώρησε μετὰ προσφύλαξιν.

Ξάφνου αἰσθάνθηκε ἕνα κτύπημα στὸν ὦμο καὶ ἀμέσως μετὰ ἀριστερὸ χεῖρ κατέφερε σὲ κάποιον μιὰ γροθιά. Τὸ δεξιὸ χεῖρ ποὺ κρατοῦσε τὸ ὅπλο ἀκολούθησε εὐθὺς τ' ἀριστερὸ, χωρὶς ὅμως νὰ πετύχῃ τὸν στόχο. Ὁ Γιούγκμπλουντ ἔλασσε κάτω καὶ μετὰ περιστροφικὴ κίνησι προσπάθησε ν' ἀρπάξῃ τὰ πόδια τοῦ ἀντιπάλου του. Μά οὔτε καὶ τὸ κόλλο αὐτὸ πέτυχε, λὲς καὶ μποροῦσε ὁ ἀντίπαλός του νὰ βλεῖται καθαρά στὸ σκοτάδι. Σηκώθηκε καὶ δοκίμασε νὰ βγάλῃ τὸ φανάρι του. Μά τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἄλλος τοῦ ρίχθηκε μ' ὅλο του τὸ βάρος.

Ὁ κάπταιν ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε, μὰ πρὶν πέσει διπλάσε τὸ γόνατο καὶ ἔδωσε μιὰ γερὴ κλωτσιά. Ἀκούσε τὸ σῶμα ποὺ κύλισε δίπλα του καὶ ἔβγαλε τὸ φανάρι του.

Ἀδικὸς κόπος. Στὸ πρῶτο τὸ φανάρι εἶχε σπᾶσῃ καὶ δὲν ἄναβε πιά.

Σηκώθηκε. Μά τὴν ἴδια στιγμὴ αἰσθάνθηκε μιὰ ἐλαφρὰ βροχὴ νὰ ψεκᾷ τὸ πρόσωπό του. Μιὰ ἀκαταμάχητη δυσφορία τὸν κατέλαβε· ἡ ἀναπνοή του κοβόταν, οἱ αἰσθήσεις του ναρκωνότουσαν, τὰ γόνατά του λύγισαν καὶ τοῦ φάνηκε πὸς γλυστοῦσε στὴν ἀνυπαρξία.

Μέσ' στὴ γενικὴ αὐτὴ παράλυσιν ποὺ ἀχρήστευε τὴν αἰσθήσεις καὶ τοὺς μύς του, τὸ μυαλό του ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύει καθαρά. Θυμήθηκε πὸς ἦταν περὶ τοῦ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἀναφορά στὸν στρατηγὸ Χάιντ. "Αν δὲν τὸ ἔκανε, ὁ στρατηγὸς θὰ περιμένε δεκαπέντε λεπτά καὶ ἔπειτα θὰ ἔστειλε κάποιον ἄλλον γιὰ νὰ δι' τί συνέβαινε...

Καὶ ὁ κάπταιν ὡς τότε δὲν εἶχε ἀκούσῃ παρατήρησι ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του γιὰτι πάντα εἶχε φέρεῖ ἐπιτυχῶς σὲ πέρασ ὅλες τις ἀποστολὰς ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει.

Μέσ' στὴν κατάστασιν τῆς παραλύσεως ποὺ βρισκόταν, μιὰ μονότονη φωνὴ ἔφθασε ὡς τ' αὐτιά του.

—Καιρὸς νὰ πειραματισθῶμε μετὰ τὸ H 32. Τοποθετήσατε στὸν θάλαμο τὸ πειραματόζωο.

Ὁ Γιούγκμπλουντ ἐνωίωσε δυὸ στιβαρὰ χεῖρια νὰ τὸν πιάνουν ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ νὰ τὸν στρώχουν σ' ἕνα στενὸ χῶρο, καὶ ἄκουσε τὸ κλεισμο μίας πόρτας.

—Τὸ ἀντικείμενο τῶν πειραματισμῶν εἶναι ἔτοιμο! ἀκούσθηκε νὰ ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Λιούς.

Ὡστε ὁ Λιούς ἦταν ποὺ τοῦ ἐπετέθη!

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια ἀκατανόητο! Λίγα λεπτά νωρίτερα ὁ βοηθὸς τοῦ Ντόιζεν βρισκόταν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ "Εντυ φορῶντας μάλιστα χειροπέδες καὶ τώρα βοηθοῦσε ἕρεμα τὸν γέρο χημικὸ, σὰν νὰ ἐκτελοῦσαν τὴν καθημερινή τους δουλειά, μετὰ μόνον τὴ διαφορά πὸς τώρα... ἐργαζόντουσαν στὰ σκοτεινὰ... στὰ θεοσκότεινα!

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ Γιούγκμπλουντ, κλεισμένος στὸν θάλαμο τῶν πειραματισμῶν δοκίμασε νὰ κινηθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἐξῶ ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Λιούς:

—Νόμιζα πὸς κι' ὁ κ. Ταίγιερ ἤθελε νὰ παρακολουθῇ αὐτὴ τὴ δοκιμὴ. Δὲν θάρρη ;

—Ἦλθε.

—Δὲν τὸν εἶδα.

—Οὔτε ἐγὼ, ἀπήντησε μονότονα ὁ χημικὸς. Μά ἄλλωστε εἶνε πεθαμένος. Ἐγὼ τὸν σκότωσα.

—Βέβαια ἦταν ἀπαραίτητο.

—Δὲν μποροῦσα νὰ κάμω ἄλλοιως. Ήταν ἀνάγκη. "Αν κι' ἐγὼ δὲν ἔξερω τί με θίαζε...

Ὁ κάπταιν δοκίμασε πάλι νὰ κινηθῇ. Εἶχε ἀκούσει καλά ; Ἡ μήπως ὅλα αὐτὰ ἦταν ἕνα φρικτὸς παιγνίδι τῆς φαντασίας του ;

Κι' ὅμως ὅχι. Δὲν γελιόταν. Ὁ Βάν Ντόιζεν καὶ ὁ Λιούς πηγαινοερχόντουσαν μέσ' στὸ ἐργαστήριο μετὰ κάθε ἄνεσι σὰν νὰ ἔβλεπαν καθαρά παρὰ τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποὺ βασίλευε. Τὸ μυαλό τοῦ ἀστυνομικοῦ δούλευε ἀπελπισμένα, ζητώντας νὰ βρῇ μιὰ ἀπάντησι, ποὺ νὰ ἐξηγῇ λογικὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀκατανόητα.

Ἐφ' ὅσον ὁ χημικὸς εἶχε σκοτώσει τὸν Ταίγιερ ἦταν φυσικὸ ἡ κόρη του νὰ προσπαθῇ μετὰ κάθε μέσον νὰ τὸν σῶσῃ καὶ πρὸς χάριν του ὁ Μέσιγκερ ποῦταν φίλος του, ψευδῶς... Τὸ ἐγκλημα θάχε γίνῃ ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ταίγιερ εἶχε παραλάβῃ τὸν χημικὸ τὸν ἀπὸ τὸν Βάν Ντόιζεν. Φαίνεται ὅμως ὅτι πρὶν σκοτωθῇ εἶχε προλάβῃ νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν στρατηγὸ Χάιντ.

Ποὺς ὅμως εἶχε τώρα στὰ χεῖρια του τὴ συνταγὴ τοῦ θανάτου ;

Καὶ ποὺς ὁ λόγος νὰ σκοτώσῃ ὁ Βάν Ντόιζεν τὸν φίλο του τὸν Ταίγιερ ἀπὸ τοῦ ἔδωσε τὸν τύπο, ἐνῶ λίγα λεπτά νωρίτερα τὸν κατεῖχε μόνος ἐκεῖνος.

Κάποιος ἄλλος λόγος ὑπῆρχε...

Καὶ ξάφνου μπρὸς τὰ μάτια του προβάλλαν οἱ μορφὲς τῶν τεσσάρων ἀνθρώπων ποῦσε βρῇ μπαίνοντας στὸ γραφεῖο. Ὁ γέρο Βάν Ντόιζεν τίμιος μετὰ ὑπόψιν ἀποκαμωμένο καὶ ἐλαφρῶς ἐκπληκτο, ἡ κόρη του ποὺ φαινόταν τρομοκρατημένη, ὁ Λιούς μετὰ μάτια ὁρθάνοντα ἀπὸ φόβο ἢ κατάπληξι καὶ ὁ Μέσιγκερ ἰσχυρὸς, γεμάτος δύναμι καὶ ἐπιβολή.

Καὶ ἡ ἀπάντησις ὠρθόθηκε εὐθὺς ἐμπρὸς του διανύσῃ καὶ ἀκαταμάχητη, τρομερὰ στὴν ἀπλότητά της.

Ἦταν τὸσος ὁ κλονισμὸς ποὺ δοκίμασε στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψιν, ὥστε κατανικώντας τὴν παράλυσιν ποὺ τὸν κατεῖχε ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατα καὶ σιγὰ σιγὰ μπόρεσε καὶ στάθηκε δίπλα στὴ γυάλινη διαφανὴ πόρτα τοῦ θαλάμου τῶν πειραμάτων.

Ἐπρεπε νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰτι τὰ συμπεράσματα τοῦ ἐδειχναν φανερά πὸς ὁ «τύπος» βρισκόταν ἀκόμη στὸ ἐργαστήριο.

Ἀρπάξε τὸ περιστροφὸ ἀπ' τὴ κἀννη καὶ μετὰ τὴν ἀνάποδὴ του χτύπησε μ' ὅση δύναμι ποὺ ἔμενε τὴν γυάλινη πόρτα, ποὺ συντρίφτηκε εὐθὺς μετὰ πάταγο.

Ὁ ἀστυνομικὸς βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακή του καὶ καθὼς προχωροῦσε στὸ ἐργαστήριον γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἐξοδὸ πρὸς τὸ γραφεῖο, σκόνταψε ἐπάνω σὲ κάποιον.

Κρατοῦσε ἀκόμη τὸ ὅπλο στὰ χεῖρια του καὶ τοῦ κατέφερε μ' αὐτὸ ἕνα δυνατό κτύπημα στὸ κεφάλι. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ φῶς ἀναψε ξαφνικά καὶ ὁ ἀστυνομικὸς εἶδε, πὸς τὸ αἶμα ποὺ κτύπησε καὶ ποὺ εἶχε σωριασθῇ χέμω, ἦταν ὁ Βάν Ντόιζεν.

Ὁ Λιούς μετὰ τὰ γυαλωμένα μάτια του προχώρησε ἐπιθετικὸς πρὸς ἐκεῖνον μὰ ἕνα δεύτερο κτύπημα τὸν ξάπλωσε δίπλα στὸν προϊστάμενό του.

Ὁ Γιούγκμπλουντ ὥρμησε πρὸς τὸ γραφεῖο καὶ περνώντας ἀπ' τὸν διάδρομο βρῆκε τὴ Λίλυ ποὺ μετὰ χεῖλιν τρέμοντα, ὥρη σὰν νεκρῇ, στεκόταν δίπλα στοὺς διακόπτες. Ὄταν εἶδε τὸν ἀστυνομικὸ μὴ πνιγμένη κραυγὴ τῆς ξέφυγε καὶ ἔπεσε λιπόθυμ σ' ἕνα κάθισμα.

Μπαίνοντας στὸ γραφεῖο ἀντίκρυσε τὸν Μέσιγκερ, ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη σηκωνόταν ὀρθός. Μπροστὰ στὰ πόδια του κειτόταν ἀναίσθητος ὁ "Εντυ, ἐνῶ στὴν ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀκόμη διάχυτη μιὰ ἐλαφρὰ ὀσμὴ αἰρίου.

Ἦταν φανερό τί εἶχε συμβῇ.

Κάποιος εἶχε ἀνοίξῃ δίπλα στὸν "Εντυ μιὰ κρυμμένη στρογγυλὴ ἀερίου.

Ἔτσι ὁ Βάν Ντόιζεν μπόρεσε νὰ τοῦ πάρῃ τὰ κλειδιά τῶν χειροπεδῶν καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Γιούγκμπλουντ χαμονέλασε.

—Ἐχασες τὸ παιγνίδι, Μέσιγκερ, τοῦ εἶπε, καὶ τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μοῦ παραδώσῃς εὐθὺς τὸν τύπο ποὺ ἔκλεψες.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7 ΑΝΑΦΕΡΕΙ...

Ὁ γιαιτὸς ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

—Μὴ προσποιηθεῖ! τὸν διέκοψε ἔρηρ ὁ ἀστυνομικὸς. Δὲν εἶσθε ἄλλος γιαιτὸς, ἀλλὰ ψυχίατρος καὶ ἐπομένως ξέρετε ὅλα τὰ μυστικά τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ὁ Βάν Ντόιζεν καὶ ὁ Λιούς βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ σὲ ὑπνωτικὴ κατάστασι. Ὅπως ὅλοι ξέρεμε, σὴν κατάστασιν αὐτὴ μπορεῖ ὁ ὑπνωτισμένος νὰ κἀν περὶ ὅλα πράγματα, ἀκόμη καὶ νὰ ἐργάζεται στὸ σκοτάδι, ὅπως ἔκαμναν πρὸ ὀλίγου αὐτοὶ οἱ δυὸ, ἢ νὰ σκοτώσουν κατὰ διαταγὴν ἄλλου ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς ἔπειτα νὰ θυμούνται τίποτε.

—Ἀρκεῖ, φώναξε ὁ Μέσιγκερ ὥρμητας νὰ διευθύνεται ἐναντίον του ἡ κἀννη τοῦ περιστροφικοῦ τοῦ Γιούγκμπλουντ. "Αν ἤθελα ν' ἀποσπᾶσω ἕναν τύπο καὶ εἶμαι τόσο ἱκανὸς ὑπνωτιστής, ἔπως λέτε, θὰ μποροῦσα νὰ ὑπνωτίσω τὸν Ταίγιερ.

—Καθόλου. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπνωτισθοῦν, ὅπως π.χ. ἡ μὴ Ντόιζεν καὶ ὁ Ταίγιερ.

—Μὴ λέτε ἀνοσιότητες! ἔξασσε ὁ Μέσιγκερ. "Αν ὅσα λέτε ἦσαν ἀληθινὰ θὰ μποροῦσα νὰ ἀποσπᾶσω δι' ὑπνωτισμοῦ τὸν τύπο ἀπὸ τὸν Βάν Ντόιζεν χωρὶς νάμιν ἀνάγκη νὰ σκοτώσω κανέναν.

—Ἀπατάσθε. Ὁ Βάν Ντόιζεν ἐργαζόταν πάντοτε μόνος κι' ἔκανε τὰ τελικὰ πειράματα παρουσίᾳ τοῦ Ταίγιερ. Ἀλλ' ὡστε σεις δὲν εἴχατε καν τὸ δικαίωμα νὰ ἐρχεσθε μόνος. Καὶ σήμερα πάλι ἤλθατε μαζί μετὰ τὸν Ταίγιερ, μετὰ τὸ δικὸ του ἄμαξι. Αὐτὸ ἡ μόνη δυνατότης ν' ἀποκηρύξετε τὸν τύπο ἦταν νὰ σκοτώσετε τὸν Ταίγιερ. Ἐκεῖνος φαίνεται πὸς κατὶ ὑποπτεῖται καὶ γι' αὐτὸ τηλεφώνησε. Μετὰ τὸ ἐγκλήμα σας, ἔφαφανίσαστε, χάρις στὸ βασιλικὸ λουτρὸ, τὸ πτώμα καὶ ἡ μὴ Λίλυ Βάν Ντόιζεν προτίμισε νὰ σὰς βοηθήσῃ παρὰ νὰ προσδώσῃ τὸν πατέρα της. Δυστυχῶς γιὰ σας, ἔφθασα ἐνωρίτερα ἀπὸ ὅσο περιμένατε, καὶ μπόρεσα νὰ ἐξαγρίβωσω ἀρκετὰ πράγματα εἰς βάρος σας. "Ας ἀφήσωμε ὅμως αὐτά. Ποῦ εἶναι ὁ τύπος ;

—Δὲν τὸν ἔχω. "Αν δὲν με πιστεύετε ψάξτε με. Μὴ νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ με ἐνδυναμίσετε; Δὲν ἔχετε καμμιά ἀποδείξι ἐναντίον μου καὶ κανένα δικαστήριον δὲν μπορεῖ νὰ με καταδικάσῃ στὴν ἐκτέλεσιν μόνον στὰ λόγια σας.

Ἐνα παράξενο μειδίαμα φάνηκε στὰ χεῖλιν τοῦ Γιούγκμπλουντ.

—Ξεχνάτε πὸς οἱ ὑποθέσεις ποὺ ἐξεργάζονται ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Χάιντ δὲν φθάνουν ποτὲ μέχρι δικαστηρίων. Οἱ ἄνθρωποι τὸν τις κανονίζουν ἀπ' εὐθείας. Σὰς δίδω καιρὸ πέντε δευτερόλεπτα: Ποῦ εἶναι ὁ χημικὸς τύπος ;

Μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ σάγονι τοῦ ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Μέσιγκερ.

Σ' ἄλλη στιγμὴ ὁ Γιούγκμπλουντ θ' ἀνταπέδιδε εὐθὺς τὸ κτύπημα, μὰ ἡ ἐπίδρασις τοῦ αἰρίου διαρκοῦσε ἀκόμη καὶ ὁ κάπταιν ἔπεσε δίπλα στὸν ἀναισθητὸ "Εντυ.

Τὸ περιστροφὸ τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρια του, κύλησε μακριὰ καὶ ὁ Μέσιγκερ τ' ἀρπάξε εὐθὺς.

—Πολὺ τὸν ἔβλεπε ἡβελος νὰ μοῦ κἀνῃς! φώναξε. Ναί, ἔχω ἐγὼ τὸν χημικὸ τύπο! Τὸν βλέπετε ; εἶπε ἐπιδεικνύοντας ἕνα φάκελλο. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν εὕρισκες. Κι' ἂν ἀκόμη τὸν ἔβλεπε δὲν θὰ τὸν γνώριζες γιὰτι χρειάζεται τέχνη γιὰ νὰ φανοῦν τὰ γράμματα. Ὁ Βάν Ντόιζεν ἔπαινε πάντα αὐτὴ τὴν προσφύλαξιν. Ξέρω κάποις ξένη κυβερνήσι ποὺ θὰ πλήρωνε θησαυρὸ γι' αὐτὸ τὸ αέριο ποὺ καθιστᾷ ἀχρηστὰ ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ δὲν θὰ ζήσης γιὰ νὰ πᾶς νὰ φλυαρήσης.

Ἐλάσσε καὶ ἀδείσσε δλοκλήρη, τὸ περιστροφὸ ἐναντίον τοῦ Γιούγκμπλουντ ποὺ τεντώθηκε ἄπνευς.

Ξάφνου τὸ χεῖρ τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ ἄτονο εἶχε πέσει ἐπάνω ἀπὸ τὸν βοηθὸ τὸν σηκώθηκε κρατώντας τὸ αὐτόματο τοῦ "Εντυ καὶ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε: Ὁ Μέσιγκερ ἔπεσε νεκρός.

Ἐπειτὰ ὁ Γιούγκμπλουντ σηκώθηκε ἥσυχα στὰ πόδια του. Πῆρε τὸν φάκελλο ποὺ ὁ ἄλλος λίγο πρὶν τοῦ ἔδειχνε καὶ τὸν ἔκρυψε στὴν τσέπη του. Τὸ χεῖρ τοῦ ἄγγισε μηχανικὰ τὰ σχήματα ἀπὸ τις σφαίρες ποὺ εἶχε πάθει τὸ ἔβλεπε ἀδιάδροχὸ τοῦ καὶ ποὺ ἔδειχναν πόσο καλὸς σκοπευτὴς ἦταν ὁ ἀντίπαλός του. Ἐπειτὰ πλησίασε τὸ τηλεφῶνον καὶ πήρε ἕνα ἀριθμὸ.

—Ὁ ἀριθμὸς 7 ἀναφέρει, εἶπε ὁταν ἡ τηλεφωνικὴ σύνδεσις ἔγινε, ὅτι τὸ ζητούμενο ἀντικείμενον ἀνευρέθη. Ἡ ὑπόθεσις ἔκλεισε κατὰ τὸν συνήθη τρόπο...

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΚΕΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΧ, ΑΥΤΑΙ ΑΙ ΚΟΝΤΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ!

Μετὰ τὸσάτην γόνιμον ἐρωτικὴν θητεῖαν, ἐσχέφην, ἕνα ἐμβριθὲς συγγράμμα πραγματεῖαν περὶ γυνῶν, μπεμπουκῶν καὶ τῶν θηλέων πάντων, Σοφίτσαν, Λίτσαν, Ντόροβν, Φωφῶ, Μιμή, Διαμάνταν...

Οἱ γόντες ἀφήνουσαν καὶ ἀπομνημονεύματα, ὅθεν τοιαῦτος ὄφειλον κι' ἐγὼ νὰ πράξω. Ψεύματα; Λαθῶν, λοιπόν, παχύτατον μαθητικὸν τετράδιον,

ἀρχίζω ἕνα βράδιον,

ἀνά

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ο αστυνόμος Άνρὺ Ντοσὶν, κάτοχος τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ, τοῦ σφάλματος τῆς Ματθίλδης, γράμματος, ἐπιμένει νὰ ἐκείσῃ τὴν νέα ἀπειλὼντας τὴν μὲ τὸ γράμμα ἐκεῖνο. Ἡ νέα, ἀρνούμενη νὰ δεχθῇ τὸν ἐρωτὰ τοῦ τοῦ λέγει ὅτι εἶνε διατεθειμένη ν' ἀγοράσῃ τὸ γράμμα πού κατέχει.

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἐξήγησα χρήματα! ἀπαντᾷ ὁ Ντοσὶν.

—Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω ἐκεῖνο πού μοῦ ζητάτε. Ἡ καρδιά μου ἀντῇκει σ' ἄλλον. Ἐάν ἀποκαλύψετε τὸ περιεχόμενο τοῦ γράμματος, τί θὰ κερδίσετε; Τίποτε! Ἐγὼ θὰ ζημιωθῶ βέβαια, ἀλλὰ ἔσείς, τί θὰ κερδίσετε;

—Τὸ πᾶν!

—Δηλαδή;

—Τὰ εἰκοσι ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα σας.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Ματθίλδη φάνηκε ν' ἀπορῇ μὲ τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα λόγια τοῦ ἀστυνομικοῦ.)

29ον

—Μάλιστα! ἐπανάλαβε ὁ Ντοσὶν. Θὰ κερδίσω τὰ εἰκοσι ἑκατομμύριά σας, πού, στὴν περίπτωσι πού θ' ἀποκαλύψω τὸ μυστικό σας, θὰ περιέλθω στὴν κατοχὴ τῆς ἐξαδέλφης σας Σουσάνας...

—Ὅχι ὅμως καὶ στὰ δικὰ σας χέρια.

—Ὁ, μὴν προσποιήσεσθε πὺς δὲν καταλαβαίνετε! φώναξε ὁ Ντοσὶν.

—Προσποιούμαι πὺς δὲν καταλαβαίνω;

—Μάλιστα!

—Ἀλλὰ γιατί;

—Γιατί δὲν πιστεύω νὰ μὲ νομίζετε τόσο ἀφελῇ ὥστε νὰ προβῶ στὴν ἀποκάλυψι τοῦ μυστικοῦ, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔλθω σὲ συνεννόησι μὲ τὴν ἐξαδέλφη σας, πού, ὅταν τῆς ζητήσω τὸ χέρι τῆς, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μοῦ τὸ ἀρνήθῃ.

Ἐκύταξε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν σκεπτικὴ καὶ σιωπηλὴ νέα ὁ Ντοσὶν καὶ μετὰ προσέθεσε :

—Καὶ ἀποδείξεις ὅτι ἀπετάθην σὲ σὰς γιατί σὰς ἀγαπᾷ, ἀποδείξεις ὅτι δὲν συγχωρῶ τὸ σφάλμα σας, διότι ἀποβλέπω στὴν προίκα σας, εἶνε ὅτι ἦλθα σὲ σὰς καὶ δὲν πήγα στὴν ἐξαδέλφη σας. Ἐάν ἐφρόντιζα μόνον γιὰ τὰ χρήματα, θὰ ζητοῦσα σὲ γάμο τὴν Σουσάνα, θὰ τὴν παντρεύομουν. Θ' ἀπεκάλυπτα τὸ νεανικό σας σφάλμα καὶ τὰ εἰκοσι ἑκατομμύριά σας θὰ περιόχονταν στὴν κατοχὴ τῆς συζύγου μου. Μήπως ἔχετε ἀντίρρηση δεσποινίς;

Ἡ Ματθίλδη ἀνεγνώριζε βέβαια τὴν ὀρθότητα τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐπισκέπτου τῆς, δὲν νόμιζε ὅμως πὺς ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις του.

—Ἐχετε δίκαιο, ἀπάντησε μετὰ λιγότερη σιωπῆς, ὁμολογῶ πὺς σὰς ἠδίκησα μιλώντας σας κάπως ἀπότομα. Ὡστόσο σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ προτιμῶ τὶς συνέπειες τοῦ γράμματος πού κατέχετε πρὸς νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου καὶ τὸ παιδί μου.

—Τὸ παιδί σας;

—Μάλιστα!

—Μὰ δὲν θὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ παιδί

σας. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὸ ἀναγνωρίσω ὡς δικό μου παιδί.

—Περὶ τὸ, κύριε Ντοσὶν. Τοὺς ὄρους σας εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς δεχθῶ. Ἐάν εἴσθε διατεθειμένος νὰ δεχθῆτε χρήματα, ὀρίσατε τὸ ποσόν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, μεταχειριθῆτε τὸ γράμμα ὅπως νομίζετε καλύτερα.

—Ὡστε ἀπορρίπτετε τὶς προτάσεις μου;

—Μάλιστα!

Ἡ Ματθίλδη τὸν μιμήθηκε.

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἡ ἀρνησίς σας θὰ σὰς κάμῃ νὰ μετανοιώσετε. Μὴν παραφέρεσθε καὶ μὴν ἐκφέρετε τὴν καταδικαστικὴ γιὰ τὴν εὐτυχία σας ἀπόφασι.

—Θέλετε χρήματα; εἰρήσθε ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Ματθίλδη.

—Τὸ χέρι σας ζητῶ.

—Τότε, ἂς πύσῃ ἡ συζήτησις γιατί καὶ σῆς γάνετε τὸν καιρὸ σας ἄδικα κι' ἐγὼ στενοχωριέμαι.

Ἡ ἀστυνομὸς κινήθηκε πρὸς τὴν ἐξοδ.

—Ἐξακολουθεῖτε νὰ παραφέρεσθε, τῆς εἶπε. Ἐγὼ ὥστόσο δὲν θέλω νὰ σὰς κάμω κακὸ καὶ δὲν θ' ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα τὶς ἐνέργειές μου. Σὰς δίνω προθεσμίαν πέντε ἡμερῶν. Στὸ διάστημα αὐτὸ δεχάτε τὸν καιρὸ νὰ μελετήσῃτε τὶς προτάσεις μου, νὰ ὑπολογίσετε τί ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε ἀν τὶς δεχθῆτε καὶ τί νὰ ζημιωθῆτε ἀν τὶς ἀπορρίψετε.

—Σὰς ἔδωσα τὴν τελικὴ μου ἀπάντησι.

—Εἴμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐπιμένετε σ' αὐτήν.

Ἡ Ματθίλδη ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους τῆς καὶ μὲ ὕψος πὰν φανέρωνε τὴν σταθερότητα τῆς ἀποφάσεώς τῆς :

—Κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω, ἀπάντησε, καὶ πάλιν δὲν θὰ δεχθῶ τοὺς ὄρους σας.... Γι' αὐτὸ, νὰ εἴσθε βέβαιος...

—Δὲν θ' ἀλλάξετε γνώμη;

—Ὅχι!

Ἡ ἀστυνομικὸς στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή μὲ ζαρωμένα τὰ φρύδια.

—Σκεφθῆτε κι' ἀποφασίσατε! εἶπε μετὰ στὴ Ματθίλδη. Μὴ ξεχνάτε ὅμως ὅτι ἔχω στὰ χέρια μου τὸ ἀποκαλυπτικό γράμμα, πού τόσο κακὰ μπορεῖ νὰ σὰς προξενήσῃ.

Εἶχε πλησιάσει ἤδη στὴν ἐξοδ, καὶ πρὶν βῇ :

—Ὑστερὰ ἀπὸ πέντε μέρες, πρόσθεσε, θάρθω νὰ πάρω τὴν ἀπάντησί σας. Χαίρετε!

Καὶ βγήκε ἀφήνοντας μόνη τὴν ἄτυχη Ματθίλδη, πού ἔπρεπε τώρα νὰ διαλέξῃ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο :

Ἡ νέα τὸν Ζὰν καὶ τὴν χάσῃ ἢ τὰ εἰκοσι ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα τῆς....

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετὰ τὴν ἀνιχώρησι τοῦ ἀστυνομικοῦ Ἀνρὺ Ντοσὶν, ἡ Ματθίλδη, πού εἶχε κατορθώσει νὰ παραμείνῃ ἀπαθὴς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς συνομιλίας τους, ρίχτηκε ἄτονη ἐπάνω σ' ἓνα καθίσμα, ὅχι γιὰ νὰ σκεφθῇ ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τοὺς ὄρους ἐκεῖνους, ἀλλὰ γιὰ νὰ κλάψῃ γιὰ

τὴν νέα, ἀναπάντησι, αὐτὴ συμφορὰ.

Τὸ χάσιμο εἰκοσι ὀκτώκλων ἑκατομμυρίων, δὲν ἦταν βέβαια πράγμα πού μπορούσε νὰ τὸ ὑποστῇ ἀγόγγυστα.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, εἶνε μιὰ σοβαρὴ ἐγγύησις τῆς διαρκείας τοῦ ἔρωτος δυὸ συζύγων, στὸν οὐρανὸ τῆς ζωῆς τῶν ὁποίων, ἡ ἀνέχεια, δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ προκαλέσῃ ἀπειλητικὰ νέφη.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἤξερε καὶ τὰ σκέφθηκε ἡ Ματθίλδη. Κι' ἂν δὲν ἄφῃσε τὴν θλίψι τῆς νὰ ἐξωτερικευθῇ, τότε πού ἦταν μπροστὰ στὸν Ντοσὶν, μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ τώρα πού εἶχε μείνῃ μόνη τῆς.

Πόσες ὥρες ἔμεινε στὴ στάσι ἐκεῖνη ἡ Ματθίλδη, δὲν ἤξερε. Ὅταν σηκώθηκε, ἐνοιώθη φροδερὸ πονοκέφαλο μὲ τὸν ὁποῖο κι' ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε...

Ἦν ἄλλη μέρι, μέλις εἶχε ντυθῇ τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξι τοῦ Ζὰν. Ἡ Ματθίλδη διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἀμέσως κοντὰ τῆς, κι' ὅταν ἐκεῖνος μπήκε, νελαστός κι' εὐχαριστημένος, γιατί εἶχε περάσει μιὰ μέρα ἀκόμη διὰ τὴν ἡμερομηνία τῶν γάμων τους, ἔτρεξε νὰ τὸν προὐπαντήσῃ λυπημένη, μελαγχολικὴ καὶ ψιθυρίζοντας :

—Ἐλα Ζὰν, ἔλα νὰ μάθῃς τὴν νέα συμφορὰ πού μὰς ἐπιφύλασσόταν ἡ κόμα.

Ἡ Ζὰν, πού εἶχε πιστέψῃ ὅτι ἔληξάν τὰ δεινὰ τους, τρόμαξε.

—Τί συμβαίνει, Ματθίλδη μου; εἰρήσῃ.

—Τί λέγαμε χθὲς Ζὰν;

—Γιὰ τί πράγμα;

—Δὲν μιλούσαμε γιὰ τὸ γράμμα ἐκεῖνο;

—Ναί, λοιπόν;

—Ἐ, λοιπόν, παρουσιάσθηκε ἐκεῖνος πού κατέχει τὸ γράμμα.

—Ὁ Μπονὼ μήπως;

—Ὅχι!

—Ὁ Γκαρνιὲ τότε, πού θὰ ζητῇ ἴσως καὶ τὴν ἀμοιβὴ τῶν ἐκδουλεύσεων πού μοῦ παρέσχε;

—Ὅύτε!

—Ποῖος λοιπόν;

—Ἐνας ἀστυνόμος, Ζὰν! Ὁ ἀξίωματικὸς τῆς ἀστυνομίας Ἀνρὺ Ντοσὶν.

—Καὶ πὺς βρέθηκε τὸ γράμμα σὰ χέρια του;

—Δὲν ἔξρω....

—Ζητεῖ πολλὰ ὡς ἀντάλλαγμα;

Ἡ Ματθίλδη χαμογέλασε πικρά. Ἐκοῦνησε μὲ θλίψι τὸ κεφάλι τῆς, ἄφησε βαθὺ στεναγμὸ κι' ἀπάντησε :

—Ζητεῖ τὴν εὐτυχία μου, τὴ ζωὴ μου!

—Δηλαδή;

—Νὰ τὸν παντρευθῶ!... Ἀλλοῶς, ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μεταχειρισθῇ τὸ γράμμα ἐκεῖνο πρὸς ὄφελος τῆς ἐξαδέλφης μου, μὲ τὴν ὁποία θάρθῃ σὲ συμφωνίας.

Ἡ Ζὰν Ντενὲ κατετρόμαξε. Ἡ καρδιά του σφίχθηκε. Ἐνας σκοτεινὸς πέλος σκέπασε τὰ μάτια του καὶ τὸ μυαλό του ἔπαψε νὰ λειτουργῇ.

Δὲν διεμαρτυρήθηκε, δὲν ὕβρισε τὸν Ντοσὶν πού ἐρχόταν νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὴν εὐτυχία. Δὲ συμβόλευσε τὴ Ματθίλδη νὰ μὴ δεχθῇ τὶς προτάσεις του.

Ἐνόμιζε ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς ζητήσῃ μιὰ τέτοια θυσία, ὅπως ἦταν ἡ ἀνάγκη εἰκοσι ἑκατομμυρίων.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ μετὰ, μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούσταν, εἰρήσῃ τὴ Ματθίλδη :

—Κι' ἐσύ; Τί ἀπάντησι τοῦδωσες ἐσύ;

—Ἐκεῖνη πού ἔπρεπε!

—Δηλαδή;

Ἡ νέα τὸν κύτταξε ἀπορῶντας.

Μετὰ ὥρμησε καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι. Καὶ μὲ φωνὴ πού παλλόταν ἀπὸ

συγκίνησι καὶ γεμάτῃ παράπονο καὶ ἐκπλήξι :

—Ζὰν! τοῦ εἶπε. Ρωτᾷς λοιπὸν ποῖα ἀπάντησι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω;

—Τὸ ἀνώνυμος, Ματθίλδη μου;

—Ἀλλὰ τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάμω;

Ποιὰν ἄλλη ἀπάντησι ἦταν δυνατό νὰ τοῦ δώσω; Τοῦ ἀννήθηκα! Τὸν ὕβρισα μάλιστα.

—Καὶ τὸν ἐξώργισες, Ματθίλδη;

—Στὴν ἀρχὴ, ναί!

—Ἀλλὰ δὲν ἔκαμες καλὰ!

—Γιατί;

—Θὰ σὲ βλάψῃ!

Ἡ Ματθίλδη ἄρπαξε τὸν Ζὰν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐφίλησε στὸ στόμα.

—Κακὴ! τοῦ εἶπε. Παίξεις μ' ἐμένα λοιπόν; Νὰ μὲ βλάψῃ; Ὅα μ' ἔβλαπτε περισσότερο ἂν δεχόμουν. Ἡ ἀγάπη μου ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ εἰκοσι ἑκατομμύρια...

Καὶ ἡ Ματθίλδη ἀφῆγῃθηκε στὸν βαθύτατα συγκινημένο ἀρραβωνιαστικό τῆς ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ντοσὶν, καθὼς καὶ τὴν ἀμετάτρεπτη ἀπόφασί τῆς νὰ περιφρονήσῃ κάθε του ἀπειλὴ καὶ νὰ μὴ δεχθῇ τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἐκεῖνος τῆς ζητοῦσε.

Ἡ Ζὰν δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ συμβουλή, πράγμα πού ἔκαμε τὴν Ματθίλδη νὰ τὸν ἐκτιμῇ περισσότερο ἀκόμη.

—Προτιμῶ τὴν φτώχεια κι' ἐσένα, τοῦ εἶπε ἡ νέα, παρὰ εἰκοσι ἑκατομμύρια κι' ὅποιοιδήποτε ἄλλων. Θὰ ξανάρθῃ καὶ πάλι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν τελικὴ μου ἀπάντησι, γιατί δὲν θέλω νὰ δεχθῇ ὅτι αὐτὸ πού τοῦ εἶπα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἦταν ἡ τελευταία μου λέξις.... Ὅμως ἡ ὑποδοχὴ μου θὰ εἶνε ὅποια τὸ ἀρμόζει.

Καὶ οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι, εὐτυχεῖς στὴν ἀγάπῃ τους, λυπηθῆκαν μὲν γιατί θάχαναν τὰ εἰκοσι ἑκατομμύρια, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίσθησαν γιατί ἐνοιώσαν μετὰ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης τους.

Κι' ἐχωρίσθησαν καὶ πάλι ἀφοῦ ἀνέωσαν τοὺς ὄρκους αἰωνίας πίστεως καὶ ἀγάπης, χωρὶς νὰ ἐλπίζουν πὰ ὅτι θὰ ἀποκοινοῦσαν τὰ εἰκοσι ἑκατομμύρια...

Τέσσαρες μέρες ἀργότερα, ὁ ἀστυνόμος Ἀνρὺ Ντοσὶν, πήγε καὶ πάλι στὸ σπίτι τῆς νέας γιὰ νὰ πάρῃ τὴν τελικὴ τῆς ἀπάντησι.

Ἐχτύπησε τὸ κουδούνι κι' ὅταν τοῦ ἀνοῖξαν μπήκε. Μπαίνοντας ὅμως, ἀφῆσε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, πρὸς μεγάλην χαρὰν ἐνὸς ἀγνώστου πού κρυβόταν στὴν ἀπάντη γωνιά, καὶ πού βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ κατευθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖ ψιθυρίζοντας :

—Κάποιο μυστήριο συμβαίνει ἐδῶ πέρα.... Ὁ ἀστυνόμος Ἀνρὺ Ντοσὶν στὸ σπίτι τῆς Ματθίλδης. Τί νὰ θέλῃ τάχα;

Η ΑΠΕΙΛΗ

Εἶχε ἀρκετὴ ὥρα τώρα ὁ Μπονὼ —ὁ ἀγνώστος πού κρυβόταν ἀπάντη στὸ σπίτι τῆς Ματθίλδης— πού κατασκόπευε τὸ σπίτι καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ κατόρθωνε νὰ μπῇ σ' αὐτὸ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ ἐκεῖνα πού τοῦ ζήτησε ὁ συνάδελφός του Γκαρνιέ.

Εἶδε τὸν Ντοσὶν καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Ἡ μετάβασίς του στὸ σπίτι τῆς Ματθίλδης τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ διάφορες ὑποθέσεις. Ἀνελέηθη ὅτι εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα καί, χωρὶς νὰ διατάξῃ τότε, τράβηξε πρὸς αὐτὴν μὲ σκοπὸ νὰ μὴ μέσῃ στὸ σπίτι.

Εἶχε δώσει ἥδη ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι δὲν ἦταν πυκνὸ. Ὡστόσο ὁ Μπονὼ, πού ἦταν καλὰ μεταμφιεσμένος, δὲν φοβήθηκε μήπως ἀναγνωρισθῇ. Ὁ ἔρριξε ἓνα γρήγορο βλέμμα γύρω του, ἐπιοχώρησε μὲ θῆμα ταχὺ, ἔφθασε καὶ στάθηκε μπρὸς στὴ πόρτα κι' ἐκτύπησε :

ταξὲς μὲς ἀπ' αὐτὴν στὸ σπίτι.

Ὅποτε στὴν πόρτα, οὔτε τὴν σκάλα, ἀλλ' οὔτε καὶ στὸν δρόμο διέκρινε κανέναν ὁ Μπονὼ. Καὶ χωρὶς κανένα διασταγμὸ πὰ, μπήκε στὸ σπίτι, ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα, ἀνέβηκε τὴ σκάλα ἀσφύδα καὶ μπήκε στὸ πρῶτο δωμάτιο πού βρέθηκε μπροστὰ του.

Καθὼς ἤξερε πολὺ καλὰ τὴν διαίρεσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ματθίλδης, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἔμπαινε τακτικὰ σ' αὐτὸ ὡς κόμης Βαρσὺ, ἤξερε καὶ σὲ ποῖο δωμάτιο θὰ ὑποδεχόταν ἡ νέα τὸν ἀστυνόμο, καθὼς καὶ μὲ ποῖο τρόπο θάφθανε ὡς αὐτὸ.

Χωρὶς, λοιπόν, νὰ διατάξῃ ἄνοιξε μιὰ πόρτα πού βρισκόταν στὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου καὶ βρέθηκε μὲς σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο στὸ παραπλεύρως ἐκεῖνου στὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ ἡ Ματθίλδη τὸν ἀστυνόμο.

Ἐπλησίασε στὴν πόρτα, ἐκοῦνη καὶ κόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἔμπαινε ἡ Ματθίλδη κι' ὁ ἀστυνόμος σηκώνοταν γιὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

—Ἐφθάσα σὲ κατὰλληλὴ στιγμὴ! ψιθύρισε ὁ λήσταρχος. Ὁ ἀκούσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅσα θὰ ποῖν.

Κι' ἐκαρφώθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔχοντας τετωμένα τ' αὐτιά του γιὰ νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ οὔτε λέξις ἀπ' ἐκεῖνα πού θὰ διαμείνονταν μεταξὺ τοῦ Ντοσὶν καὶ τῆς νέας.

★

Ἡ Ματθίλδη, ὅταν τῆς ἀνηγγέλλῃ ἡ ἀφίξις τοῦ ἀστυνομικοῦ, καλωπιζόταν. Διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ ἴδιο ἐκεῖνο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο τὸν εἶχε δεχθῇ πρὸ ἡμερῶν, ἐτοιμάσθηκε καὶ πήγε πρὸς συνάντησίν του.

—Ἦλθατε γιὰ τὴν ἀπάντησί μου; τὸν ρώτησε χωρὶς νὰ τοῦ ἀποτείνῃ οὔτε μιὰ κᾶν τυπικὴ λέξι χαιρετισμοῦ;

—Μάλιστα! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Θυμώσθε τί σας εἶπα πρὸ πέντε ἡμερῶν;

—Τὰ ἔξασα ὅλα....

—Σὰς τὰ ὑπενθυμίζω λοιπόν. Ἐάν θέλετε χρήματα, ὀρίσατε τὸ ποσόν. Ἐάν ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐπιμένετε στοὺς ὄρους πού μοῦ ἐπιβάλατε πρὸ πέντε ἡμερῶν.

—Τότε;

—Ἐξάσατε τὸν κόπο σας ἄδικα!

—Σκεφθῆκατε τὶς συνέπειες τῆς ἀρνήσεώς σας αὐτῆς;

—Μοῦ τίς ὑποδείξατε ἔσείς. Ἐάν δημοσιεύσετε τὸ γράμμα πού κατέχετε, τὰ εἰκοσι ἑκατομμύρια, θὰ περιέλθουν στὴν κληρονομίαν τοῦ θεῖου μου, στὴν ἐξαδέλφη μου Σουσάνα δηλαδή.

—Ἐσῆς θὰ μεντεῖτε φτώχη...

—ἴσως! Εὐτυχισμένη ὅμως....

—Καὶ ἡ ἀπόφασίς μου;

—Ἐκεῖνη πού σας εἶπα τὴν πρῶτη φορὰ πού ἦλθατε.

—Ὡστε;

—Μπορεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε. Δὲν ἐννοῶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ σας δεχθῶ ὡς συζύγόν μου.

Ἡ Ἀνρὺ Ντοσὶν, φαίνεται ὅτι εἶχε μεταβάσει σκέψεις σχετικὰς μὲ τὶς ἐνέργειες, οἷς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ προῃσθῇ σὲ περίπτωσι πού ἡ Ματθίλδη θὰ ἐπέμενε στὴν ἀρνησί τῆς, γιατί, παρ' ὅλη τὴν κατηρηρηματικὴ ἐκεῖνη ἀρνησί τῆς, δὲν σηκώθηκε νὰ φύγῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἀπειλοῦσε.

—Εἴπατε πολὺ ἐπιμονὴ δεσποινίς! τῆς εἶπε. Κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ δειθῶ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σας, δέχομαι νὰ συζητήσω μαζί σας ἐπὶ ἄλλων θέσεων....

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶμαι πρὸς

θυμὴ νὰ σας ἀκούσω.

—Τί εἴσθε διατεθειμένη νὰ προσφέρετε γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ γράμμα αὐτό;

—Ἐσῆς τί ζητάτε;

44

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

11ον

Τη συνθησιμένη ώρα, άνοιξε τὸ καράβι μου. Ὁ γείτονας μου ήθελε νὰ με ἐπισκεφθῇ ὅπως ἔκανε κάθε πρῶν, γιατί ήταν ἕνας πού τοῦ ἄρεσε ἡ κουβέντα.

— Τί ήταν αὐτό; Τί λέτε σεις γιά τὴ φρικτὴ αὐτὴ ἱστορία πού ἔγινε ἀπὸψε τὴ νύχτα; ἄρχισε νὰ λέη μόλις μπήκε μέσα.

— Ἐκανα πὼς δὲν ήξερα τίποτα.

— Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ξέρετε αὐτό πού συνετάρραξε ὅλη τὴ πόλη; Δὲν ξέρετε ὅτι τὸ ὠραιότερο ἄνθος τῆς Φλωρεντίας, ἡ Μπιάνκα, ἡ κόρη τοῦ διοικητοῦ, δολοφονήθηκε αὐτὴ τὴ νύχτα; Ἀχ! ἀκόμα χθὲς τὴν εἶδα νὰ περνᾷ με τὸ ἀμάξι τῆς μαζί με τὸν μνηστήρα της, τόσο εὐτυχισμένη! Σήμερα θὰ παντρευθῶν...

Κάθε λέξις τοῦ γείτονα, ήταν μιά μαχαίριά στήν καρδιά μου. Αὐτὸ τὸ μαρτύριο ἐπα- νελήφθη πολλές φορές, γιατί κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες μου μοῦ διηγῶνταν τὴν ἱστορία ὁ ἕνας πιδ φρικτὰ ἀπὸ τὸν ἄ- λλον καὶ ὅμως κανεὶς δὲν μπο- ροῦσε νὰ διηγῶντῃ αὐτὸ πιδ φρικτὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶχα ἰδῇ ἐγὼ ὁ ἴδιος...

Κατὰ τὸ μεσημέρι μπήκε στὸ κατὰστημα μου ἕνας κλητήρας τοῦ δικαστηρίου καὶ με παρε- κάλεσε νὰ ἀπομακρύνω τοὺς ἀνθρώπους πού ήσαν μέσα.

— Σινιόρε Ζάλενκε, εἶπε, ἐνῶ μοῦ παρουσίαζε τὸν ἀκούρο, τὸ παλτὸ καὶ τὰ μαχαίρια μου πού εἶχα λησμονήσει, ἀνέκουν σὲ σὰς αὐτὰ τὰ πράγματα;

Σκέφθηκα μήπως θὰ ήταν καλύτερα νὰ τὰ ἀρνηθῶ τελεί-ως. Ὅταν ὅμως εἶδα νὰ στέ- κουν πίσω ἀπὸ τὴν μισανοιχτὴ πόρτα, τὸν σπιτονοικοκύρη μου καὶ ἄλλους γνωστούς, πού τὰ ήξεραν καὶ εἶχαν μὴν μαρτυρήσουν, ἀποφάσισα νὰ μὴν ἐπιβαρύνω ἀκόμα τὴ θέσι μου με ἕνα τέτοιο ψέμα, καὶ τὰ ἀνεγνώρισα ὡς δικὰ μου.

Ὁ κλητήρας με παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθῇσιν καὶ με ὡ- δήγησε σὲ ἕνα μεγάλο κτίριο πού ἀμέσως εἶδα ὅτι ήταν ἡ φυλακή. Ἐκεῖ μ' ἀφῆκε, μέχρη νεωτέρας διαταγῆς σὲ ἕνα δω- μάτιο.

Ὅταν ἔμεινα μόνος στὴ μο- ναξιά ἐνοιώσα πόσο τραγικὴ ήταν ἡ θέσις μου. Ἡ σκέψις ὅτι σκότωσα, ἔστω καὶ χωρὶς

νὰ τὸ θέλω, με βασάνιζε. Ἐ- πίσης δὲν μπορούσα νὰ κρύψω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου, ὅτι ἡ λάμ- ψις τοῦ χρυσοῦ εἶχε σκοτίσει τὸ μυαλό μου, ὁλλοῦς δὲ θὰ ἔπερτα τόσο τυφλὰ σὲ κείνη τὴν παγίδα.

Δυὸ ὥρες μετὰ τὴν ἐσοχο- ποίησί μου ὠδηγήθηκα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς φυλακῆς μου. Κατεβήκαμε πολλές σκά- λες κάτω, ὅστερα φθάσαμε σὲ μιά μεγάλη σάλα.

Ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ ἕνα μακρὸ τραπέζι σκεπασμένο με μαῦρο πανί, καθόνταν δώδεκα ἄνδρες, οἱ περισσότεροι γέροι. Στὶς πλευρὲς τῆς σάλας ήσαν τοπο- βετημένοι μπάγκοι γεμάτοι ἀ- πὸ τοὺς πιδ εὐγενεῖς τῆς Φλω- ρεντίας. Στὶς γαλαρίες πού ή- σαν ψηλὰ στοὺς τοίχους ήταν ἕνα πλήθος θεατῶν στριμωγ- μένο.

Η ΔΙΚΗ

Ὅταν προχώρησα καὶ στά- θηκα μπρὸς στὸ μαῦρο τραπέ- ζι, σηκώθηκε ἕνας ἄνδρας με σκυθρωπὴ καὶ μελαγχολικὴ μορφή. Ἦταν ὁ διοικητής. Ἀπεθύνθη πρὸς τοὺς συγκεν- τρωμένους καὶ εἶπε πὼς αὐτὸς ὡς πατέρας, δὲν μπορούσε νὰ δικάσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι καὶ ὅτι παραχωροῦσε γι' αὐτὴ τὴ φορά τὴ θέσι τοῦ στὸν γερον- τότερο τῶν συγκλητικῶν.

Ὁ γεροντότερος τῶν συγκλη- τικῶν ήταν ἕνας γέρος νὸ λι- γώτερο ἐνενηντα χρονῶν. Στε- κόταν σκυφτός καὶ στοὺς κρο- τάφους του κρέμονταν ἀραιὰ ἄσπρα μαλλιά, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἀστραφταν καὶ ἡ φωνὴ του ήταν σταθερὴ καὶ δυνατὴ.

Μὲ κύτταξε καὶ με ρώτησε ἀν ἐγὼ εἶχα κάμει τὸν φόνο. Τὸν παρεκάλεσα νὰ με ἀκούσῃ καὶ διηγῶντῃ χωρὶς δισταγμὸ με καθαρὴ φωνή, τί εἶχα κά- μει καὶ τί ήξερα.

Παρετήρησα ὅτι ὁ διοικη- τῆς, ἐνῶ διηγόμουν, πότε γλώ- μιαιζε, πότε γινόνταν κόκκινος καὶ ὅταν τελείωσα σηκώθηκε ὠρμημένος.

— Πὼς; ἐλεεινέ, μοῦ φώνα- ξε, ἔτσι θέλεις νὰ ρίξεις σὲ ἕ- ναν ἄλλον τὸ ἔγκλημα πού ἔ- κανες γιά νὰ ληστέψῃς;

Ὁ συγκλητικὸς τοῦ ἀπηγό- ρευσε τὶς διακοπές, μιά καὶ εἶχε παραιτηθῇ μόνος του ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῆς θέσεώς του. Ἐκτὸς τούτου τὸν ὑπέμνησε ὅτι δὲν ήταν καθόλου ἀποδε- διγμένο ὅτι ἐγκληματίας με ἐλάττηρο τὴ ληστεία, γιατί,

σύμφωνα με τὴν κατάθεσι τοῦ ἰδίου τοῦ διοικητοῦ δὲν εἶχε κλητῇ τίποτα ἀπὸ τὴν φονευ- θέισα. Καὶ μάλιστα προχώρη- σε ἀκόμα πιδ πολύ. Δήλωσε στὸν διοικητὴ ὅτι θὰ ἔπερτε νὰ δώσῃ λόγον γιά τὴν ὡς τώρα ζωὴ τῆς κόρης του. Γιατὶ μόνον τότε θὰ μπορούσε νὰ δγάλη συμπέρασμα, ἀν ἔλεγα τὴν ἀλήθεια ἢ ὄχι. Ἐπιπρο- σθέτως, διέκοψε τὴν συνεδρία- σι τοῦ δικαστηρίου ὡς τὴν ἄλ- λη μέρα, γιά νὰ συμβουλευθῇ, ὅπως εἶπε, τὰ χαρτιά τῆς πε- θαμένης, πού θὰ τοῦ παρέδιδε ὁ διοικητής.

Ὁδηγήθηκα πάλι στὴ φυλα- κή μου, ὅπου πέρασα μιά στε- νόχωρη μέρα, παρακαλώντας νὰ ἀνακαλυφθῇ μιά κάποια σχέση μετὰ τῆς πεθαμένης καὶ τοῦ κόκκινου μανδύα.

Τὴν ἄλλη μέρα μπήκα στήν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου γεμά- τος ἐλπίδα. Ἐπάνω στὸ τρα- πέζι θρόνονταν πολλές ἐπι- στολές. Ὁ γέρος συγκλητικὸς με ρώτησε ἀν ήσαν γραμμένες ἀπὸ μένα.

Τὶς ἐξήτασα καὶ θοήκα ὅτι ἔπερτε νὰ ήσαν γραμμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι πού ἔγραφε τὰ σημειώματα πού εἶχα λάβει.

Ἐξεδήλωσα τὴ σκέψι μου στοὺς συγκλητικούς, ἀλλὰ φάνηκαν πὼς δὲν ἔδωσαν ση- μασία καὶ μοῦ ἀπήντησαν ὅτι ήταν δυνατόν νὰ ἔχω γράψῃ ἐγὼ καὶ τὰ δυὸ καὶ ὅτι αὐτὸ ήταν ἡ ἀλήθεια γιατί ἡ ὑπο- γραφὴ κάτω ἀπὸ τὶς ἐπιστο- λές ήταν ἕνα «Ζ», τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ ὀνόματός μου. Καὶ οἱ ἐπιστολὲς περιείχαν ἀπειλὲς πρὸς τὴν θανούσα καὶ τὴν ἀ- πέτρεπαν ἀπὸ τὸ γάμο πού ἐ- πρόκειτο νὰ κάμῃ.

Φαίνεται ὅτι ὁ διοικητής εἴ- χε δώσει στὸ μετὰξὶ ἰδιαιτερές πληροφορίες γιά τὸ πρόσωπό μου. Γιατὶ με μεταχειρίστηκαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα με δυσπιστία καὶ πιδ αὐστηρά.

Ζήτησα νὰ φέρουν γιά ὑπε- ράσισί μου τὰ χαρτιά μου, πού θὰ τάβρισκαν στὸ δωμάτιό μου, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν ὅτι ἔκα- ман ἔρρενα καὶ δὲν θοήκαν τίποτα.

Ἐτσι, στὸ τέλος ἐκείνης τῆς συνεδριάσεως, ἔχασα κάθε ἐλ- πίδα καὶ ὅταν τὴν τρίτῃ μέρα με ὠδήγησαν στὴ σάλα τοῦ δι- καστηρίου, μοῦ διάβασαν τὴν ἀπόφασι ὅτι ήμουν ἕνας ἐξαι- ρετικὸς φονιάς καὶ ὅτι με κα- ταδίκαν σὲ θάνατο.

Ἐκεῖ λοιπὸν κατήντησα. Ἐγ καταλειμμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρί- δα μου ἔπερτε νὰ πεθάνω, νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι με τὲ τσεκούρι, ἄθως, καὶ στὸ ἄν-θος τῆς ἡλικίας μου.

★

Τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς φο- βερῆς ἡμέρας πού εἶχε κριθῇ ἡ μοῖρα μου, καθόμουν μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλί μου, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα καὶ με τὴ σκέ- ψι στὸν φοβερὸ θάνατο πού με περιμένε.

Ξαφνικὰ ἀνοιξε ἡ πόρτα τῆς

φυλακῆς μου καὶ μπήκε μέσα ἕνας ἄνδρας πού στάθηκε καὶ με κύτταξε ἀρκετὴ ὥρα σιω- πλὸς.

— Ἐπειτα ἀπὸ τὸσον καιρὸ σὰ ξαναβρίσκα, Ζάλενκε, εἶπε. ὉΜέσα στὸ μισοσκόταδο δὲν τὸν εἶχα ἀναγνωρίσει, ἀλλὰ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ἔξπλησε τὶς ἀναμνήσεις μου. Ἦταν ὁ

Βαλέττου, ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους φίλους μου πού εἶχα γνωρίσει στὸ Παρίσι. Μοῦ εἶπε ὅτι τυ- χαίως εἶχε ἔρθει στὴ Φλωρεν- τία ὅπου κατοικοῦσε ὁ πατέ- ρας του καὶ ήταν ἕνας ἀπὸ τοὺς προύχοντας.

Εἶχε ἀκούσει τὴν ἱστορία μου καὶ ήθελε νὰ με ἰδῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον πὼς ἔφθασα νὰ ἐγκληματίσω τόσο ἄγρια.

Τοῦ διηγῶντῃκα ὅλη τὴν ἱ- στορία. Φάνηκε πὼς ἔξπληγῃ πολύ ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπα καὶ με ἐξώρκισε σὰν μοναδικὸς φί- λος νὰ μὴν τοῦ κρύψω τίπο- τα καὶ νὰ μὴ θελήσω νὰ τὸν ἀφήσω με ἕνα ψέμα.

Τοῦ ὠρμήσθηκα με τὸν πιδ δυνατό ὅγκο ὅτι τοῦ εἶχα πῇ τὴν ἀλήθεια καὶ ὅτι κανένα ἄλ- λο ἀμάρτημα δὲν μ' ἔβάρυνε παρὰ μόνον ὅτι τυφλώθηκα ἀ- πὸ τὸ χρυσάφι καὶ δὲν σκέ- φθηκα ὅτι δὲν ήταν πιθανὴ ἡ ἱστορία τῆς νεκρῆς ἀδελφῆς πού μοῦ διηγῶντῃκα ὁ ἄγνω- στος.

— Ὡστε ἔτσι, δὲν ἐγνώρι- ζες τὴ Μπιάνκα; με ρώτησε ἐ- κείνος.

Τὸν διεβεβαίωσα ὅτι οὔτε τὴν εἶχα ἰδῇ.

Ὁ Βαλέττου μοῦ εἶπε τότε, πὼς κάποιο μεγάλο μυστικὸ κρυβῶταν σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ αὐτὸ ἔκανε τὸν διοικητὴ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν καταδίκη μου. Καὶ ὅτι ήταν μιά διάδο- σις στὸν κόσμον, ὅτι ἐγνώριζα ἀπὸ καιρὸ τὴν Μπιάνκα καὶ πὼς ἀπὸ ἐκδίκῃς πού ήθελε νὰ παντρευθῇ ἄλλον τὴν σκό- τωσα.

Τοῦ ἐπέστησα τὴν προσοχὴ ὅτι ὅλα αὐτὰ ταίριαζαν με τὸ πρῶτον τοῦ κόκκινου μανδύα, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ ἀποδεί- ξω τὴν συμμετοχὴ του στὸ ἐγ- κλημα.

Ὁ Βαλέττου με ἀγκάλιασε κλαίγοντας καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὸ πᾶν γιά νὰ σώσῃ τοῦλάχιστον τὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶχα καμμιὰ ἐλπίδα, ὅμως, ἡ- ξερα ὅτι ὁ Βαλέττου ήταν ἕνας σοφὸς καὶ σπουδαῖος νομομα- θῆς καὶ ὅτι πραγματικὰ θὰ ἔ- κανε τὸ πᾶν γιά νὰ με σώσῃ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Δυὸ ἀτέλειωτες ἡμέρες πέρα- σα μεσ' στήν ἀβεβαιότητα. Τέλος φάνηκε ὁ Βαλέττου.

— Σοῦ φέρνω παρηγοριά, ἀν καὶ ὀδυνηρὴ, εἶπε. Θὰ ζήσης καὶ θὰ εἶσαι ἐλεύθερος ἀλλὰ με τὴν ἀπόλεια τοῦ ἐνός σου χειριοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

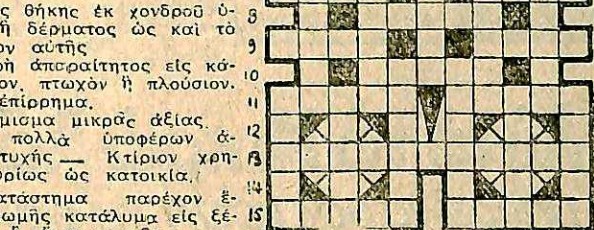

Ἀναδημοσιεύμεν τὸ σταυρολέξον 67 διότι ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ συντάκτου μας ἐδημοσιεύθη στὸ περασμένο τεῦχος ἄλλο σχέδιον ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 67

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Δάσος ἀποτελούμενον ἐξ αὐτῶν τῶν δένδρων θεωρεῖται ἐ- ἔχους ὕγιενον μέρος. — Το ἀν- ῆ- κον εἰς ἄλλον, τὸ ἐξ ἄλλης χώ- ρας καταγόμενον ἢ προερχόμε- νον.
- 2) Καθιστῶ πάλιν νέον τι, τὸ ὅποιον ἐπαλαιώθη, μεταρρυθίζω.
- 3) Μεγάλη θεὰ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας. — Μικρὰ ἔκτασις γόνιμος καὶ κατακτημένη ἐν μέσῳ ἐρήμου ἐκτάσεως.
- 4) Ἀρχαῖον ἀμυντικὸν ὄπλον.
- 5) Ποσειδῶν ἐπὶ ῥήμα. — Σφαῖρα παιγνιδίου ἐπὶ ὅσῃς δέρμα ἢ συνήθως ἐλαστικὸν (δη- μοτική).
- 6) Ἐίδος θήκης ἐκ χονδρῶ ὕ- φασματος ἢ δερμάτος ὡς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.
- 7) Τροφὴ ἀπαραίτητος εἰς κά- θε ἄνθρωπον, πτωχὸν ἢ πλούσιον. — Τοπικὸν ἐπὶ ῥήμα.
- 8) Νόμισμα μικρᾶς ἀξίας.
- 9) Ὁ πολλὰ ὑπερέκειν ἀ- ῤ- λιος δυστυχῆς. — Κτίριον χρη- σιμεῖον κυρίως ὡς κατοικία.
- 10) Κατὰστημα παρὲν ἔ- ναντι πληρωμῆς κατάλυμα εἰς ἐξ- ἔνους μετὰ ἢ ἀνευ τροφῆς.
- 11) Μησίς τοῦ ἰονίου πελά- γους, παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλ- που τοῦ Αὐλῶνος. — Φονεῖα ἀπο- κόπτον τὸν λαὸν διὰ τέμνοντος ὀργάνου, ἰδίᾳ διὰ μαχαίρας.

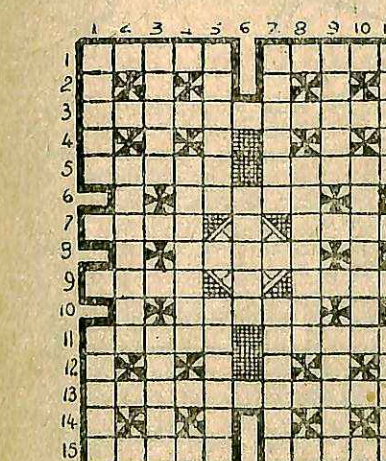

- 1) Καρποφόρον δένδρον ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. — Σύνολον ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὸ αὐτὸ κοινωνικὸν ἐπίπιδον.
- 2) Ὄνομα πολλῶν βασιλισσῶν τοῦ Βυζαντίου.
- 3) Τὸ συναίσθημα τῆς συμπα- θείας, τῆς ἀφοσίωσος εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα φίλον. ἐν- διαφέρων. — Ἐπὶ ὕψιστάτων καὶ ἐνδοξάντων, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ λίθου.
- 4) Κατὰ τὸν Ὅμηρον κόρη τοῦ Βασίλειος τὸν Φαίακον, ἡ ὁποία εὐροῦσα τὸν νεογνησάτα Ὀδυσσεά ἐνέδυσεν αὐτὸν καὶ τὸν

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Καρποφόρον δένδρον ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. — Σύνολον ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὸ αὐτὸ κοινωνικὸν ἐπίπιδον.
- 2) Ὄνομα πολλῶν βασιλισσῶν τοῦ Βυζαντίου.
- 3) Τὸ συναίσθημα τῆς συμπα- θείας, τῆς ἀφοσίωσος εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα φίλον. ἐν- διαφέρων. — Ἐπὶ ὕψιστάτων καὶ ἐνδοξάντων, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ λίθου.
- 4) Κατὰ τὸν Ὅμηρον κόρη τοῦ Βασίλειος τὸν Φαίακον, ἡ ὁποία εὐροῦσα τὸν νεογνησάτα Ὀδυσσεά ἐνέδυσεν αὐτὸν καὶ τὸν

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 68

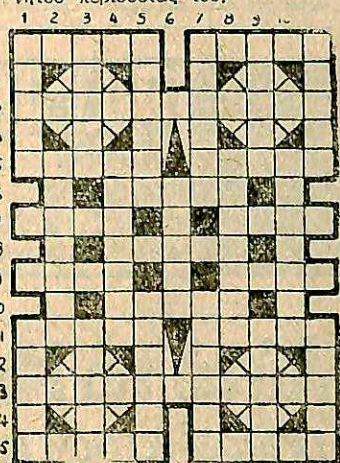

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Σημεῖον στίξεως τὸ σύν- λον τῶν ὁπαδῶν ἐνός πολιτικοῦ ἄνδρος. — Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ

παοκίνησε νὰ ζητήσῃ εὐθδείαν καὶ ἐξέναν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρὸς τῆς

5) Πολύτιμος λίθος. — Ὁ,τι ἀποκομίζει τις ἐκ τῆς προσωπι- κῆς του ἐρ' αἰσίας ἢ ἐκ τῆς ἀκί- νητου περιουσίας του.

- 1) Μία ἀπὸ τὶς καλύτερες μάς κες αὐτοκινήτων.
- 2) Οἱ ἔχοντες κόμην γρώμα- τος ὠριμον σταγύων. — Ὁ παρα- βαίνων τὴν συνηκὴν πίστιν ὁ- ποῦρος (ἀνὴρ ἡ νύχ).
- 3) Αἱ ἀνίκουσαι ἢ ἀναφερό- μεναι εἰς τοὺς κατοίκους μενά- λης πόλεως.
- 4) Πᾶσα ἀνώμαλος κατὰστα- σις τοῦ ὀργανισμοῦ. — Ἀμάρτη- μα παράπτωμα, δυστύχημα α- δικία, ἀτυχία.
- 5) Ἡ νήσος Φελέγανθος εἶνε μιά τῶν Ἀσκαρῶν καὶ ἀνί- κει εἰς τὴν Ἰταλίαν.
- 6) Τὸ Πάρτ. — Ἀρθεὸς ἀνίκε

- 1) Τμήμα ἐπὶ τῆς περιβολῆ- μενον ἴπῳ ὁδῶν. — Δέν γιν- οῖω δὲν ἡξέωρα τι

15) Ἀμαθὴς ἀπειρος, ἀδέξι- ος. — Τὰ λαμβάνονεν συνήθως μετὰ τὴν πληρωμὴν ἀντικειμενοῦ τινός (δημοτική).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ὁ,τι δὲν θὰ ἔπερτε νὰ ὀ- πάσῃ ἢ νὰ γίνετα. — Σημεῖον στίξεως, ἐπαναλαμβανόμενον συ- χνάκις ἐντός τοῦ κειμένου τοῦ συνοδευόντος κάθε σταυρολέξον.
- 2) Ἐπὶ φυτῶν καὶ ἀνθῶν ἄν- θους, διέφυρσις, πλάτυνσις.
- 3) Ἐκαστὸν τῶν προερχόντων μερῶν τῶν παρειῶν κάτωθεν τῶν κροτάφων. — Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν σπείρονται τὰ σιτηρά.
- 4) Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκτελεῖ- ται τι, πραγματοποιήσις, ἐφαρ- μογὴ, ἐκπλήρωσις.
- 5) Ὁ ἀπληγμένους ἔξεναν οὐσίαν, καθαρὸς ἀνοθευτός. — Οἰκειότης ἐκ στενῆς σχέσεως.
- 6) Πᾶν ὅ,τι παρατηρεῖ τις με-

ΟΡΘΟΝ Ἡ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ΑΡ. 3)

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ πού συνοδεύ- ουν ἕκαστην κατωτέρω δημοσιευ- μένην φρασίν διαγράψατε ἐκεί- νην πού δὲν ἀρμόζει.

1) Ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐγεν- νήθη τὸ 1769.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

2) Ἡ Νάντη εἶνε γαλλικὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσ- σος.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

3) Ὁ πρὸς τὴν Ἰόλην σφο- δρὸς ἔβρος τοῦ Ἡρακλείους, ἐγένε- το αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἡ- ρως.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

4) Ἡ Ταγγερ, ὁ περίφημος παρὰ τὸ Γιβραλτάρ λιμὴν, εὐρί- σκεται ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

5) Ὁ Λένας εἶνε ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

6) Ἡ πόλις τῆς Ρωσίας Λένι- γραντ εἶνε ἡ ἄλλοτε ὀνομαζόμε- νη Πετρούπολις.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

7) Ἡ νήσος Φελέγανθος εἶνε μιά τῶν Ἀσκαρῶν καὶ ἀνί- κει εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

8) Τὸ Πάρτ. — Ἀρθεὸς ἀνίκε

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΓῆς ΣΜΩΝ

Ἀφῶνα καταφάνουν στὰ γρα- φεία μας τὰ ποιήματα τὰ ἀγέλι- κα μετὰ τὴν ἡμετέραν τὴν

Μαρία Μαρία Κατατὴρ δη- μοσιεύμεν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα πού ἐληφθῃσαν πρὸς τὸ παρόν, ἐ- πιφυλασσόμενοι νὰ κἀνωμε στὸ προσεχές μας τεῦχος τὴν διανομὴ τῶν Βραβείων.

Ἰδοὺ τὸ πρῶτον:

Ἐδάρθηκε νὰ εἶνε νοικοκύρης (τακτικός, τακτικός, τακτικός) κί' ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ γέρο. Πα- (ρατατικός) Γέρας κί' ὅλα τὰ χρόνια ἔτρωγε (μὲν ἔραστο, μὲν ἔραστο, μὲν ἔραστο) θὰ περᾶν ἂν τοιμήσῃ καὶ λι- (νὸς) ἀπ' τὸ ψητό.

Με σαλιαρίσματα λοιπὸν, ἐπέσα- (σε ἡ ὥρα, σε ἡ ὥρα, σε ἡ ὥρα) ἔχει ἀργήσει, συμφορά, ἀλλοῖο. (νο καὶ τώρα, νο καὶ τώρα, νο καὶ τώρα) σκέπτεται τῆς συμβῆς τοῦ τῆς (λεῖα καὶ τῆς γκρίνια, λεῖα καὶ τῆς γκρίνια, λεῖα καὶ τῆς γκρίνια) "Ὁ,τι κί' ἂν κἀν ὁ Μαρίας τὸν (κατατρέψ' ἢ γκρίνια, κατατρέψ' ἢ γκρίνια, κατατρέψ' ἢ γκρίνια).

Δὲν πρόφτασε τὰ πόδια τοῦ νὰ (τρίψῃ στὸ ταπέτο, τρίψῃ στὸ ταπέτο, τρίψῃ στὸ ταπέτο) καὶ ἐλέπει νὰ τὸν ρίχνεται σ' ἄ- (ριστέρῳ του πέτο, ριστέρῳ του πέτο, ριστέρῳ του πέτο) τὸ τρυφερό του ἡμιοῦ με γοργὰς (κρουγὰς, κρουγὰς, κρουγὰς) Πάει Μαθιέ, τὴν ἐπαθε, ἐστῆθη (δ καυγὰς, δ καυγὰς, δ καυγὰς).

τά προσοχῆς καὶ ἡ ἐκ τῆς παρα- τηρήσεως αὐτοῦ ἐντύπωσις.

7) «... φίλη». Σιγήθης ἐναρ- κτήριος φράσις ἐπιστολῶν ἀπευ- θυνομένων πρὸς μακρὰν εὐρισκό- μενα πρόσωπα. — Γένος θηλασι- κῶν τρωκτικῶν εἰς κύριον ὄνο- μα, μυθολογικὸν πρόσωπον ὁ ἔ- τερος τῶν Διοσκουράων.

8) Ἐορμίτης καλὸν

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 27)
πισκεφθή την μητέρα του Διονύσου.

Και την ώρα που οι δύο νέοι θα σμίξουν τα χείλη, για να δώσουν το πρώτο φιλή, οι πυροβολητές του Αυτικού Μετώπου θα ερίψουν 101 κανονιοβολισμούς, για να χαιρετήσουν το γεγονός... Λίγη καλή θέληση και λίγη φαντασία χρειάζεται για να θέσει κανείς στην υπηρεσία του έρωτός του όλη τη δόξα του παρόντος πολέμου. Την επομένη μιάς ερωτικής του συναντήσεως, ο μουσοληπτος έρωτευμένος θα γράψη ένα σονέτο, σαν αυτό:

Επίθεσις έγνετο
εις την γραμμήν Μοξέλλα
κι' ενώ σου επιθυρία,
άγαπητή μου Έλα
να πέσας στην άγκυλή μου
να πώ: Τι ευτυχία!
Έκει στο Ρήνο, άρχινά
και άερομαχία!

Σε τέτοιο στυλ θα διατυπώνεται η αισθηματολογία μας. Οι φλόγες των ερώτων μας θα άδελφώνονται με τις φλόγες του πολέμου. Ιστορικές ήμερες! Σταδίων δόξης λαμπρόν άνοίγεται μπροστά σας, δεσποινίς Κική.

Κι' όταν το είδύλλιό σας πάει την φυσική και εύλογη νη του εξέλιξι και καταλήξει στον γάμο, το γεγονός αυτό θα άναγγελθῇ στις ήφημερίδες μαζί με το άνακονιωθέν σφοδράς μονομαχίας πυροβολικού στο Αυτικό Μέτωπο. Και τέλος η πρώτη νύχτα του γάμου σας θα συμπέση με γενική επίθεση κατά της γραμμής Μαζίντ ή Ζίγκφρηντ.

Δεν είναι καθόλου μικρή υπόθεσις να πέφτουν σε μιά νύχτα ύμναίου τριάντα χιλιάδες νεκροί και τραυματίαι...

ΑΣΗΜΟΣ

ΣΕΞ-ΑΠΗΛ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 20)
βρίσκεται πιδ πολύ στις άνετες κινήσεις, που γίνονται με έναν τρόπο φυσικό χωρίς εκείνος που τις κάνει να το άντιλαμβάνεται.

Το βάδισμα περιλαμβάνεται στις κινήσεις.

Μιά γυναίκα που περπατάει μονοκόμματα, όπως ένας άνδρας, άποτελεί ένα θέμα άποικουστικό. Η γυναίκα, για να έλκη, πρέπει να περπατά άνάλαφρα, αλλά χωρίς άκνισμούς.

Ένα ξεβιδωμένο σώμα, είτε στον άνδρα, είτε στη γυναίκα, στερείται έντελως γοητείας.

ΚΑΜΜΙΑ ΕΠΙΤΗΔΕΥΣΙΣ

Οι θερμές και βαθείς φωνές φαίνεται επίσης ότι άσκούν μιά άκατανίκητη έλξη.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύβεται υπό το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά σ' όσες από τις άναγνώστριές μας της ζητούν συμβουλή για έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν άισθηματική τους περιπέτεια.

Κάθε έρώτησις, για να τύχη άπάντησεως, πρέπει να συνοδεύεται από 50ραχμο γραμματόσημο.

ΑΘ. ΤΡ. ΑΓΥΙΟΝ

Μου γράφεις: «Κάνει σαν τρελός, δεν του σπάνει που έρχεται στο σπίτι, αλλά και με κυνηγά στο γραφείο που εργαζόμαι. Είναι σεξουαλικός. Έχει πολύ καλή καρδιά... Θέλω να μάθω γιατί έχει αυτή την έπιμονή...».

Μα για τί άλλο, μικρούλα μου; Γιατί σ' άγαπάει! Νάσαι άπολύτως βεβαία, άλλοιώς δεν θα είχε την ύπομονή και την έπιμονή επί τόσα χρόνια να σε τριγυρίζει. Ήπειτα μάλιστα από την τόσο ψυχρή στάσι σου άπέναντί του. Άφησε με πεποίθησι την καρδιά σου να μιλήσει επί τέλους και μη δείχνεσαι περισσότερο έπιφυλακτική, άφοδ όμολογείς κι' η ίδια ότι τον άγαπάς τρελλά και ύποφέρεις...

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗΝ

Μα όχι δά, τί λόγια είν' αυτά! Ένα κοριτσάκι της ηλικίας σου —μόλις 17 ετών— άπογοητευμένη; Πώς μπορείς να εάξης τόσο πόδωρα στο νου σου ότι θα μείνεις γεροντοκόρη ή ότι ο άνδρας που άγάπησες θα πατήση τον όρκο του και θα σε ξεγελάσει; Όμολογείς ότι πέρασε μόνο

Μιά πολύ λεπτή φωνή ούτε στη γυναίκα δεν είναι έπιθυμητή. Μπορεί όμως να έχη έναν κρυστάλλινο ήχο, όποτε θα θέλξει τους άνθρώπους που έχουν ποιητική διάθεσι.

Και για να τελειώνωμε, φάινεται ότι ο μεγαλύτερος έχθρός του σεξ - άπτηλ είναι ή έπιτήδευσις. Η φυσικότης ταιριάζει πιδ πολύ σ' αυτό άφου άλλωστε το σεξ - άπτηλ, όπως είπαμε, ούτε μαθαίνεται, ούτε άποικντάται.

ΣΥΛΒΙΑ ΜΟΥΡΡΑΙΗ

ένάμιση έτος από την τετραετή διορία που σου έταξε. Γιατί, λοιπόν, προτρέχεις; Άν σου έγραψε να μην πέσης έδωρα στον έρωτά του και να μην κλωστήσης την τύχη σου σε περίπτωση που θα έπιμείνουν από το σπίτι σου να σε παντρεύουν με κανέναν άλλον, το έκαμε από υπερβολική μετριοφροσύνη και από ένδιαφέρον προς έσένα. Δεν κάνει να αγωνιάς έτσι και μάλιστα να άπελπίζεσαι. Μπορείς, άντ' αυτών, να περιμένεις ως που να φτάση η διορία της ύποσχέσεώς του ζεσταίνοντας σ' όλο αυτό το διάστημα την άναμονή σου με τις καλύτερες επιδες που μπορείς.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ. ΠΕΙΡΑΙΑ

Δεν χάνεις τίποτε συνεχίζοντας την τυπική εύγενική συμπεριφορά σου. Ούτε μπορείς και να παρεξηγηθής. Άν μάλιστα τρέφεις κανένα άίσθημα για τον νέο αυτόν, προσπάθησε να ψυχολογήσης τις δικές του διαθέσεις. Δεν μου μιλάς όμως ξεκάθαρα γι' αυτό το ζήτημα. Πώς να σε συμβούλευσω;

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ. ΓΙΑΚΟΥΜΙΤΣΑ

Χαίρω που οι συμβουλές κι' οι συστάσεις μου έφεραν το αποτέλεσμα που ποθούσες. Αυτό εύχομαι και για όλες τις καλές μου πονεμένες φίλες που άπευθύνονται στην πείρα μου. Μη σε συνεπαίρη ωστόσο ο ένθουσιασμός της έπιτυχίας σου και θέλεις να τα κερδίσεις όλα σε μιά μέρα. Άς λείπουν οι περαιτέρω δοκιμασίες και τα πειράσματα, που μπορεί καμιά φορά να γκρεμίσουν ό,τι με τόσο κρυφή λαχτάρα και τόση άγωνία έχτισαμε. Άν ο άγαπημένος σου θα σου είνε άφωτισμένος, θα το καταλάβεις σιγά-σιγά με τη διαίσθησι σου άφ' ενός και με τα πεπραγμένα του. Παραιτήσου από τη μέθοδο της δοκιμής.

ΑΣΠΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

«Θέλω και εγώ να αισθανθώ τη χαρά της ζωής, τ ή ν ά γ ά π η... Άκούω τις φίλες μου που μου λένε ότι άγατούν και άναγατώνται και ζηλεύω. Είμαι 17 ετών και δεν έχω νοιώσει τον έρωτικό παλμό. Είνε ένα παιδί που μου άρέσει, δεν τον άγαπώ όμως. Τι πρέπει να κάνω για να μ' άγαπήσει και να τον άγαπήσω;».

Άχ, νεότης, νεότης! Μακαρία η άφέλειά σου, αλλά και πιδ πολύ άκόμη η διαύνη σου! Άλλά τάχα η άγάπη είνε κάτι που δημιουργείται με συναντές; Η είνε ένα θείο δώρο, μιά θεία εύλογία, που μας δίδεται όταν η μοίρα το θελήσει. Άναπάντεχα τότε χωρίς και πότε άργά; Ποιός μπορεί να πιάσει αττή τη χίμαιρα κυνηώντας την;

Έννοια σου, μικρούλα μου και θάρρη μόνος του αυτός ο παλμός που επίζητείς να τον νοιώσης. Και τότε θα τον νοιώσης νερά,

τόσο, που θα συγκλονίση όλο το είνε σου. Με την εύχή μου μόνο να μη δοκιμάσης ποτέ την άπογοήτευσί, αλλά τη χαρωπή και γλυκερή του άγωνία.

ΜΑΧΑΡΑΝΗ

Είσαι κι' εσύ «δυστυχισμένη» όπως και η φίλη σου, το Άσπρο Άραπάκι, και έχεις τον ίδιο καυμό. Μου γράφεις λοιπόν:

«Άν και μικρή —16 ετών— όμως η ζωή μου είνε άνυπόφορη. Όχι ότι μου φταίει κανείς αλλά εγώ μόνη μου φταίω. Άησάδη, πώς να σάς πώ: Βλέπω ένα παιδί, που άρέσει, μου φαίνεται πως το άγαπώ με τυραννία αυτό το ψεύτικο άίσθημα και μετά από λίγον καιρό βλέπω έναν άλλον, τον ξεχνώ αυτόν και άγαπώ τον άλλον. Βλέπετε, αυτό το πράγμα είνε φοβερό για μένα, γιατί δεν μπορώ ν' άγαπήσω ένα παιδί για πάντα. Τώρα έχω θάλει ένα παιδί στο νου μου. Λοιπόν, θέλω να τον άγαπήσω, αλλά με μιά άγάπη σταθερή και όχι ψεύτικη. Σας παρακαλώ, δείτε μου τον τρόπο ν' άγαπήσω —άλλά έξασα: Θέλω να κάμω και αυτόν να μ' άγαπήσει. Πώς θα το κατορθώσω αυτό; Δώστε μου νρηγορα την άπάντησι προτού δώ κανέναν άλλον και ξεχάσω αυτόν. Γιατί αυτόν εγώ θέλω να κάμω να μ' άγαπήσει και να τον άγαπήσω».

Την άπάντησι θα την έρής κάτω από το ψευδώνυμο της φίλης σου, που δημοσιεύεται παραπάνω.

ΚΟΥΤΟ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟ Μ. Χ.

Ίσως να τον έκακοκέρδισες ο τρόπος σου άφ' ενός και η τόσο μακρά άπουσία σου άφ' έτέρου. Το έφέρει άραγε ότι εσύ δεν έχεις το δικαίωμα να έγλης από το σπίτι σου; Άφου δεν του έδωσες σημαία ζωής και ένδιαφέροντος τι ήθελες να σκεφθῇ; Καιμιά φορά είνε «τίποτα» μπορεί να έξαμίσση και τις καλύτερες διαθέσεις. Μα γράψε του λοιπόν έντ σημείωμα και πές του καθαρά ότι δεν ήταν σεξουαλικός, ό,τι το έπες και ότι καλύσσει από τους δικούς σου να θναίνης όποτε θέλεις. Από τη στάσι του έπειτα, θα καταλάβεις πιά σε τί όφελεται η τόση του ψυχρότης.

Β. ΙΣΚΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Δεν δικαιολογείται η δειλία σου τη στιγμή που το άίσθημά σου είνε, όπως λές, ελκρινές. Πίεσε τον έαυτό σου, όπλίσου με θάρρος και άπεύθυνέ της άνδρικά το λόγο. Και σε περίπτωση πάλι που θα άρνηθῇ να στερῇ, μην άπογοητευθής. Η γυναίκα άιώνεται σθεναρά πριν ύποχωρήσει. Η τύχη δέ, όπως θα έέρης, εύνοεί πάντοτε και μόνο τους ταυρωμένους. Νά έπανέλθης έπιμένοντας ξανά και ξανά. Είσαι ίκανοποιημένος;

ΛΕΑΛΑΝ

Δεν άποκλείω τον κεραυνοβόλο έρωτα, γιατί μου έτυχε σε πολλές περιπτώσεις να τον δώ να θανιατοουργῇ. Άλλά όπως άλλως τε και η μαμά σου έξεφράσθη, πρέπει να είσαι έπιφυλακτική και να μην ένδώσης προτού όης θετικές ένέργειες εκ μέρους του νέου. Έξ άλλου το πράγμα πρέπει να φανῇ σύντομα κατά τα λόγιόενά σου. Καμμία έία συνεπώς δεν δικαιολογείται δεν είν' έτσι; Έσύ φαίνεσαι σεξουαλική και λογική κοπελίτσα, ώστε να μην είνε δυνατόν να σ' άρέσουν οι άδασάνιστες άποφάσεις.

ΡΕΑ Ρ.

Η κυρία Ρέα Ρ. έλαβε και θα άπάντησι κατά σειράν δημοσιεύσεως στα ύπδ τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημέριος Παρασκευής 13 Οκτωβρίου:

Κ. Α. Μαρνέλ Μονζέ, Κρυφό Πόνος, Ιουλιέτα Α., Έλεονώρα Κ. Μπέλλα—Ντόνα, Κατάδικος Έρωτευμένη—μικρούλα.

Η κυρία Ρέα Ρ. δεν θα άπαντήσι στο ύπδ το ψευδώνυμον Άργυροπούλα, γράμμα, διότι δεν έσώκλειε το κεκαλονισμένο 50ραχμο.

Σωήρρουχα

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 30

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21 ΑΙΟΛΟΥ-ΣΤΑΔΙΟΥ 96

Encanto

